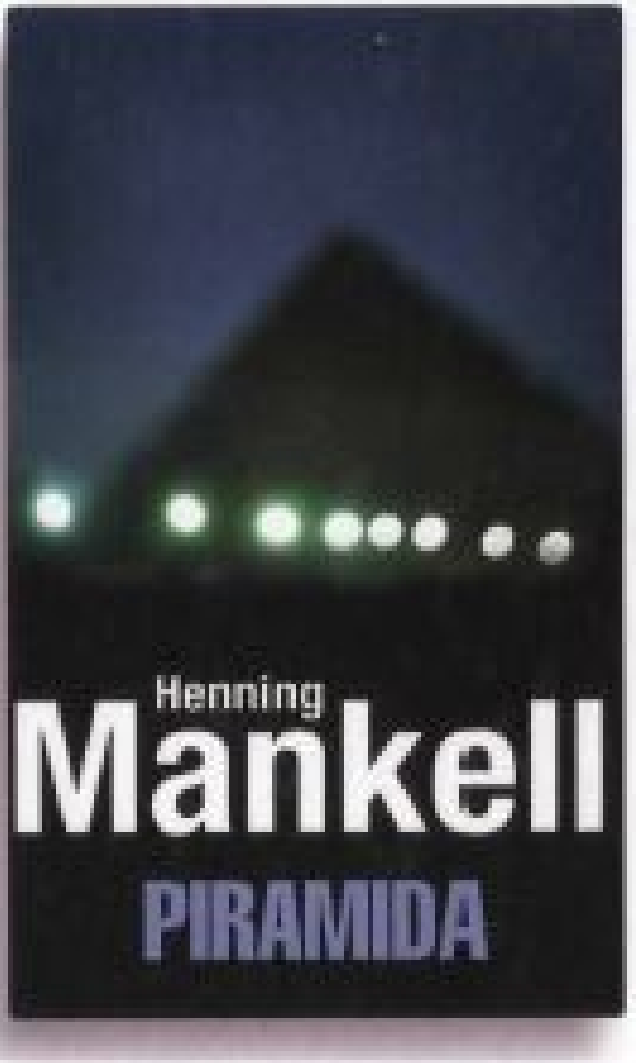
Henning
Mankell
PIRAMIDA

HENNING MANKELL

PIRAMIDA

Titlul original: *The Pyramid*
(1999)

Traducere: Andreea Demirgean

Editura Reader's Digest

— 2009 —

Ediţie condensată britanică:

The Reader's Digest Association
Limited, London, 2009

ISBN 978-973-1762-77-7

9789731762777

Versiunile condensate din acest volum au fost create de The Reader's Digest Association cu acordul editurilor, autorilor sau deținătorilor copyright-ului.

Editura Reader's Digest, Bucureşti 2009

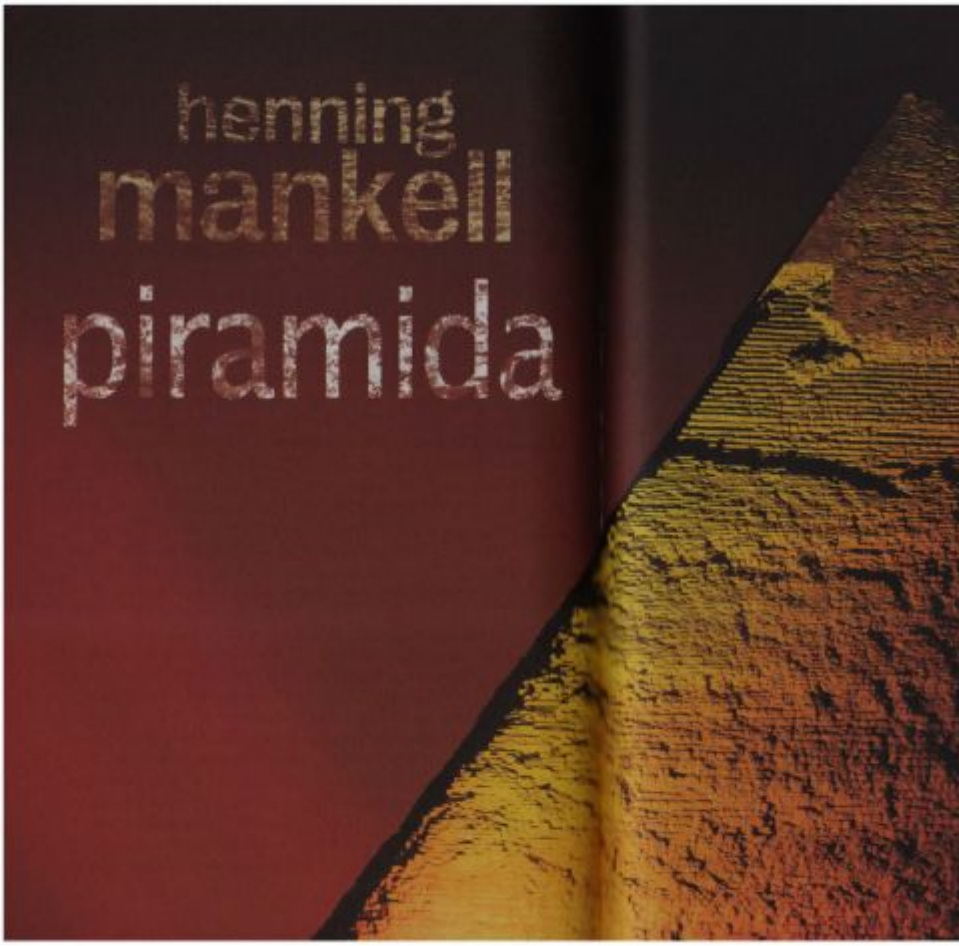

În lungile ture de noapte, inspectorul Kurt Wallander stă treaz şi îşi face griji, în legătură cu bătrânul său tată, din ce în ce mai excentric, cu propria sa existență solitară şi cu mariajul său

eşuat. Şi în legătură cu ultimul său caz: două cadavre misterioase, găsite printre rămăşiţele unui avion utilitar, undeva la ţară, în Suedia – un avion care, din punct de vedere oficial, nici nu există. În curând se va dovedi că prăbuşirea avionului are legătură cu alte două crime... alcătuind un puzzle triplu năucitor.

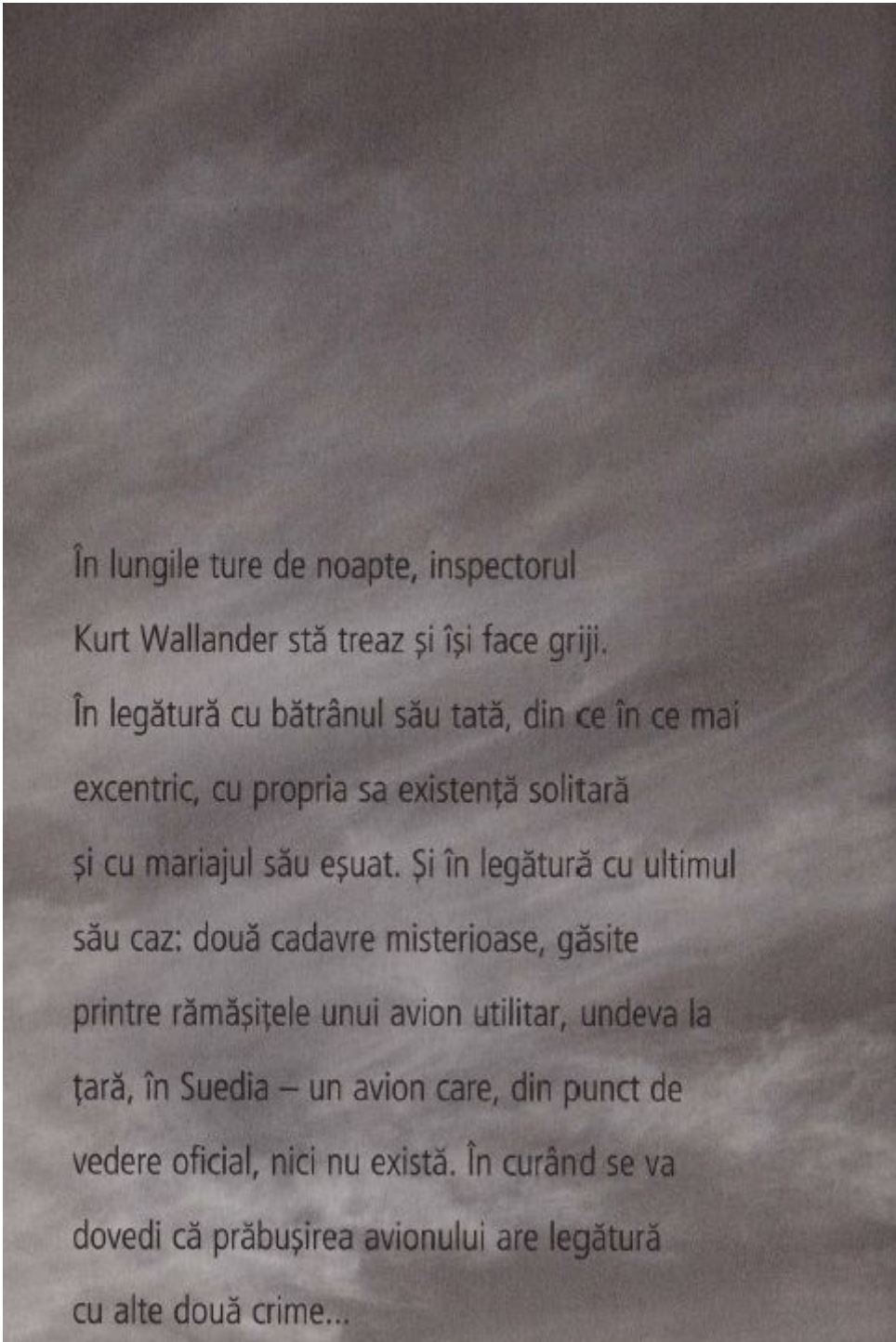

În lungile ture de noapte, inspectorul Kurt Wallander stă treaz și își face griji. În legătură cu bătrânul său tată, din ce în ce mai excentric, cu propria sa existență solitară și cu mariajul său eșuat. Și în legătură cu ultimul său caz: două cadavre misterioase, găsite printre rămășițele unui avion utilitar, undeva la țară, în Suedia – un avion care, din punct de vedere oficial, nici nu există. În curând se va dovedi că prăbușirea avionului are legătură cu alte două crime...

PROLOG

Avionul intră în spațiul aerian suedez la mică altitudine, pe la vest de plaja Mossby. Ceața groasă ce plutea deasupra mării se subția pe măsură ce se apropiau de țărm. Contururile țărmului şi primele case răzlețe păreau să se năpustească spre pilot. Dar mai făcuse această cursă de multe ori. Imediat ce trecu grania suedeză şi recunoscu plaja Mossby şi luminile de pe marginea şoselei spre Trelleborg, vină scurt spre nord-est şi din nou spre est. Avionul, un Piper Cherokee, îl asculta. Se poziționă pe ruta plănuită cu grijă. Un coridor aerian tăia o cărare invizibilă pe deasupra zonei Skâne Skâne, unde casele erau puține şi împrăştiate la distanțe mari una de alta. Abia trecuse de ora cinci în dimineața zilei de 11 decembrie 1989. Întunericul ce-l învăluia era gros, să-l tai cu cuțitul. De fiecare dată când zbura noaptea, îşi amintea de primii săi ani, în care fusese copilot pe o linie aeriană grecească. Transportau tutun, tot pe timp de noapte, în secret, dintr-o regiune care pe vremuri

fusese Rhodesia de Sud, pe atunci aflată sub embargo politic. Asta se întâmpla prin 1966,1967. Atunci învățase că un pilot bun era în stare să zboare şi noaptea, cu un minimum de ajutor, fără să comunice deloc cu solul.

Avionul zbura acum atât de jos, încât pilotul nu mai îndrăzni să-l coboare niciun milimetru. Se întrebă dacă nu cumva aveau să rateze misiunea. Se mai întâmpla câteodată. Siguranța era pe primul plan şi, în această noapte, vizibilitatea era scăzută.

Dar dintr-odată, exact înainte ca pilotul să fie obligat să ia o hotărâre, ceața se ridică. Se uită la ceas. În două minute avea să vadă luminile care marcau punctul unde trebuia să arunce încărcătura. Se întoarse şi strigă spre bărbatul ce stătea pe singurul scaun lăsat la locul lui în cabină.

— Două minute!

Omul din spatele lui, camuflat în întuneric, îşi lumină fața cu o lanternă şi făcu semn că a înțeles.

Pilotul încercă să străpungă bezna de-afară cu privirea. Mai e doar un minut, îşi zise el. Şi exact atunci, zări reflectoarele ce marcau un pătrat cu latura de două sute de metri. Îşi strigă partenerul

şi-i spuse să fie atent. Apoi se pregăti să vireze spre stânga şi se apropie de perimetrul luminat dinspre vest. Simți vântul cel rece şi tremurai uşor al fuzelajului, când omul din spatele lui deschise uşa cabinei. Apucă maneta ce arunca străluciri roşietice în spatele cabinei. Reduse viteza cât de mult putu, apoi trase de manetă; lumina se schimbă în verde şi ştiu atunci că tipul din spate împingea afară containerul cauciucat. Vântul rece încetă imediat ce uşa se închise. În acel moment, pilotul schimbase deja cursul spre sud-est. Îşi zâmbi mulțumit. Pachetul aterizase undeva, între cele patru reflectoare. Cineva era acolo să-l ridice. Luminile aveau să fie stinse, iar reflectoarele încărcate într-un camion. Pe urmă, bezna ar fi redevenit de nepătruns, ca înainte. O operațiune perfectă, îşi spuse el. A nouăsprezecea la rând.

Se uită la ceas. În nouă minute va depăşi linia coastei şi va ieşi din Suedia. La ora opt, o să aterizeze pe pista privată de lângă Kiel, apoi o să se urce în maşină şi o va lua spre casa lui din Hamburg.

Avionul se zgudui o dată. Apoi, încă o dată. Pilotul îşi verifică tabloul de bord. Totul părea

normal. Vântul ce sufla din față nu era foarte puternic şi nici turbulențe nu păreau să se ivească în cale. Apoi, avionul se zgudui şi a treia oară, de această dată mai puternic. Pilotul trase de direcție, dar avionul se lăsă pe partea stângă. Încercă să-l redreseze, fără să reuşească. Instrumentele păreau să fie în ordine, dar ceva nu era în regulă. Nu reuşea să îndrepte avionul. Deşi mărea viteza, pierdeau altitudine. Încercă să gândească la rece. Ce se întâmpla? întotdeauna verifica avionul înainte de decolare. Când ajunsese la hangar, pe la unu noaptea, îşi petrecuse mai bine de jumătate de oră verificându-l, cercetând minuțios lista dată de mecanic, apoi urmaşe întocmai procedurile de pe listă, înainte de decolare. Se străduí să redreseze avionul, dar aparatul continua să se răsucească în cădere. Îşi dădu seama că situația era gravă. Mări şi mai mult viteza şi încercă să compenseze din pedala de direcție. Cel din spate îl strigă şi-l întrebă ce se întâmplă. Pilotul nu-i răspunse. Nu avea ce răspuns să-i dea. Dacă nu reuşea să stabilizeze avionul, aveau să se prăbuşească în doar câteva minute, chiar înainte de a ajunge la mare. Îşi simțea inima bătându-i nebuneşte în piept, în vreme ce se chinuia să îndrepte avionul. Dar nu

mai avea ce face. Apoi simți un val de furie şi de neputință invadându-i mintea. Continuă să tragă de manete şi de pedale până în ultima clipă. Avionul Piper Cherokee se izbi de pământ cu putere, la cinci şi nouăsprezece minute dimineața. Fu imediat cuprins de flăcări. Dar cei doi oameni aflați la bord nu mai simțiră că trupurile le iau foc. Muriseră deja, se făcuseră bucăți chiar în clipa impactului. Ceața se năpustea în vălătuci spre țărm, dinspre mare. Erau patru grade Celsius afară şi briza era aproape imperceptibilă.

CAPITOLUL 1

Wallander se trezi imediat după ora şase, în dimineața zilei de 11 decembrie. În clipa în care deschise ochii, sună deşteptătorul. Îl opri şi rămase întins în întuneric, cu ochii pironiți în tavan. Îşi întinse brațele şi picioarele, îşi răsfiră toate degetele. Îşi luase acest obicei ca să verifice dacă îl durea ceva după somnul de noapte. Înghiți în sec,

să vadă dacă i se strecurase vreo infecție în sistemul respirator. Uneori se întreba dacă nu cumva devenise ipohondru. Dar în această dimineață, toate păreau să fie în ordine şi, pentru prima oară după mult timp, se simțea cu adevărat odihnit. Se culcase devreme cu o seară în urmă, în jur de ora zece, şi adormise imediat.

Se ridică din pat şi merse la bucătărie. Termometrul indica şase grade Celsius. Ştia că de obicei arăta cu două grade mai mult decât erau în realitate, aşa că îi fu uşor să calculeze că în acea zi avea să înfrunte doar patru grade. Se uită spre cer. Panglici de ceață atârnau deasupra acoperişurilor. Iarna asta încă nu ninsese în Skåne. Dar o să ningă, îşi spuse el. Mai devreme sau mai târziu, furtunile de zăpadă or să vină.

Îşi făcu o cafea şi nişte sandviciuri. Ca de obicei, frigiderul lui era aproape gol. Înainte de culcare, întocmise o listă de cumpărături pe care o găsi acum pe masă. În timp ce-şi mânca micul dejun, frunzări cotidianul *Ystads Allehanda*, pe care îl înşfăcase din hol. Nu se opri decât la pagina cu anunțuri. Undeva, adânc în sufletul lui, tânjea după o căsuță la țară. Undeva unde ar fi putut să

iasă din casă dimineața şi să se uşureze direct pe iarbă. Undeva unde să poată să țină un câine, şi, poate – acesta era un vis şi mai îndepărtat –, un porumbar. Erau câteva case de vânzare, dar niciuna nu-i făcea cu ochiul. Apoi văzu că în Rydsgård avea cineva de vânzare pui de Labrador. Să nu punem carul înaintea boilor, îşi spuse el. Mai întâi îmi iau casă, pe urmă îmi iau câine, nu invers. Altfel o să am doar probleme, cu programul meu, câtă vreme locuiesc singur şi n-are cine să mă ajute. Trecuseră deja două luni de când Mona îl părăsise definitiv. În sinea lui, încă refuza să accepte ce i se întâmplase. În acelaşi timp, nu ştia ce-ar mai fi putut face ca s-o convingă să se întoarcă la el.

La ora şapte era gata de plecare. Îşi luase puloverul pe care îl purta de obicei când afară temperatura nu depăşea opt grade, dar nici nu cobora sub zero. Avea diferite pulovere pentru fiecare temperatură şi era foarte atent cu ce se îmbrăca. Detesta să-i fie frig, mai ales în iernile umede din Skâne, şi se enervă din secunda în care începu să transpire. Era convins că asta avea să-i afecteze capacitatea de a gândi. Apoi se hotărî să meargă pe jos până la secție. Când ieşi din casă,

simți un vânt uşor venind dinspre mare. Din Mariagatan până la birou făcea zece minute pe jos. În vreme ce mergea, se gândi la ce avea de făcut în acea zi. Dacă nu se întâmplase nimic special în timpul nopții – şi pentru asta se ruga mereu – trebuia să ancheteze un tip pe care-l suspectau că e traficant de droguri. Îl arestaseră cu o zi în urmă. Mai avea şi un teanc de dosare ce zăceau de mult timp pe biroul său, cu anchete încă nefinalizate. Traficul cu maşini de lux spre Polonia era printre cele mai plicticoase dintre cazurile pe care le avea acum în lucru.

Trecu de uşile de sticlă ale secției şi o salută cu o scurtă înclinare a capului pe Ebba, fata de la recepție. Observă că-şi făcuse părul permanent.

— Eşti frumoasă ca întotdeauna, zise el.

— Fac şi eu ce pot, răspunse ea. Dar tu ar trebui să ai grijă să nu te îngraşi acum. Bărbații divorțați se cam îngraşă de obicei.

Wallander încuviință. Ştia că are dreptate. De când divorțase, mânca aiurea, tot felul de prostii. În fiecare zi îşi spunea că trebuie să înceteze cu obiceiurile proaste, dar, până acum, nu reuşise să

facă nimic în privința asta. Intră în biroul lui, își puse haina în cuier și se așează la masa de lucru.

Exact în acel moment sună telefonul. Ridică receptorul. Era Martinsson. Wallander nu fu deloc surprins. Ei doi veneau primii din tot departamentul de crime și omucideri.

— Cred că trebuie să mergem la Mossby, zise Martinsson.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a prăbușit un avion.

Wallander simți un gol în piept. Primul lui gând fu că se prăbușise vreun avion de pe o cursă comercială, dintre cele ce aterizau sau decolau de la aeroportul Sturup din Malmö. Asta însemna o catastrofă cu numeroase victime.

— E un avion utilitar, continuă Martinsson.

Wallander respiră ușurat, înjurându-l în gând pe Martinsson, care nu era în stare să dea o informație corectă de la început.

— Au sunat de ceva vreme, zise Martinsson. Pompierii sunt deja acolo. Se pare că avionul era în

flăcări.

Wallander încuviință în receptor.

— Sunt pe drum, zise el. Pe cine mai avem pe teren?

— Nu mai e nimeni, din câte ştiu eu. Dar patrulele sunt acolo, desigur.

— Atunci noi doi o să ajungem primii.

Se întâlniră la recepție. Exact când dădeau să iasă, Rydberg intră şi el în hol. Suferea de reumatism şi era foarte palid. Wallander îl puse rapid la curent cu ce se întâmplase.

— Luați-o voi doi înainte, răspunse Rydberg, eu trebuie să trec întâi pe la baie.

Martinsson şi Wallander ieşiră din secția de poliție şi se îndreptară spre maşina primului dintre ei.

— Părea bolnav, zise Martinsson.

— Este bolnav, răspunse Wallander. Are reumatism. Şi cred că mai are ceva. Cred că e ceva cu prostata.

O luară pe drumul de coastă spre vest.

— Dă-mi detaliile, zise Wallander, privind afară, spre mare.

— N-am ce detalii să-ți mai dau, răspunse Martinsson. Avionul s-a prăbuşit pe la cinci şi jumătate. Ne-a anunțat un fermier. Se pare că locul accidentului e chiar la nord de Mossby, undeva pe câmp.

— Ştim câți oameni erau în avion?

— Nu.

— Probabil cei de la Sturup au dat un anunț despre un avion dispărut. Dacă avionul s-a prăbuşit în Mossby, pilotul ar fi trebuit să comunice cu controlorul de trafic din turnul de la Sturup.

— Aşa m-am gândit şi eu, zise Martinsson. Şi de aceea am contactat turnul de control exact înainte să te sun pe tine.

— Şi ce-au zis?

— Că nu le lipseşte niciun avion.

Wallander se uită la Martinsson.

— Cum adică?

— Nu ştiu, răspunse Martinsson. Ar trebui să fie imposibil să zbori în spațiul suedez fără să ți se aloce un culoar de zbor şi fără să comunici permanent cu turnurile de control.

— Sturup n-a primit niciun mesaj S.O.S? Pilotul ar fi trebuit să anunțe dacă avea probleme. Nu durează de obicei câteva secunde până se prăbuşesc avioanele astea?

— Nu ştiu, îi răspunse Martinsson, nu ştiu nimic mai mult decât ți-am spus.

Wallander dădu din cap. Se gândi la ce-i aştepta. Mai văzuse un accident de avion, tot unul mic, utilitar. Pilotul fusese singur în cabină. Se prăbuşise undeva la nord de Ystad şi pilotul fusese făcut bucăți, literalmente, dar avionul nu luase foc. Wallander se îngrozea numai gândindu-se la ce aveau să vadă. În dimineața asta se rugase degeaba.

Când ajunseră la plaja Mossby, Martinsson o luă la dreapta şi-i arătă cu degetul locul unde se prăbuşise avionul. Wallander văzuse deja coloanele de fum ce se ridicau spre cer. Ajunseră câteva

minute mai târziu. Avionul căzuse în mijlocul unui câmp nămolos, la vreo sută de metri de o fermă. Pompierii încă dădeau cu spumă pe epavă. Martinsson scoase o pereche de cizme de cauciuc din portbagaj. Wallander îşi privi nefericit încălţămintea, nişte cizme de iarnă, aproape noi-nouţe. Începură să-şi croiască drum prin noroi. Şeful echipei de pompieri era Peter Edler. Wallander se mai întâlnise cu el la alte cazuri şi chiar îl simpatiza. Le era uşor să lucreze împreună. În afară de două maşini de pompieri şi o ambulanţă, la faţa locului mai era şi o maşină de patrulare. Wallander îl salută pe Peters, unul din ofiţerii patrulei. Apoi se întoarse spre Edler.

— Ce-avem aici? îl întrebă.

— Doi morţi, răspunse Edler. Te avertizez că nu e o privelişte prea plăcută. Aşa e când arzi în benzină.

— Nu trebuie să mă avertizezi, zise Wallander, ştiu cum arată.

Martinsson se apropie de Wallander.

— Află cine a anunţat poliţia, îi zise Wallander. Probabil, chiar cineva de la ferma de acolo. Află cât

era ceasul. Şi pe urmă, cineva trebuie să se ducă să stea serios de vorbă cu ăia de la turnul de control din Sturup.

Martinsson făcu semn că a înțeles şi o luă spre fermă. Wallander se apropie de avion. Zăcea pe partea stângă, îngropat în noroi. Aripa stângă fusese smulsă şi era ruptă în bucăți împrăştiate pe tot câmpul. Aripa dreaptă era încă intactă, lângă fuzelaj, dar se rupsese de la vârf. Wallander observă că era un avion cu un singur motor. Elicea se îndoise şi intrase adânc în pământ. Dădu încet roată avionului. Era negru din cauza fumului şi acoperit cu spumă. Îi făcu semn lui Edler să se apropie.

— Se poate da spuma asta la o parte? întrebă el. Avioanele n-ar trebui să aibă un fel de marcaj pe fuzelaj şi pe sub aripi?

— Cred că ar trebui să mai lăsăm spuma să acționeze puțin, zise Edler. Nu ştii cum reacționează benzina asta. E posibil să mai fi rămas ceva în rezervor.

Wallander ştia că trebuie să asculte ce spunea Edler. Se apropie şi mai mult şi aruncă o privire în

interiorul avionului. Edler avusese dreptate. Era imposibil să distingi vreo trăsătură facială a celor două victime. Mai înconjură o dată avionul. Apoi o luă pe câmpul plin de nămol, până la cea mai mare bucată din aripă. Se lăsă pe vine lângă ea. Nu reuşi să vadă nici litere, nici cifre. Afară era încă foarte întuneric. Îl strigă pe Peters să-i aducă o lanternă. Apoi studie aripa cu atenție. Chiar încercă să răzuiască funinginea de deasupra cu unghiile. Dar aripa părea să fi fost vopsită. Asta însemna oare că încercase cineva să ascundă identitatea avionului?

Se ridică în picioare. Iar trăgea concluzii pripite. Asta era treaba lui Nyberg şi a echipei lui de experți criminalişti. Se uită absent spre Martinsson, care se îndepărta cu paşi hotărâți şi mari de fermă. Mai multe maşini ale curioşilor se opriseră pe terenul fermei. Peters şi partenerul lui încercau să-i convingă să-şi vadă de drum. Sosi încă o maşină de poliție, cu Hansson, Rydberg şi Nyberg. Wallander se duse să-i salute. Le explică pe scurt situația şi îl rugă pe Hansson să izoleze zona cu cordoane.

— Ai două cadavre în avion, îi mai spuse Wallander încă o dată lui Nyberg, cel care avea să facă ancheta criminalistică preliminară.

Apoi, avea să fie numită o comisie de anchetă, să investigheze cauza prăbuşirii avionului. Dar din acel moment, misiunea lui Wallander avea să fie încheiată.

— După părerea mea, aş zice că aripa a fost scoasă şi revopsită, zise el, ca şi cum cineva ar fi încercat să elimine orice posibilitate de identificare a avionului.

Nyberg dădu din cap, iară să scoată un sunet. Era foarte scump la vorbă. Rydberg apăru în spatele lui Wallander.

— La vârsta mea, n-ar mai trebui să mă târăsc prin noroaie, zise el. Şi cu reumatismul ăsta blestemat.

Wallander îi aruncă o privire scurtă.

— Nu trebuia să vii aici, zise el, ne descurcăm şi singuri.

— Încă n-am murit, zise Rydberg, iritat. Dar, cine ştie...

Nu-şi continuă propoziția. Se duse până la avion, se aplecă şi se uită în interior.

— Pe ăştia îi identificăm numai după amprenta dentară, zise el. Altfel nu cred că ai cum să-ți dai seama cine au fost, cu exactitate.

Wallander trecu încă o dată toate datele în revistă, pentru Rydberg. Lucrau bine împreună şi n-aveau niciodată nevoie de prea multe explicații. Rydberg era şi cel care-l învățase pe Wallander tot ce ştia în materie de anchete de omucideri. Lucrau împreună de ani de zile şi Wallander era de părere că Rydberg e probabil unul dintre cei mai talentați anchetatori din Suedia. Nu-i scăpa nimic, nicio ipoteză nu era prea ştiințifico-fantastică pentru investigațiile lui Rydberg. Capacitatea lui de a analiza un loc al crimei îl surprindea mereu pe Wallander, care îl urmărea cu aviditate. Rydberg era singur. Nu prea avea o viață socială şi nici nu părea să-şi dorească vreuna.

După atâția ani, Wallander nu ştia dacă Rydberg mai era interesat şi de altceva decât de munca lui. Din când în când, în câte o seară caldă de vară, se mai întâlneau să stea pe balconul lui Rydberg, la un pahar de whisky, de multe ori cufundați într-o tăcere foarte plăcută, întreruptă doar de vreo remarcă despre slujba lor.

— Martinsson încearcă să stabilească exact ora la care a avut loc evenimentul, zise Wallander. Pe urmă, mi se pare că ar trebui să aflăm de ce n-a emis turnul de control de la Sturup semnalul de alarmă.

— Vrei să spui de ce pilotul n-a emis semnalul de alarmă, îl corectă Rydberg.

— Poate n-a apucat.

— Durează doar câteva secunde să trimiți un S.O.S., spuse Rydberg. Dar probabil ai dreptate. Avionul zbura pe un culoar aerian care îi fusese desemnat. Asta dacă nu zbura ilegal, desigur.

— Ilegal?

Rydberg ridică din umeri.

— Ei, doar cunoşti zvonurile, spuse el. Oamenii aud zgomote de avioane noaptea. Zboară jos, pe întuneric, se strecoară în zonele astea din apropierea graniței. Cel puțin aşa se întâmpla în timpul Războiului Rece. Poate că încă nu s-a terminat definitiv. Uneori, primim rapoarte privitoare la posibile tentative de spionaj. Şi mai trebuie să ne întrebăm şi dacă toate drogurile chiar

intră în țară pe calea apei. N-o să ştim niciodată cu siguranță ce transporta acest avion. Ar putea fi doar imaginația noastră. Dar dacă zbori destul de jos, poți scăpa de radarul de la antiaeriană şi de cel de la turnul de control.

— Am să mă duc la Sturup să stau de vorbă cu cei de la turn, spuse Wallander.

— Greşit, zise Rydberg. Mă duc eu. Vă las pe voi aici în nămol, am privilegiul acesta, datorită vârstei înaintate.

Rydberg plecă. Începea să se lumineze. Unul dintre criminalişti fotografia epava din toate unghiurile. Wallander îl văzu pe Hansson vorbind cu câțiva reporteri, ceva mai încolo, pe terenul fermei. Era fericit că nu mai trebuia să facă el asta. Apoi îl văzu pe Martinsson, care se lupta iarăşi cu noroaiele. Wallander îi ieşi în întâmpinare.

— Ai avut dreptate, zise Martinsson. E un bătrân acolo, care trăieşte singur. Robert Haverberg. Are vreo şaptezeci de ani şi vreo nouă câini.

— Ce-a zis?

— A auzit un zgomot de avion. Apoi s-a făcut linişte. Apoi sunetul s-a auzit iar. Dar de data asta nu mai era doar un uruit, parcă era un vaier. Şi apoi a auzit explozia.

Wallander simțea destul de des că Martinsson habar nu avea să explice în mod clar mai nimic.

— Hai s-o luăm de la început, spuse Wallander. Robert Haverberg a auzit un zgomot de motor de avion?

— Da.

— Când se întâmpla asta?

— Abia se trezise. Pe la vreo cinci.

Wallander se încruntă.

— Păi şi avionul s-a prăbuşit o jumătate de oră mai târziu?

— Asta m-a mirat şi pe mine. Dar bătrânul era foarte convins de ceea ce spunea. Mai întâi a auzit un avion trecând pe deasupra, la mică înălțime. Apoi s-a făcut linişte, iar el şi-a făcut o cafea. Apoi, zgomotul motorului s-a auzit iarăşi şi pe urmă, explozia.

Wallander se gândi puțin la ceea ce auzise.

— Câte minute au trecut între primul zgomot de avion şi cel al exploziei?

— A calculat el că vreo douăzeci de minute.

Wallander îl privi lung pe Martinsson.

— Şi cum îți explici asta?

— Nu ştiu.

— Moşul părea întreg la minte?

— Da. Şi aude bine.

— Ai vreo hartă în maşină? îl întrebă Wallander.

Martinsson făcu semn că are. Se duseră spre Hansson, care încă stătea de vorbă cu jurnaliştii. Urcară în maşina lui Martinsson şi desfăcură harta. Wallander o studie în tăcere. Se gândi la ce spusese Rydberg, despre avioanele ce zburau ilegal.

— Am putea să ne imaginăm următoarea situație, zise Wallander. Un avion vine dinspre coastă la joasă altitudine, trece pe-aici şi apoi se îndepărtează până nu se mai aude. Se întoarce la

scurt timp după aceea. Şi se prăbuşeşte imediat.

— Adică a lăsat ceva pe undeva? Şi apoi s-a întors? întrebă Martinsson.

— Cam aşa ceva, zise Wallander, împăturind harta la loc. N-avem destule date. Rydberg s-a dus la Sturup. Deci noi trebuie să încercăm să identificăm cadavrele şi avionul în sine. Mai mult de-atât nu putem face pe moment.

— Nu mi-a plăcut niciodată să zbor cu avionul, zise Martinsson. Iar imaginile de genul ăsta nu mă prea încurajează. Dar mi se face şi mai rău când o aud pe Teres că vrea să se facă pilot.

Teres era fiica lui Martinsson. Avea şi un băiat. Martinsson era chiar un tip familist. Mereu se îngrijora pentru familia lui, îi suna de câteva ori pe zi. Deseori se ducea acasă să mănânce de prânz. Uneori, Wallander era puțin invidios pe căsnicia colegului său, aparent lipsită de probleme.

— Zi-i lui Nyberg că plecăm, îi spuse el lui Martinsson.

Wallander îl aşteptă în maşină. Peisajul din jur era cenuşiu şi dezolant. Se cutremură. Trece

vremea, gândi el. Tocmai am împlinit patruzeci şi doi de ani. Oare o să ajung ca Rydberg? Un bătrân singur, chinuit de reumatism?

Wallander se scutură de gândurile negre. Martinsson veni înapoi la maşină şi se întoarseră la Ystad.

La ora unsprezece, Wallander se ridică de la birou şi porni spre camera unde îl aştepta un tip bănuit de trafic de droguri, pe nume Yngve Leonard Holm. În acel moment, intră Rydberg. Nu bătea niciodată la uşă. Se aşeză pe scaunul din faţa biroului şi trecu direct la subiect.

— Am stat de vorbă cu un controlor de trafic numit Lycke, zise el. Mi-a spus că te cunoaşte.

— Da, am mai vorbit eu cu el, dar nu mai ştiu cu ce ocazie.

— Ei, tipul era foarte convins, în orice caz, continuă Rydberg. A zis că niciun avion cu un singur motor nu a primit permisiunea să treacă pe deasupra plajei Mossby azi la cinci dimineaţa. De asemenea, n-au primit niciun semnal S.O.S. de la niciun pilot. Nici pe radar nu s-a văzut nimic. Din câte spune Lycke, avionul ăsta care s-a prăbuşit

nici nu există.

— Deci ai avut dreptate, zise Wallander. Cineva era într-o misiune ilegală.

— Încă nu ştim asta, îl contrazise Rydberg. Cineva zbura ilegal. Dar încă nu ştim dacă şi avea o misiune ilegală.

— Păi cine ar zbura pe întuneric numai aşa, ca să se afle în treabă, fără o misiune anume?

— Ah, există destui idioți pe lumea asta, răspunse Rydberg. Tu ar trebui să ştii asta.

Wallander îl privi cu atenție.

— Nu crezi nici tu ce spui, nu-i aşa?

— Sigur că nu cred, răspunse Rydberg. Dar până nu aflăm cine sunt cei din avion sau nu identificăm avionul, n-avem ce face. Trebuie să anunățm Interpolul. Pun pariu că avionul ăla a venit din afara țării.

Rydberg plecă.

Wallander cugetă o vreme asupra celor pe care le auzise. Apoi se ridică, îşi luă hârtiile şi se duse în camera în care îl aşteptau Yngve Leonard Holm şi

avocatul lui. Era exact unsprezece şi un sfert când Wallander îşi începu interogatoriul.

CAPITOLUL 2

Wallander opri reportofonul după o oră şi zece minute. Se săturase deja de Yngve Leonard Holm. Şi din cauza atitudinii pe care acesta o avea, dar şi fiindcă ştia că trebuie să-i dea drumul. Wallander era convins că omul ce stătea de cealaltă parte a mesei e vinovat de trafic constant şi serios de droguri. Dar nu exista niciun procuror pe lumea asta care să considere demne de luat în considerare la un proces dovezile pe care le aveau. Cu siguranță, Per Åkeson, cel căruia i-ar fi trimis Wallander dosarul, nici nu s-ar fi uitat la ele.

Yngve Leonard Holm avea treizeci şi şapte de ani. Se născuse în Ronneby, dar fusese înregistrat ca rezident al Ystad-ului încă de pe la mijlocul anilor ’80. Se declarase librar volant la tarabele din piețele deschise vara. În ultimii ani, declarase

venituri insignifiante. În acelaşi timp, însă, avea o vilă uriaşă, ridicată într-un cartier din apropierea secției de poliție. Casa fusese evaluată la câteva milioane de coroane. Holm pretindea că şi-a construit casa cu sumele uriaşe de bani pe care le câştigase la cursele de cai. Aşa cum era de aşteptat, nu avea chitanțe pentru aceste câştiguri. Dispăruseră când rulota în care îşi păstra hârtiile fiscale luase foc. Nu le putuse arăta decât o chitanță de 4.990 de coroane, sumă câştigată în urmă cu câteva săptămâni. Dar nimic din toate astea nu-i slăbea lui Wallander convingerea că Holm era ultima verigă într-o rețea ce importa şi vindea cantități uriaşe de droguri în sudul Suediei. Dovezile circumstanțiale erau copleşitoare. Dar arestarea lui Holm fusese foarte prost organizată. Raidurile ar fi trebuit să fie sincronizate, să aibă loc în acelaşi timp. Unul acasă la Holm, altul la un depozit din zona industrială de la Malmö, unde îşi păstra cărțile. Fusese o operațiune comună a poliției din Ystad cu colegii lor din Malmö. Dar ceva fusese greşit din start. Depozitul îl găsiseră gol, nu mai rămăsese nimic în afară de o singură cutie cu cărți vechi. Holm se uita la televizor, acasă la el, când îi sunaseră la uşă. O tânără, ghemuită la

picioarele lui, îi masă tălpile, cât timp poliția îi percheziționă casa.

Nu găsiseră nimic. Unul dintre câinii polițişti mirosise îndelung o batistă găsită la gunoi. La analiza chimică, abia dacă se putuse stabili că acea bucată de pânză ar fi fost în contact cu un drog. Cumva, Holm fusese informat despre raid. Wallander nu se îndoia că tipul era şi inteligent şi priceput în a-şi camufla activitățile.

— Trebuie să-ți dau drumul, zise el. Dar să ştii că suspiciunile noastre în ceea ce te priveşte rămân în picioare. Ca să fiu mai exact, sunt convins că eşti puternic implicat în traficul de droguri în Skâne. Mai devreme sau mai târziu, tot te vom prinde.

Avocatul lui Holm, care semăna cu o nevăstuică, țâşni în picioare:

— Clientul meu nu e obligat să înghită aşa ceva, zise el. O astfel de calomnie la adresa lui este inadmisibilă, potrivit legii.

— Desigur, zise Wallander. N-aveți decât să puneți să fiu arestat.

Holm, care era neras şi părea să se fi săturat de tot bâlciul, îi făcu semn avocatului său să înceteze discuțiile.

— Înțeleg că poliția trebuie să-şi facă treaba, zise el. Din păcate, ați făcut o greşeală când v-ați îndreptat bănuielile spre mine. Sunt un simplu cetățean care se pricepe la cai şi la comerț cu cărți. Nimic mai mult. Ba chiar donez în mod regulat bani organizației Salvați Copiii.

Wallander ieşi din cameră. Holm o să se ducă acasă, să-şi facă masaj la picioare. Drogurile vor continua să intre în Skåne. N-avem cum câştiga bătălia asta, îşi zise Wallander în vreme ce străbătea coridorul. Singura noastră speranță este ca viitoarele generații să respingă drogurile.

Era deja douăsprezece şi jumătate. Îi era foame. De la fereastră văzu că începuse să plouă, şi, încet, încet, ploaia se transforma în lapoviță şi ninsoare. Trase sertarul de la birou şi scoase meniul unei firme de catering ce livra pizza. Aruncă o privire asupra meniului, incapabil să se hotărască. În cele din urmă, închise ochii şi-şi puse degetul la întâmplare pe hârtie. Sună şi comandă pizza pe care i-o alesese soarta. Apoi se duse la fereastră şi

rămase cu privirile pierdute spre turnul de apă de pe cealaltă parte a drumului.

Telefonul sună. Se aşează la birou şi ridică receptorul. Era tatăl lui, care-l suna din Loderup.

— Parcă am stabilit să treci pe-aici ieri-seară, zise tatăl său.

Wallander oftă încet.

— N-am stabilit nimic.

— Ba da, mi-amintesc foarte bine, zise tatăl său. Tu eşti ăla care a început să uite. Credeam că poliţiştii au carneţele. Nu poţi să-ţi treci în carneţel că trebuie să vii să mă arestezi? Poate aşa o să-ţi aduci aminte.

Wallander nu mai avea energie nici să se enerveze.

— O să trec în seara asta, zise el. Dar să ştii că nu am stabilit să vin aseară pe la tine.

— E posibil să mă înşel eu, replică tatăl său, pe un ton surprinzător de supus.

— Trec pe la şapte, spuse Wallander. Acum am foarte multă treabă.

Închise. Taică-meu începe cu şantajul emoțional finuț, gândi el. Mai rău e că îi merge de fiecare dată.

Sosi pizza. Wallander plăti şi duse cutia în camera de recreere. Per Ăkeson şedea la masă şi mânca porridge. Wallander se aşează în fața lui.

— Credeam că treci pe la mine să vorbim despre Holm, zise Ăkeson.

— O să trec. Acum a trebuit să-i dăm drumul.

— Nu mă mir. Toată operațiunea a fost jalnic executată.

— Va trebui să vorbeşti cu Bjork pe tema asta, zise Wallander. Eu n-am fost implicat.

— Peste trei săptămâni îmi iau concediu iară plată, zise Ăkeson.

— N-am uitat, răspunse Wallander. Ai să-mi lipseşti.

— Şase luni trec repede. Recunosc că abia aştept să plec o vreme. Trebuie să stau să mă gândesc puțin la ale mele.

— Parcă vrei să urmezi nişte cursuri, nu?

— Aşa e. Dar asta nu mă împiedică să mă gândesc la viitor. Ce să fac? Să rămân procuror până la pensie? Sau mai e şi altceva ce aş putea face?

— Ai putea să înveți să navighezi şi să te faci lup de mare.

Åkeson clătină puternic din cap.

— Nici vorbă. Dar mă gândesc să îmi caut ceva de lucru în străinătate. Poate într-un proiect în care chiar să simt că am o contribuție importantă, care contează. Poate aş putea să particip la construirea unui sistem de justiție funcțional, undeva unde aşa ceva nu există? De exemplu, în Cehoslovacia?

— Sper c-ai să-mi scrii şi mie să-mi zici, spuse Wallander. Uneori, şi eu mă gândesc la viitor. Dacă să rămân în domeniul ăsta până la pensie, sau să mă apuc de altceva.

Pizza nu avea niciun gust. Åkeson mânca totuşi din porridge de parcă ar fi fost o delicatesă.

— Şi ce e cu avionul ăla? întrebă Åkeson?

Wallander îi spuse ce ştia şi regretă că nu-l întrebase pe Holm dacă avea cumva şi un avion

privat. Dacă îşi permitea să construiască o casă, probabil îşi permitea să întreţină şi un avion. Profiturile din traficul de droguri pot fi astronomice.

Se duseră împreună la chiuvetă, să-şi spele farfuriile. Wallander lăsase jumătate de pizza în cutie. Divorţul încă îi afecta pofta de mâncare.

— Holm e un criminal, zise Wallander. O să-l prindem noi, mai devreme sau mai târziu.

— Nu-s prea sigur de asta, zise Åkeson. Dar sper să ai dreptate, evident.

Wallander se întoarse în biroul lui pe la unu şi ceva. Se gândi să o sune pe

Mona, în Malmö. Fiica lui, Linda, locuia acolo, împreună cu maică-sa. De fapt, cu Linda voia să vorbească. Trecuse aproape o săptămână de când discutaseră ultima oară. Linda avea nouăsprezece ani şi era puţin dezorientată. În ultima vreme, iar o bătea gândul să se apuce de recondiţionarea mobilierului vechi.

Însă în loc s-o sune pe Mona, Wallander îl sună pe Martinsson şi îi zise să vină pe la el. Împreună, trecură în revistă evenimentele din acea dimineaţă.

Raportul trebuia să-l scrie Martinsson.

— Au sunat şi de la Sturup şi de la Departamentul de Apărare, zise el. E ceva în neregulă cu avionul ăla. Ai zice că nici n-a existat vreodată. Şi se pare că ai avut dreptate, aripile şi fuzelajul au fost revopsite.

— Să vedem ce zice Nyberg, spuse Wallander.

— Cadavrele sunt în Lund, continuă Martinsson. Nu putem încerca să le identificăm decât după amprenta dentară. Au ars atât de rău, că s-au desfăcut în bucăți când le-au pus pe targă.

— Cu alte cuvinte, nu ne rămâne decât să aşteptăm şi să vedem ce se mai întâmplă, zise Wallander. Voiam să-i propun lui Bjork să te pună reprezentantul nostru în comisia de anchetă a accidentului. Ai ceva împotrivă?

— Nu, îmi place să învăț lucruri noi, spuse Martinsson.

Când Wallander rămase din nou singur, ajunse să se gândească la diferențele dintre el şi Martinsson. Îşi dorise întotdeauna să devină un bun detectiv şi chiar reuşise. Dar Martinsson avea

alte ambiții. Ceea ce îşi pusese în minte era să ajungă pe postul de şef al poliției şi încă nu peste prea mult timp. Să se descurce bine pe teren era doar un pas în planurile lui de carieră. Wallander nu se mai gândi la Martinsson, căscă şi, cam fără chef, luă un dosar din teancul de pe birou. Încă îl irita faptul că nu-l întrebase pe Holm despre avion. Măcar să-i vadă reacția. Dar probabil că acum, Holm lua masa cu avocatul lui, la Continental.

Dosarul rămase nedeschis în fața lui Wallander. Se hotărî să se ducă mai bine să discute cu Bjdrk, şeful lor, despre Martinsson şi despre comisia de anchetă. O luă pe coridorul ce ducea la biroul lui Bjdrk. Uşa era deschisă. Bjork se pregătea să plece.

— Ai puțin timp pentru mine? întrebă Wallander.

— Am câteva minute. Mă duceam la biserică, trebuie să țin un discurs.

Wallander ştia că Bjork ține discursuri în cele mai neaşteptate locuri, în mod constant. Se părea că îi place să vorbească în public, ceva ce lui Wallander îi displăcea profund. Conferințele de

presă i se păreau o pacoste. Wallander începu să-i povestească despre ce se întâmplase în acea dimineață, dar se părea că Bjork primise deja raportul. Nu avu nimic de obiectat în privința numirii lui Martinsson ca reprezentant al Poliției în comisia de anchetă.

— Deci, să-nțeleg că avionul nu a fost doborât, spuse Bjork.

— Până în clipa asta, n-avem indicii că ar fi fost mai mult decât un simplu accident, răspunse Wallander. Dar ceva pute în toată povestea asta.

— O să facem tot ce putem, zise Bjork, dându-i de înțeles că discuția se încheiase. Dar n-o să depunem mai mult efort decât e cazul şi nici n-o să ne lungim prea mult. Avem destule de făcut oricum.

Plecă, lăsând în urma lui o dâră de parfum. Wallander se târî înapoi în birou. Pe drum, aruncă o privire spre birourile lui Rydberg şi Hansson. Nu era niciunul acolo. Îşi luă o ceaşcă de cafea şi revăzu dosarul unui ultraj ce avusese loc săptămâna trecută în Skurup. Apăruseră informații noi, care păreau să confirme faptul că bărbatul ce-şi bătuse cumnata putea fi condamnat pentru

ultraj. Wallander puse hârtiile în ordine şi se hotărî să-i dea mâine dosarul lui Ăkeson.

Era cinci fără un sfert. Secția de poliție părea azi neobişnuit de pustie. Wallander se hotărî să se ducă acasă, să-şi ia maşina şi apoi să meargă la cumpărături. Avea destul timp până la şapte, când trebuia să ajungă la taică-său. Wallander îşi luă haina şi porni pe jos spre casă. Fleşcăiala de afară se înteţise. Când ajunse la maşină, verifică dacă mai are lista de cumpărături în buzunar.

Maşina porni cu mare greutate. În curând va trebui să-şi ia alta, dar cu ce bani? Reuşi să pornească motorul şi era gata să o bage în viteză, când fu străfulgerat de un gând. Deşi realiza că e inutil ce voia să facă, raţiunea fu învinsă de curiozitate. Se hotărî să amâne cumpărăturile. În loc de asta, o luă pe Osterleden şi conduse spre Loderup. Gândul care-i trecuse prin minte era foarte simplu. Într-o casă din apropierea pădurii Strandskogen locuia un controlor de trafic aerian, pe care Wallander îl cunoscuse în urmă cu câțiva ani. Linda fusese prietenă cu fiica lui cea mică. Lui Wallander i se părea el i-ar putea oferi răspunsul la o întrebare care nu-i dădea pace de când stătea

lângă avionul prăbuşit şi îl asculta pe Martinsson povestindu-i de conversația pe care o avusese cu Haverberg.

Wallander intră pe aleea ce ducea spre casa în care locuia Herbert Blomell. Când ieşi din maşină, îl văzu pe Blomell cocoțat pe o scară, reparându-şi streaşina. Îl salută vesel când îl observă şi se dădu jos de pe scară cu mare atenție.

— Un şold luxat poate fi devastator la vârsta mea, zise el. Ce mai face Linda?

— Bine, zise Wallander. E cu Mona, în Malmö.

Intrară în bucătărie şi se aşezară la masă.

— A căzut un avion lângă Mossby azi-dimineață, zise Wallander.

Blomell făcu semn că ştie şi arătă spre radioul de pe pervaz.

— Era un Piper Cherokee, continuă Wallander. Un avion cu un singur motor. Ştiu că tu nu ai fost doar controlor de trafic la viața ta. Ai şi licență de zbor.

— Da, am şi zburat de câteva ori pe un Piper

Cherokee, răspunse Blomell. E un avion bun.

— Dacă pun degetul pe o hartă, zise Wallander, şi-ți dau o direcție de cap compas şi zece minute ca timp, cât de departe ai putea duce acel avion?

— Asta se calculează imediat, zise Blomell. Ai o hartă?

Wallander clătină din cap. Blomell se ridică şi ieşi din bucătărie. După câteva minute, se întoarse cu o hartă făcută sul. O întinseră pe masă. Wallander localiză câmpul pe care se prăbuşise avionul.

— Să ne imaginăm că avionul a venit de dincolo de coastă. Zgomotul motorului se aude aici la un moment dat. Apoi, după cel mult douăzeci de minute, se aude din nou. Desigur, nu avem cum să ştim dacă pilotul a menținut acelaşi curs în tot acest timp, dar hai să presupunem că aşa a fost. Cât de departe a ajuns, deci, în jumătate din acest timp? înainte să se fi întors?

— Un Cherokee zboară cu vreo două sute cincizeci de kilometri pe oră, zise Blomell. Asta dacă are o încărcătură normală.

— Nu ştim nimic despre încărcătură.

— Atunci să presupunem că era încărcat la capacitate maximă şi că vântul bătea moderat.

Blomell calculă în gând, apoi încercui un punct la nord de Mossby. Wallander văzu că era în apropiere de Şiobo.

— Cam până pe-aici, zise Blomell. Dar ţine minte că sunt multe necunoscute incluse în estimarea asta.

— Ei, tot ştiu mult mai multe decât ştiam în urmă cu doar un minut.

Wallander bătu, gânditor, darabana în masă.

— De ce pică avioanele? întrebă el după un timp.

— A, nu există două accidente identice, zise Blomell. Există motive simple cum ar fi o eroare în circuitele electrice sau ceva de genul ăsta. Dar până la urmă, mereu există un motiv ieşit din comun la originea oricărui accident. De cele mai multe ori, implică şi o eroare de pilotaj.

— De ce s-ar putea prăbuşi un Cherokee?

Blomell clătină din cap.

— E posibil să i se fi calat motorul. Sau să nu fi fost întreținut cum trebuie. N-ai decât să aştepți şi să vezi ce stabileşte comisia de anchetă.

— Semnele de identificare ale avionului au fost acoperite cu vopsea, atât pe fuzelaj, cât şi pe aripi, zise Wallander. Oare ce-o însemna asta?

— Că a fost vopsit de cineva care nu voia ca aparatul să fie recunoscut, spuse Blomell. Există o piață neagră pentru avioane, ca pentru orice altă marfa.

— Credeam că spațiul aerian suedez e securizat, spuse Wallander. Vrei să-mi spui că e posibil să se mai strecoare câte un avion din când în când, neştiut de nimeni?

— Nu există nimic pe lumea asta care să fie complet securizat, răspunse Blomell. Cei cu destui bani şi motivație puternică reuşesc mereu să găsească o cale să se strecoare peste granițe, iară să fie prinşi.

Blomell îi oferi o ceaşcă de cafea, dar Wallander îl refuză.

— Trebuie să trec pe la tata, în Loderup, zise el. Dacă întârzii, o să-mi facă iar capul calendar.

— Singurătatea e blestemul bătrâneții, zise Blomell. Mi-e dor de turnul meu de control, e o durere fizică. Nu visez noaptea decât avioane pe care le conduc pe coridoare aeriene. Şi când mă trezesc, ninge şi nu am nimic de făcut, decât eventual să-mi repar streaşina.

Afară, îşi luară la revedere. Wallander se opri la un magazin din Herrestad. Ajunse acasă la tatăl său la şapte fără trei minute. Nu mai ningea, dar norii atârnau grei ca de plumb deasupra caselor cufundate în tăcere. Wallander văzu luminile aprinse în căsuța pe care tatăl său o folosea pe post de atelier. Trase în piept aerul proaspăt şi rece, apoi traversă curtea. Uşa era deschisă; tatăl său îi auzise maşina când venise. Stătea la şevalet, cu o şapcă veche pe cap, mijindu-şi ochii la o pictură pe care abia o începuse. Pentru Wallander, mirosul de diluant de vopsele însemna că ajunsese acasă. Atât mi-a rămas din copilărie, gândi el. Mirosul de diluant.

— N-ai întârziat deloc, zise tatăl lui, fără să-l privească.

— Nu întârzii niciodată, spuse Wallander, dând mai încolo câteva ziare de pe un scaun, ca să se aşeze.

Tatăl său lucra la un tablou ce înfăţişa o gâscă sălbatică. Exact în clipa în care Wallander intrase în atelier, pusese un şablon pe pânză şi picta un cer în amurg. Wallander îl privi, copleşit de duioşie. E ultimul din familie înaintea mea, gândi el. După ce moare el, vine rândul meu.

Bătrânul îşi puse pensulele şi şablonul deoparte şi se ridică. Intrară în casa mare. Puse de cafea şi scoase două ţoiuri pe masă. Wallander ezită şi apoi îi făcu semn să-i toarne şi lui nițică tărie. Îşi permitea să bea un pahar.

— Poker, zise Wallander. Îmi datorezi paisprezece coroane de data trecută.

Tatăl său îl privi de-aproape.

— Cred că trişezi, zise el. Dar încă nu m-am prins cum faci.

Wallander fu surprins.

— Crezi că mi-aş înşela propriul tată?

Bătrânul o lăsă mai moale.

— Nu, zise el. Adică nu tocmai. Dar ai câştigat o sumă neobişnuit de mare data trecută.

Şi cu asta, conversaţia muri. Îşi băură cafeaua. Ca de obicei, taică-său sorbea zgomotos din ceaşcă şi asta iar îl enervă pe Wallander.

— Am să plec, zise bătrânul pe neaşteptate. Departe.

— Unde te duci?

— Plec în Egipt.

— Egipt? Ce să faci acolo? Credeam că vrei să vezi Italia.

— Şi Egiptul şi Italia. N-asculţi niciodată ce vorbesc cu tine.

— Şi ce-ai să faci în Egipt?

— Mă duc să văd Sfinxul şi piramidele. Trece vremea. Cine ştie cât mai am de trăit?! Dar vreau să văd piramidele şi Roma, înainte să mor.

Wallander clătină din cap.

— Cu cine te duci?

— Zbor cu Egypt Air, peste câteva zile. Direct la Cairo. O să stau la un hotel foarte fain, numit Mena House.

— Doar nu te duci singur? E un zbor charter? Nu pot să cred că vorbeşti serios, zise Wallander, nevenindu-i să creadă.

Tatăl său se întinse după nişte bilete puse pe pervaz. Wallander le privi şi înţelese că nu fusese mințit. Era un bilet de la Copenhaga la Cairo, pentru 14 decembrie. Wallander puse biletele pe masă. Pentru prima oară în viața lui, nu-şi mai găsea cuvintele.

Plecă din Loderup pe la zece Eră un sfert. Norii începuseră să se mai risipească. Mergând spre maşină, observă că se făcuse mai frig. Asta însemna că

Peugeotul lui avea să fie şi mai greu de pornit decât de obicei. Dar nu maşina îi ocupa gândurile acum, ci faptul că nu reuşise să-l convingă pe taică-su să renunțe la călătoria în Egipt. Sau măcar să aştepte să aibă şi el timp, să meargă împreună.

— Ai aproape optzeci de ani, insistase Wallander. La vârsta ta nu mai poți să umbli singur

prin lume.

Dar orice argument fusese inutil. Tatăl său părea să fie într-o bună stare de sănătate. Şi chiar dacă uneori se îmbrăca mai fistichiu, avea rara capacitate de a se adapta la situații noi şi de a-şi face rapid prieteni. Când Wallander îşi dădu seama că biletul de avion includea şi transferul de la aeroport până la un hotel aflat destul de aproape de piramide, îi mai veni inima la loc. Nu înțelegea ce-l mâna pe taică-su în Egipt, la Sfinx şi la piramide. Dar nici nu putea nega că de ani de zile, de când Wallander era încă tânăr, taică-su îi tot povestise despre minunatele structuri de pe platoul Gizeh, chiar lângă Cairo.

Wallander rămase cu mâna pe portieră şi trase în piept aerul rece al nopții. Am un tată ciudat, se gândi el. E ceva de care n-am cum să scap.

Wallander îi promisese că o să-l ducă el cu maşina la Malmö, în dimineața zilei de 14. Îşi notase numărul de telefon de la Mena House, unde avea să locuiască tatăl lui. Din moment ce niciodată nu dădea banii pe prostii, tatăl său nu îşi făcuse o asigurare de călătorie, deci Wallander trebuia să o roage pe Ebba să se ocupe de asta, la

prima oră, de dimineață.

Maşina porni cu greu şi o luă spre Ystad. Ajunse acasă la puțin timp după ora unsprezece. Descuie uşa de la intrare şi găsi pe jos o scrisoare, strecurată probabil prin fanta specială pentru poştă. Deschise plicul şi îşi dădu seama imediat de la cine era. Emma Lundin, o asistentă medicală de la spitalul din Ystad. Wallander îi promisese să o sune ieri. Drumul ei spre Dragongatan trecea pe lângă casa lui. Îl întreba dacă era totul în regulă şi de ce nu o sunase. Wallander se simți vinovat. O cunoscuse cu o lună în urmă. Intraseră în vorbă la poşta de pe Hamngatan. Apoi se întâlniseră iar, după câteva zile, la magazin şi după încă vreo două zile, începuseră o relație care nu era tocmai pasională, nici din partea lui, nici din a ei. Emma era cu un an mai tânără decât Wallander, era divorțată şi avea trei copii. Wallander îşi dăduse rapid seama că relația asta însemna mai mult pentru ea decât pentru el.

Fără să cuteze cu adevărat, începuse să se îndepărteze uşor-uşor. Stând acum în mijlocul holului, înțelese de ce nu o sunase. Pur şi simplu, nu-şi dorise să o vadă. Lăsă scrisoarea pe masa din

bucătărie şi se hotărî să rupă relația. Nu avea niciun viitor, niciun potențial. Wallander ştia că îşi dorea pe cineva cu totul altfel, îşi dorea o relație complet diferită. Cineva care să fie în stare s-o înlocuiască pe Mona. Dacă mai exista vreo astfel de femeie. Dar mai presus de toate, el pe Mona o visa. Tare şi-ar fi dorit să se întoarcă Mona.

Se dezbrăcă şi îşi puse halatul ponosit. Sună telefonul. Era unsprezece şi un sfert. Se rugă în gând să nu se fi întâmplat nimic cu adevărat grav, care să-l oblige să se îmbrace din nou. Era Linda. Ca de obicei, de câte ori o auzea, era fericit.

— Unde ai fost? întrebă ea. Te-am sunat toată seara.

— Ai fi putut să ghiceşti, zise el, trebuia să suni la bunicu-tău. Acolo am fost.

— Nu m-am gândit la asta, răspunse fata. Treci foarte rar pe-acolo.

— Serios?

— El aşa zice.

— El zice multe. Apropo, pleacă în Egipt peste câteva zile, se duce să vadă piramidele.

— Ce mişto. M-aş duce şi eu cu el.

Wallander nu mai spuse nimic. O ascultă povestindu-i cum îşi petrecuse ultimele zile. Se bucură când auzi că se hotărâse definitiv să se apuce de tapițerie. Presupuse că Mona nu era acasă, de obicei se enerva grozav când Linda vorbea atât de mult la telefon. Dar fu străbătut şi de un fior de gelozie. Deşi erau acum divorțați oficial, nu se putea împăca deloc cu gândul că Mona se vedea cu alți bărbați. Conversația cu Linda se încheie cu promisiunea că aveau să se întâlnească la Malmö, să-l conducă pe bunic la aeroport.

În dimineața zilei de 12 decembrie, temperatura scăzu până la minus patru grade Celsius. Wallander era în bucătărie, mai era puțin şi se făcea şapte ceasul, când sună telefonul. Era Blomell.

— Sper că nu te-am trezit, spuse el.

— Eram treaz, răspunse Wallander, cu ceaşca de cafea în mână.

— Mi-a venit o idee după ce ai plecat, continuă Blomell. Mă gândeam că avionul ăla trebuie să fi zburat foarte jos, dacă e cineva care i-a auzit

motorul lângă Mossby. Asta înseamnă că l-au mai auzit şi alții. Aşa poți afla până unde s-a dus. Şi poți găsi pe cineva care l-a auzit întorcându-se şi luând-o înapoi.

Blomell avea dreptate. Wallander ar fi trebuit să se gândească el însuşi la asta. Dar nu scoase o vorbă. În loc să recunoască, zise:

— Da, ne ocupăm deja de asta.

— Ei, atât am vrut să-ți zic, spuse Blomell. Ce mai face taică-tu?

— Mi-a zis că pleacă în Egipt.

— Ce idee minunată!

Wallander nu mai răspunse.

— Se face din ce în ce mai frig, încheie Blomell. Vine iarna.

— Da, în curând vin şi furtunile de zăpadă peste noi, spuse Wallander.

Se-ntoarse în bucătărie, gândindu-se la ce îi spusese Blomell. Martinsson ar fi putut lua legătura cu colegii din Tomelilla şi Şiobo. Ar fi fost posibil să traseze ruta avionului şi destinația,

căutând oameni care se trezeau dimineața și care ar fi putut auzi zgomotul de avion afară, de două ori la rând, dacă le surâdea norocul. Cu siguranță, mai existau câțiva fermieri prin zonă, care să fi fost treji la ora aia.

Puțin înainte de ora opt, Wallander intră pe ușa secției de poliție. Purta puloverul pe care îl ținea pentru zilele în care termometrul arăta mai puțin de minus cinci grade. O rugă pe Ebba să se ocupe de asigurarea de călătorie a tatălui său.

— Ah, ăsta a fost visul vieții mele, zise ea. Să mă duc în Egipt, să văd piramidele.

Toată lumea pare să-l invidieze pe tata, gândi Wallander, turnându-și o ceașcă de cafea și intrând în birou. Nimeni nu pare surprins. Oare sunt singurul care se teme că i s-ar putea întâmpla ceva rău? De exemplu, că s-ar putea rătăci în deșert?

Martinsson îi lăsase pe birou raportul despre accident. Wallander îl frunzări rapid și se gândi că Martinsson încă suferea de logoree. Ar fi fost suficient să scrie în raport doar jumătate din câte cuvinte folosise. Îl sună pe Martinsson și-i povesti discuția pe care o avusese cu Bjork, cu o zi în

urmă. Martinsson păru mulțumit. Apoi Wallander îi sugeră să se întâlnească. Blomell spusese ceva ce merita luat în seamă. Martinsson reuşi să dea de Hansson şi de detectivul Svedberg pe la opt şi jumătate. Dar Rydberg tot nu ajunsese. Se întâlniră într-una din sălile de şedință.

— L-a văzut cineva pe Nyberg? întrebă Wallander.

Exact în acel moment, intră în cameră Nyberg. Ca de obicei, ai fi zis că stătuse treaz toată noaptea. Avea părul răvăşit. Se aşează pe locul lui, puțin retras față de ceilalți.

— Rydberg pare bolnav, zise Svedberg, scărpinându-şi chelia cu un creion.

— Este bolnav, spuse Hansson. Are sciatică.

— Are reumatism, îl corectă Wallander. E o mare diferență, să ştii şi tu.

Apoi se întoarse spre Nyberg. Acesta zise:

— Am examinat aripile şi am îndepărtat spuma ignifugă. Am încercat să reconstituim şi fuzelajul. Nu numai că au dat cu vopsea peste numere şi litere, le-au şi răzuit înainte de a le vopsi. E limpede

că cei de la bord nu voiau să fie identificați.

— Presupun că mai e un număr pe motor, zise Wallander. Şi, desigur, nu cred că se fabrică la fel de multe avioane câte maşini ies pe banda rulantă.

— Da, o să luăm legătura cu cei de la fabrica de aparate Piper din Statele Unite, zise Martinsson.

— Mai sunt câteva întrebări la care trebuie să găsim un răspuns, continuă Wallender. Cât de departe poate zbura un astfel de avion, cu un singur plin? Cât de des sunt folosite rezervoare adiționale de combustibil?

Martinsson îşi notă.

— Am să caut eu răspunsurile, zise el.

Uşa se deschise şi intră Rydberg.

— Vin de la spital, zise el direct, şi acolo totul durează o eternitate.

Wallander văzu că Rydberg era în suferință, dar nu mai spuse nimic. Îi prezentă în schimb ideea de a găsi alte persoane care ar fi putut auzi zgomotul motorului. Îi era puțin ruşine că servea ideea lui Blomell ca fiind a lui.

— O să fie ca-n vreme de război, comentă Rydberg. Când toată lumea din Skâne ciulea urechile după avioane.

— E posibil să fie o pistă care nu duce nicăieri, zise Wallander. Dar nu strică să-i întrebăm şi pe colegii de la alte secţii. Mie, personal, mi-e greu să cred că e vorba de altceva decât de un transport de droguri. O livrare aranjată pe undeva.

— Ar trebui să vorbim cu cei din Malmö, spuse Rydberg. Să vedem dacă au observat vreo fluctuaţie în comerţ. Dacă au sporit semnificativ cantităţile de marfă în zona aia, ar putea exista o legătură. Am să-i sun eu.

Nimeni nu avu nimic de comentat. Wallander încheie şedinţa la puţin timp după ora nouă.

Îşi petrecu restul dimineţii terminând hârţogăraia pentru cazul de ultraj din Skurup şi apoi i-l pasă lui Per Åkeson. La prânz, merse în oraş şi-şi cumpără un hotdog special de la o tarabă. La două fără un sfert era deja înapoi la birou. Secţia de poliţie părea iarăşi pustie. Continuă să-şi vadă de teancul de dosare. După ultrajul din Skurup, se ocupă de tâlhăria din centrul oraşului

Ystad, de pe Pilgrimsgatan. Cineva spărsese o fereastră în miezul zilei şi golise o casă de toate lucrurile valoroase. Wallander clătină din cap, citind raportul lui Svedberg. Era incredibil că niciunul dintre vecini nu văzuse nimic. Oare frica începea să pună gheara şi pe Suedia? se întrebă el. Frica de a ajuta poliția cu cele mai elementare observații? Dacă da, atunci situația e mult mai gravă decât îmi plăcea mie să cred.

Wallander se luptă cu rapoartele şi îşi notă cine trebuia anchetat şi în ce dosare să se mai uite. Dar nu-şi făcea iluzii că vor putea rezolva cazul de tâlhărie fără declarația unui martor de încredere, sau fără să aibă noroc cu carul.

Martinsson intră în biroul lui spre ora cinci.

— Ei, până la urmă se pare că ăia de la Şiobo aveau ceva să ne spună, începu el. Un fermier şi-a căutat toată noaptea un vițel rătăcit. A sunat la poliția din Şiobo să anunțe că a văzut nişte lumini ciudate şi că a auzit un zgomot de avion pe la cinci şi ceva.

— Lumini ciudate? Ce vrea să spună?

— I-am rugat pe colegii din Şiobo să fi pună

mai multe întrebări omului. Fridell îl cheamă.

Wallander încuviință.

— Lumini şi zgomot de motor. Asta ne-ar putea confirma teoria despre livrarea aranjată.

Martinsson întinse o hartă pe biroul lui Wallander. Puse degetul pe ea. Wallander îşi dădu seama că era în zona pe care o încercuise Blomell.

— Bravo! Ai făcut treabă bună, spuse Wallander. Să vedem dacă duce undeva pista asta.

Martinsson împături harta.

— Dacă e adevărat, e îngrozitor, zise el. Dacă aşa merg lucrurile, înseamnă că nu suntem deloc protejați. Dacă un avion vechi poate să treacă granițele şi să arunce droguri fără să fie depistat.

— Trebuie să ne obişnuim cu asta, zise Wallander. Asta nu înseamnă că nu-s de-acord cu tine.

Martinsson ieşi. Wallander plecă şi el de la secție puțin mai târziu. Când ajunse acasă, îşi pregăti ceva de mâncare şi făcu un duş până i se fierseră cartofii. La şapte şi jumătate se aşeză la

televizor, cu o ceaşcă de cafea în mână, să vadă ştirile. Telefonul sună exact când se anunțau titlurile zilei. Era Emma, se pregătea să plece de la spital. Wallander nu ştia exact ce-şi dorea: încă o seară de unul singur sau o vizită de-a Emmei? Fără să fie cu adevărat convins că voia să o vadă, o întrebă dacă vrea să treacă pe la el. Ea încuviință. Wallander ştia că asta înseamnă că ea va sta până pe la miezul nopții. Apoi avea să se îmbrace şi să plece acasă. Ca să-şi pregătească dispoziția pentru vizita ei, bău două pahare de whisky. Schimbă aşternutul de pe pat şi îl puse pe cel vechi în şifonierul deja plin cu rufe murdare.

Emma ajunse pe la opt şi ceva. Wallander se înjură în gând când o auzi pe scări. De ce nu putea să încheie toată povestea asta, când ştia doar că nu are niciun viitor?

Emma sosi, îi zâmbi şi Wallander o invită înăuntru. Avea părul castaniu şi ochi frumoşi. Era o femeie minionă. Îi puse muzica pe care ştia că o agreează.

Băură vin. Pe la unsprezece, ajunseră în pat. Wallander se gândi la Mona. După, adormiră amândoi. Niciunul dintre ei nu spuse o vorbă.

Chiar înainte să adoarmă, Wallander simți că-l ia durerea de cap. Se trezi chiar când ea se îmbrăca, dar se prefăcu în continuare că doarme. Când uşa de la intrare se închise, se dădu jos din pat şi bău un pahar cu apă. Apoi se întoarse în pat, se gândi iar la Mona şi adormi.

Telefonul începu să sune pe când era cufundat adânc în visuri. Se trezi imediat. Ascultă. Suna întruna. Se uită la ceasul de pe noptieră. Două şi un sfert. Asta însemna că se întâmplase ceva. Ridică receptorul. Era unul dintre ofițerii din tura de noapte, Năslund.

— E un incendiu în Mollegatan, îi zise Năslund. Chiar pe colțul cu Lilla Strandgatan.

— Ce arde?

— Merceria surorilor Eberhardsson.

— Păi, de asta se ocupă pompierii şi patrula de noapte, nu?

— Sunt deja aici. Se pare că incendiul a fost cauzat de o explozie. Şi surorile locuiau chiar deasupra merceriei.

— Au reuşit să iasă la timp?

— Nu s-ar zice.

Wallander nu mai avea nevoie să stea pe gânduri. Ştia ce are de făcut.

— Da, vin, zise el. Pe cine ai mai sunat?

— Pe Rydberg.

— Trebuia să-l laşi să doarmă. Sună-i pe Svedberg şi pe Hansson.

Închise telefonul. Se uită iar la ceas. Două şi şaptesprezece minute. În timp ce se îmbrăca, se gândi la ce-i spusese Năslund. O mercerie fusese aruncată în aer. Aşa ceva era greu de crezut. Şi dacă nici cele două proprietărese ale merceriei nu reuşiseră să scape, era cu atât mai grav.

Ieşi pe stradă şi-şi dădu seama că îşi uitase cheile. Înjură, apoi o luă înapoi la fugă pe scări, observând că-l cam lasă plămânii. Trebuie să mă reapuc de badminton cu Svedberg, îşi zise el. Nu mai pot să dau cu racheta de patru ori fără să gâfâi.

Maşina lui Wallander se opri pe Hamngatan la două şi jumătate. Întreaga zonă fusese încercuită. Mirosul de fum se simțea încă înainte să deschidă

portiera. Flăcări şi fum se ridicau spre cer. Brigada de pompieri venise cu toate maşinile la faţa locului. Wallander se întâlni pentru a doua oară în aceeaşi săptămână cu Peter Edler.

— Arată rău, strigă Edler tare, să acopere zgomotul din jur.

Ardea toată casa. Pompierii împroşcau spumă pe clădirile din jur, ca să împiedice un dezastru şi mai mare.

— Surorile? ţipă Wallander.

Edler clătină din cap.

— N-a ieşit nimeni, răspunse el. Dacă erau acasă, sunt încă înăuntru. Avem un martor care spune că prăvălia a explodat pur şi simplu. Focul a izbucnit peste tot în acelaşi moment.

Edler plecă să-şi dirijeze oamenii. Hansson apăra lângă Wallander.

— Cine dracu' aruncă o mercerie în aer? întrebă el.

Wallander clătină din cap. Nu avea răspuns la această întrebare.

Se gândi la cele două surori care țineau merceria, de când venise el în Ystad. Odată, Mona cumpărase un fermoar de-acolo, pentru unul din costumele lui. Acum, surorile muriseră. Şi dacă Edler nu se înşela, acest incendiu fusese provocat tocmai ca să le ucidă.

CAPITOLUL 3

Wallander îşi petrecu ziua de Sfânta Lucia a anului 1989 la lumina flăcărilor, dar nu de la lumânările aprinse de copiii din procesiunea religioasă. Rămase la locul incendiului până dimineața. Îi trimisese deja acasă şi pe Hansson, şi pe Svedberg. Când apăru Rydberg, Wallander îi spuse şi lui să se ducă acasă. Frigul nopții nu i-ar fi făcut bine, din pricina reumatismului. Peter Edler îi aduse o cafea. Wallander se urcă în cabina şoferului, într-una din maşinile de pompieri, şi se întrebă de ce nu plecase să se culce, în loc să stea să aştepte să fie stins incendiul. Dar nu reuşi să

găsească un răspuns bun la această întrebare. Rememoră seara din ajun, cu un sentiment clar de disconfort. Latura erotică a relației sale cu Emma Lundin era complet lipsită de pasiune. Era o palidă extensie a conversațiilor lipsite de conținut de la începutul legăturii lor. Nu mai pot continua aşa, îşi spuse el dintr-odată. Trebuie să se întâmple ceva în viața mea. Curând, foarte curând.

Incendiul fu stins abia după ce se luminase de zi. Clădirea arsese până la temelie. Sosi Nyberg. Aşteptară ca Peter Edler să-i dea undă verde lui Nyberg să intre printre ruinele fumegânde, împreună cu echipa de criminalişti a pompierilor.

Apoi apăru şi Bjork, la patru ace, ca de obicei, însoțit de o urmă de parfum ce reuşea să acopere până şi mirosul de fum.

— Mare nenorocire cu incendiile astea, zise el. Am auzit că proprietăresele au murit.

— Încă nu ştim sigur, zise Wallander. Dar nu avem indicii nici că ar fi ieşit din casă, din păcate.

Bjork se uită la ceas.

— Trebuie s-o-ntind, zise el. Iau micul dejun cu

cineva la Clubul Rotary.

Apoi plecă. Wallander şi Nyberg rămaseră pe loc, tăcuți. Lui Wallander îi era frig şi începuse deja să simtă oboseala. Toată strada era încă închisă pentru trafic, dar un reporter pe care îl recunoscu după figură reuşise să se strecoare printre bariere. Era unul dintre cei care, de obicei, chiar scriau ceea ce Wallander declara, aşa că îi oferiră puținele informații pe care le aveau şi ei. Încă nu puteau spune sigur dacă murise cineva sau nu. Reporterul se mulțumi cu atât.

Mai trecu încă o oră până când primiră undă verde de la Edler. Când Wallander plecase de-acasă, la orele mici ale dimineții, fusese destul de inteligent încât să se încalțe cu cizme de cauciuc. Acum păşea atent printre dărâmăturile pârjolite, printre grinzi şi resturi de ziduri înecate în bălți de apă. Nyberg, împreună cu alți câțiva pompieri, îşi croia şi el drum printre ruine. După mai puțin de cinci minute, se opriră. Nyberg îi făcu semn lui Wallander să se apropie.

Cadavrele a două persoane zăceau la câțiva metri unul de celălalt. Erau aproape carbonizate, dincolo de stadiul în care ar fi putut fi identificate.

Lui Wallander îi trecu prin minte că era a doua oară în patruzeci şi opt de ore când vedea aşa ceva. Clătină din cap.

— Surorile Eberhardsson, zise el. Cum le chema pe numele mic?

— Anna şi Emilia, răspunse Nyberg. Dar încă nu ştim dacă sunt chiar ele.

— Cine altcineva ar putea fi? întrebă Wallander. Locuiau singure în casa asta.

— O să aflăm noi, zise Nyberg. Dar o să ne ia câteva zile.

Wallander se întoarse şi ieşi din nou pe stradă. Edler fuma.

— Fumezi? întrebă Wallander. Nu ştiam că te-ai apucat de fumat.

— Nu fumez des, răspunse Edler. Doar când sunt foarte obosit.

— Incendiul ăsta trebuie anchetat cu minuțiozitate, spuse Wallander.

— N-ar trebui să trag concluzii pripite, zise Edler, dar să ştii că, din câte îmi dau eu seama, e

un caz clar de incendiu pus de o mână criminală. Deşi e de mirare că cineva ar vrea să ucidă două fete bătrâne.

Wallander dădu din cap. Ştia că Edler era un şef de pompieri foarte competent.

— Două bătrânici, remarcă Wallander, care vindeau nasturi şi fermoare.

Nu mai avea niciun motiv să mai rămână. Plecă de la locul faptei, se urcă în maşină şi merse acasă. Îşi pregăti micul dejun şi verifică termometrul, ca să ştie ce pulover să îmbrace. Se hotărî să-l poarte tot pe cel din ziua precedentă. La nouă şi douăzeci parca în faţa secţiei de poliţie. Martinsson ajunse în acelaşi timp cu el. Se opriră la recepţie, unde-i întâmpină Ebba.

— E adevărat ce am auzit? întrebă ea. Că bietele Anna şi Emilia au ars de vii?

— Aşa se pare, zise Wallander.

Ebba clătină din cap.

— Cumpăram aţe şi nasturi de la ele din 1951, zise ea. Erau aşa de prietenoase... Dacă aveai nevoie de ceva în plus şi nu-ţi ajungeau banii, îţi

ofereau fără să te treacă la carneţel. Cine Dumnezeu ar omorî două bătrânici într-o mercerie?

— Să fie cumva vreun piroman? întrebă Martinsson.

— Om trăi şi om vedea, răspunse Wallander. Se mai aude ceva în plus cu avionul ăla prăbuşit?

— Din câte ştiu eu, nu. Dar cei de la Şiobo aveau de gând să mai stea de vorbă cu fermierul care-şi căuta viţelul noaptea trecută.

— Sună şi la celelalte secţii, să fim siguri, îi reaminti Wallander. S-ar putea să afli că şi la ei a fost anunţat zgomotul de avion.

Martinsson plecă. Ebba îi întinse lui Wallander o foaie de hârtie.

— Asigurarea de călătorie a tatălui tău, zise ea. Ce om norocos, scapă de vremea asta mizerabilă şi mai şi vede piramidele.

Wallander luă hârtia şi se duse în birou. După ce îşi puse haina în cuier, sună la Loderup. Nu răspunse nimeni. Taică-său era probabil în atelier. Wallander închise. Mă întreb dacă-şi aminteşte că mâine pleacă în călătorie, se gândi el. Şi că-l iau de-

acasă la ora şapte.

Dar Wallander abia aştepta să petreacă vreo câteva ore cu Linda. Ea îl bine dispunea mereu.

Trase un teanc de hârtii, de data asta rapoartele despre tâlhăria de pe strada Pilrgimsgatan. Dar începu să se gândească la alte lucruri. Şi dacă aveau de-a face cu un piroman? Fuseseră scutiți de aşa ceva în ultimii ani. Se străduí să se întoarcă la cazul de tâlhărie, dar Nyberg sună la zece şi jumătate.

— Cred că trebuie să vii încoace, zise el. La casa incendiată.

Wallander ştia că Nyberg nu l-ar fi sunat dacă n-ar fi fost ceva important la mijloc. Ar fi fost o pierdere de timp să pună întrebări la telefon.

— Vin imediat, zise el şi închise.

Îşi luă haina şi ieşi din secția de poliție. Îi luă doar câteva minute cu maşina să ajungă în centru. Nyberg îl aştepta lângă ruinele încă fumegânde ale casei. Trecu direct la subiect.

— Nu e vorba de o incendiere, zise el. E o crimă.

— Crimă?

Nyberg îi făcu semn să-l urmeze. Cele două cadavre fuseseră scoase dintre ruine. Se aşezară amândoi pe vine lângă unul dintre ele şi Nyberg folosi un pix ca să-i arate ceva pe craniul victimei.

— Asta e o gaură de glonţ, zise el. A fost împuşcată, presupunând că este una dintre cele două surori.

Se ridicară şi se duseră la celălalt cadavru.

— Aceeaşi situaţie este şi aici, zise el şi-i arătă. Chiar deasupra gâtului.

Wallander clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Deci au fost împuşcate?

— Aşa se pare. Mai rău e că, din ce se vede, au fost executate. Două împuşcături în ceafă. Lui Wallander îi venea greu să accepte ceea ce tocmai spusese Nyberg. Însuşi gândul era prea brutal, prea greu de crezut. Dar ştia şi că Nyberg nu spunea niciodată ceva de care nu era absolut sigur.

Se întoarseră pe stradă. Nyberg îi întinse o

punguță de plastic.

— Am găsit unul dintre gloanțe, zise el. Rămăsese înfipt în craniu. Celălalt a ieşit prin frunte şi probabil s-a topit, din cauza căldurii.

Wallander se uită la Nyberg, încercând să judece rapid.

— Deci avem de-a face cu o crimă dublă, pe care cineva a încercat să o camufleze într-un incendiu?

Nyberg clătină din cap.

— N-are nicio logică. Cine execută oamenii prin împuşcare în ceafă ştie fără doar şi poate că scheletele rămân intacte în caz de incendiu. Până la urmă, casa asta nu e un crematoriu.

— Şi care e alternativă?

— Probabil ucigaşul a vrut să ascundă cu totul altceva.

— Bine, dar ce poți să ascunzi într-o mercerie?

— Asta e treaba ta să afli, răspunse Nyberg.

— Mă duc să-mi adun oamenii, zise Wallander.

Ne-apucăm de treabă la unu.

Se uită la ceas. Era unsprezece.

— Tu poți fi acolo la unu?

— Sigur nu termin aici până la unu, zise Nyberg. Dar am să trec şi eu pe-acolo.

Wallander se întoarse la maşină. Îl stăpânea sentimentul de „aşa ceva nu se poate”.

Cine ar fi avut motive să execute două bătrânici ce vindeau ace şi ață, şi din când în când câte un fermoar? Asta era ceva ce depăşea orice imaginație şi orice altă crimă pe care o mai văzuse.

Când ajunse din nou la secție, se duse direct la biroul lui Rydberg. Era gol. Wallander îl găsi în camera de recreere, la un ceai şi un biscuit uscat. Wallander se aşează şi-i povesti ce descoperise Nyberg.

— Asta nu e bine, zise Rydberg când Wallander termină ce avusese de spus. Nu e bine deloc.

Wallander se ridică în picioare.

— Deci, ne vedem la unu, zise el. Deocamdată lasă-l pe Martinsson să se ocupe de avion. Dar

Hanson şi Svedberg ar trebui să vină la discuție. Încearcă să-l aduci şi pe Åkeson. Am mai avut până acum vreun caz asemănător?

Rydberg se gândi puțin.

— Nu, din câte îmi amintesc eu, nu.

Wallander mai rămase puțin lângă masă.

— Treaba asta cu execuțiile, zise el... nu prea e tipic suedeză.

— Şi ce e tipic suedez, mai exact? întrebă Rydberg. Nu mai există granițe. Nici pentru avioane, nici pentru criminalii adevărați. Pe vremuri, Ystad se afla dincolo de o graniță anume. Ce se întâmpla la Stockholm nu se întâmpla pe-aici. Dar vremurile alea au trecut.

— Şi acum ce se întâmplă?

— Acum trăim o epocă în care e nevoie de un alt fel de polițişti, mai ales cei care bat străzile trebuie să fie altfel, zise Rydberg. Dar tot va mai fi nevoie şi de unii ca tine şi ca mine, în stare să gândească.

Străbătură împreună coridorul. Rydberg

mergea încet. Se despărțiră în fața uşii biroului său.

— Ne vedem la unu, zise Rydberg. Dubla ucidere a doua bătrâne. Oare aşa ar trebui să numim asta? Cazul bătrânicilor?

— Nu-mi place, zise Wallander. Nu înțeleg din ce motiv le-ar trage cineva două gloanțe în cap unor bătrâne doamne, demne de toată stima.

— Probabil că de-aici trebuie să începem, zise Rydberg, gânditor. Să verificăm dacă erau într-adevăr atât de respectabile pe cât le credea toată lumea.

Wallander fu surprins.

— Ce insinuezi?

— Nimic, zise Rydberg şi-i adresă un zâmbet. E posibil ca uneori oamenii să se mai şi înşele.

Wallander rămase la fereastra biroului său, cu ochii la porumbeii ce dădeau târcoale turnului de apă.

Rydberg are dreptate, îşi zise el. Ca de obicei. Dacă nu există martori, dacă nu putem găsi nicio

mărturie din afară, de aici trebuie să începem ancheta: cine erau de fapt Anna şi Emilia?

La ora unu erau adunați în sala de şedințe. Wallander îi puse la curent cu descoperirea: cele două femei fuseseră împuşcate în ceafă. O atmosferă sumbră puse stăpânire pe întreaga încăpere. Fiecare dintre ei intrase în acea mercerie, cel puțin o dată în viață.

Apoi, Wallander se întoarse spre Nyberg.

— Încă mai scotocim printre ruine, zise Nyberg. Dar până acum n-am mai găsit nimic interesant.

— Cauza incendiului? îl întrebă Wallander.

— E prea devreme să ne pronunțăm, răspunse el. Dar din ce zic vecinii, s-a auzit un zgomot puternic. Cineva l-a descris ca pe o explozie în surdină. Şi apoi, în mai puțin de un minut, întreaga clădire era în flăcări.

Wallander se uită la toți cei din jurul mesei.

— Din moment ce nu avem un mobil evident, trebuie să începem prin a afla tot ce se poate despre aceste două surori. E adevărat ce cred eu, că nu mai au alte rade? Amândouă erau nemăritate. Dar

au fost vreodată măritate? câți ani aveau? Când le-am cunoscut eu, atunci când m-am mutat în oraş, deja erau în vârstă.

Svedberg spuse că el era sigur că niciuna din ele nu fusese măritată şi nici nu avusese copii. Dar va încerca să afle mai multe amănunte.

— Conturi bancare, zise Rydberg, care nu scosese nicio vorbă până atunci.

— Aveau bani? Puşi la saltea? Sau la bancă? Sunt zvonuri pe tema asta. Ar putea fi acesta mobilul crimei?

— Asta nu explică modul în care au fost executate, spuse Wallander. Dar trebuie să facem cercetări şi în direcția asta. Trebuie să ştim.

Îşi împărțiră sarcinile obişnuite între ei. La două Eră un sfert, Wallander mai avea un singur lucra să le spună.

— Trebuie să stăm de vorbă şi cu presa, zise el. Subiectul ăsta sigur îi va interesa. Bjork ar trebui să fie de față, desigur. Dar aş fi mai mult decât bucuros să nu am şi eu de a face cu presa.

Spre surprinderea tuturor, Rydberg se oferi să

stea de vorbă cu reporterii. De obicei, era la fel de reticent ca şi Wallander în astfel de ocazii. Apoi se duseră la treabă. Nyberg se întoarse la locul incendiului. Wallander şi Rydberg mai rămaseră să stea de vorbă.

— Cred că trebuie să ne bazăm puțin şi pe public, spuse Rydberg. Poate mai mult decât de obicei. E clar că trebuie să fi existat un motiv pentru uciderea celor două surori. Şi mi-e teamă să suspectez că acest motiv n-a constat în bani.

— Am mai văzut cazuri d-astea, zise Wallander. Oameni care n-au niciun ban, dar care sunt atacați pentru că se zvoneşte despre ei că ar fi bogați.

— Am eu câteva contacte pe ici, pe colo, zise Rydberg. Am să fac şi eu ceva cercetări pe partea mea.

Ieşiră din sala de şedințe.

— De ce te-ai oferit să ții conferința de presă? întrebă Wallander.

— Ca să nu mai trebuiască să o faci tot tu şi pe asta, răspunse Rydberg şi intră în biroul lui.

Wallander reuşi să dea de Bjork, care era

acasă, prizonierul unei migrene.

— Organizăm o conferință de presă azi, la ora cinci, îi spuse Wallander. Speram să fii şi tu acolo.

— Am să vin, zise Bjork, cu sau fără migrenă.

Mecanismul de anchetă se pusese în mişcare, lent, dar minuțios. Wallander se întoarse încă o dată la locul incendiului şi vorbi cu Nyberg, care era băgat până la genunchi în moloz. Apoi se duse la secție. Când începu conferința de presă, rămase în birou. Ajunse acasă pe la şase.

De această dată, tatăl său îi răspunse când îl sună.

— Mi-am făcut deja bagajele, îl anunță el.

— Speram eu, spuse Wallander. Am să fiu acolo la şase şi jumătate. Să nu-ți uiți biletele şi paşaportul.

Wallander îşi petrecu restul serii trecând în revistă ceea ce se întâmplase cu o seară în urmă. La miezul nopții, se băgă în pat. Deşi era foarte obosit, nu reuşi să adoarmă.

Gândul la cele două surori care fuseseră

executate nu-i dădea pace. Până să adoarmă în cele din urmă, ajunsese la concluzia că avea să fie o anchetă lungă şi dificilă. Dacă nu aveau norocul să se împiedice de răspuns chiar de la început.

A doua zi se trezi la cinci. La şase şi jumătate fix, parcă în faţa aleii din Loderup. Tatăl său îl aştepta deja afară, aşezat pe valiză. Merseră pe întuneric până la Malmö. Cei ce făceau naveta de la Skâne la Malmö încă nu se treziseră. Tatăl său era îmbrăcat la costum şi avea pe cap o şapcă ciudată. Wallander n-o mai văzuse şi se gândi că probabil taică-su o găsise pe la vreo piaţă de vechituri, sau la un magazin de haine la mâna a doua. Dar nu spuse nimic. Nici măcar nu-l întrebă dacă îşi luase cu el biletele şi paşaportul. Nu zise decât:

— Deci, chiar pleci.

— Da, răspunse tatăl său. Azi e ziua cea mare.

Wallander simţea că taică-su nu avea chef de vorbă. Asta îi dădea ocazia să se concentreze la condus şi să se piardă în propriile sale gânduri. Era foarte îngrijorat din pricina ultimelor evenimente din Ystad. Încerca să găsească un fir în poveştile astea. De ce ar ucide cineva două bătrâne, cu sânge

rece, împuşcându-le în ceafa? Dar nu găsi niciun răspuns. Nu existau circumstanțe favorabile, nu exista nicio explicație. Erau doar două execuții brutale, de neînțeles.

Când intrară în parcarea de la feribot, văzură că Linda îi aştepta deja. Wallander nu se putu abține să remarce că Linda îşi salutase mai întâi bunicul şi abia apoi tatăl. Asta îl deranja. Mai mult, Linda îl complimentă pe bătrân pentru şapcă, îi spuse că îi vine bine.

— Aş vrea să am şi eu o şapcă de-asta, ca să am cu ce să mă laud, zise Wallander, îmbrățişându-şi fiica.

Îl conduseră pe bunic la chei. Wallander îi plăti biletul de feribot. După ce bătrânul se urcă la bord, rămaseră în întuneric şi-l priviră îndepărtându-se de port.

— Sper să fiu şi eu ca el când voi îmbătrâni, zise Linda.

Wallander nu-i răspunse. Pe el, ideea că va ajunge ca tatăl său îl îngrozea mai mult decât orice.

Luară micul dejun împreună la un restaurant

din Central Station. Wallander îşi privi fiica în tăcere. Fata vorbea încontinuu. Nu era frumoasă în înțelesul tradițional al cuvântului. Dar avea aşa un aer de siguranță şi independență, nu era una dintre gâştele care făceau tot ce puteau ca să fie pe placul oricărui bărbat care le ieşea în cale. De unde moştenise logoreea, însă, nu-şi dădea seama. Şi el, şi Mona erau destul de tăcuți. Dar îi plăcea să o asculte. Îl bine dispunea mereu. Fata continuă să vorbească despre planurile ei de a se apuca de recondiționarea mobilierului. Îi povesti câte oportunități există în domeniu, care erau principalele probleme, se indignă că sistemul de ucenicie era aproape mort şi-l uimi, în final, povestindu-i despre un viitor în care ea avea să-şi deschidă propriul ei magazin în Ystad.

— Ce păcat că nici tu, nici mama nu aveți bani, zise ea. Dac-ați fi avut, m-aş fi dus în Franța să învăț.

Wallander îşi dădu seama că fata nu-l învinovățea pentru că nu era bogat. Cu toate astea, exact aşa îi interpretă cuvintele.

— Aş putea să fac un împrumut la bancă, zise el. Cred că până şi un simplu polițist poate lua un

împrumut.

— Împrumuturile trebuie returnate, zise ea. Şi oricum, tu nici nu eşti un simplu poliţist, eşti inspector.

Apoi vorbiră despre Mona. Wallander o ascultă cu o oarecare satisfacţie, plângându-se de Mona, care o controla în tot şi-n toate.

— Şi ca să fie tacâmul complet, nici nu-mi place dejohan, încheie ea.

Wallander o privi întrebător.

— Asta cine mai e?

— Noul ei iubit.

— Credeam că se vede cu unul, Soren?

— A nu, au terminat-o. Acum îl cheamă Johan şi are două excavatoare.

— Şi nu-ţi place de el?

Linda ridică din umeri.

— E tare gălăgios. Şi cred că n-a citit nici măcar o carte în viaţa lui. Vine sâmbăta pe la noi şi, o dată, a venit cu o carte de benzi desenate.

Ditamai omul. Poți să-ți închipui aşa ceva?

Wallander se simți uşurat, pe moment, că nu cumpărase în viața lui o carte de benzi desenate.

— Păi, nu sună prea bine, zise el. Adică, mă rog, treaba asta că tu şi cu Johan nu vă înțelegeți bine.

— Dar nu-i vorba că noi nu ne înțelegem, spuse ea. Doar că nu pricep ce vede mama la el.

— Vino şi stai cu mine, zise Wallander, într-un impuls de moment. Camera ta e tot acolo, doar ştii.

— Să ştii că m-am gândit şi eu la asta, zise ea. Dar nu cred că ar fi o idee bună.

— De ce nu?

— Ystad e un oraş aşa de mic. Aş înnebuni să locuiesc acolo. Poate mai încolo, când o să fiu mai în vârstă. Sunt oraşe în care pur şi simplu nu poți să trăieşti când eşti tânăr.

Wallander o înțelegea perfect. Chiar şi pentru bărbații divorțați, de vreo patruzeci de ani, un oraş ca Ystad-ul putea fi sufocant.

— Dar tu?

— Eu ce?

— Ce crezi? Cum o duci cu fetele?

Wallander făcu o față lungă. Nu voia să discute despre Emma Lundin.

— Ai putea da un anunț la ziar, îi sugeră ea. „Bărbat în floarea vârstei, caut companie”. Sunt sigură că ai primi o mulțime de răspunsuri.

— Sigur, zise Wallander şi pe urmă ar dura cam cinci minute până ne-am trezi că ne uităm unul la altul, fără să avem ce să ne spunem.

Linda îl surprinse din nou.

— Ai nevoie de cineva în pat, zise ea. Nu e normal la vârsta ta să stai pe uscat atâta vreme.

Wallander făcu ochii mari. Nu-i mai spusese niciodată aşa ceva până atunci.

— Nu duc lipsă de nimic, zise el, evaziv.

— Nu-mi poți da amănunte?

— Nu-s prea multe de spus. E o asistentă medicală. O femeie decentă. Problema e că ea mă place pe mine mai mult decât o plac eu pe ea.

Linda nu mai puse şi alte întrebări. Wallander începu să se întrebe dacă ea însăşi îşi începuse viața sexuală. Dar numai gândul îi dădu o stare atât de confuză, aşa că nu îndrăzni să o întrebe nimic.

Mai rămaseră în restaurant până după ora zece. Apoi se oferi să o conducă acasă, dar fata mai avea de făcut nişte drumuri. Se despărțiră în parcare. Wallander îi dădu trei sute de coroane înainte să plece.

— Nu e nevoie, zise ea.

— Ştiu. Dar ia-i totuşi.

Apoi o privi îndepărtându-se pe străzile oraşului. Se gândi că asta era familia lui: o fată care se descurca singură. Un tată care chiar în acel moment era în avion, spre Egiptul fierbinte. Avea o relație complicată cu fiecare dintre ei.

Ajunse înapoi în Ystad pe la zece şi jumătate. Când trecu pe la recepție, Ebba îl strigă. Părea puțin supărată.

— Bjork vrea să stea de vorbă cu tine, zise ea.

Wallander îşi atârnă haina în birou şi se duse

la Bjork. Fu primit imediat. Bjork se ridică de la masa de lucru.

— Trebuie să-mi exprim marea dezamăgire, zise el.

— În legătură cu ce?

— Că te duci în interes personal la Malmö, când noi suntem în plină anchetă a unui caz foarte dificil, mai mult, un caz de care răspunzi chiar tu.

Lui Wallander nu-i venea să-şi creadă urechilor. Bjork chiar îi trăgea o săpuneală. Aşa ceva nu se mai întâmplase până atunci, chit că Bjork avusese destule ocazii şi înainte. Wallander se gândi la vremurile în care luase hotărâri de unul singur în anumite cazuri, fără să-i mai anunțe şi pe ceilalți.

— E o situație foarte neplăcută, încheie Bjork. N-am să te sancționez oficial. Dar aşa cum am spus deja, mi se pare că plecarea ta demonstrează lipsă de judecată.

Wallander se uită lung la Bjork. Apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi fără să mai spună niciun cuvânt. Dar se întoarse de la jumătatea drumului, deschise

uşa de la biroul lui Bjork şi spuse printre dinți:

— N-am de gând să înghit asemenea rahaturi din partea ta. Să-ți fie clar. N-ai decât să mă sancționezi. Dar nu-mi mai servi mie tâmpenii, că nu-ți permit.

Apoi ieşi. Îşi dădu seama că îl trecuseră toate transpirațiile. Dar nu regreta. Ieşirea aceea îi fusese necesară. Şi puțin îi păsa de consecințe. Avea o poziție destul de bună în secție.

Îşi luă o cană de cafea din camera de recreere şi se aşeză la masa de lucru. Ştia că Bjork fusese la Stockholm, unde urmaşe nişte cursuri de management. Probabil că acolo îl învățaseră să-şi mai certe din când în când subordonații, ca să îmbunătățească astfel climatul de lucru, îşi zise Wallander. Dar dacă despre asta era vorba, şi-a ales prost omul cu care să înceapă să îşi pună teoriile în practică.

Apoi se întrebă cine îl turnase că-şi duce tatăl la Malmö. Erau doar câteva posibilități. Wallander nu-şi mai amintea cui îi povestise de călătoria intempestivă a tatălui său în Egipt. Era însă foarte sigur că nu Rydberg fusese cel care cântase la şef.

Rydberg îl considera pe Bjork un rău administrativ necesar. Atât şi nimic mai mult. Şi le era mereu loial celor cu care lucra. Loialitatea lui Rydberg nu putea fi zdruncinată, deşi niciodată nu-şi acoperea colegii care acționau iresponsabil. În asemenea cazuri, el reacționa primul. Wallander fu întrerupt din gânduri de Martinsson, care băgă capul pe uşă.

— Poți să vorbeşti cu mine?

Wallander îi făcu semn să ia loc.

Începură să discute despre incendiu şi despre surorile Eberhardsson. Dar curând, Wallander îşi dădu seama că Martinsson avea altceva să-i spună.

— E vorba de avionul ăla, zise el. Colegii de la Şiobo s-au mişcat repede. Au găsit o zonă chiar în afara satului, unde se presupune că au fost observate luminile în seara aceea. Din câte îmi dau seama, e o zonă puțin locuită. Asta se potriveşte şi cu ideea unei livrări pe calea aerului.

— Vrei să spui că luminile ciudate ar fi putut fi de fapt balize de ghidaj?

— E o posibilitate. Mai există şi mii de potecuțe care trec prin zonă. E uşor de venit, uşor de plecat.

— Da, se pupă cu teoria noastră, zise Wallander.

— N-am terminat, continuă Martinsson. Echipa din Şiobo a făcut câteva verificări, să vadă cine locuieşte de fapt în zona aceea. Majoritatea sunt fermieri, desigur, dar au găsit şi o excepție.

Wallander îşi ascuți urechile.

— E vorba de o fermă numită Lângelunda, spuse Martinsson. De câțiva ani a fost un fel de refugiu pentru persoane care le-au făcut probleme, din când în când, polițiştilor din Şiobo. S-au tot plimbat pe-acolo tot felul de oameni, nu se ştia exact a cui e ferma şi de câteva ori au găsit şi droguri. Nu cantități mari, dar au găsit.

Martinsson se scărpina pe frunte.

— Colegul cu care am stat de vorbă, Goran Brunberg, mi-a dat şi câteva nume. N-am prea acordat eu atenție, dar după ce am închis, ceva nu-mi dădea pace. Mi s-a părut că recunosc unul dintre nume. De la un caz de-al nostru recent.

Wallander sări în picioare.

— Să nu-mi spui că Yngve Leonard Holm

locuieşte acolo! Că acolo e casa lui?!

Martinsson confirmă.

— El însuşi. Mi-a luat ceva până am făcut legătura.

La dracu', îşi zise Wallander. Ştiam eu că e ceva în neregulă cu el. Dar a trebuit să-i dăm drumul.

— Mergem după el, zise Wallander şi trase un pumn în masă.

— Exact asta le-am zis şi eu colegilor noştri din Şiobo când am făcut legătura între numele de pe lista lor şi cazul nostru, spuse Martinsson. Dar când s-au dus la Lângelunda, Holm nu mai era.

— Cum adică nu mai era?

— Dispăruse, plecase, se evaporase. A locuit acolo, deşi era înregistrat în Ystad de câțiva ani. Şi şi-a construit vila aici. Colegii din Şiobo au stat de vorbă cu ceilalți indivizi care locuiesc acolo. Nişte tipi foarte duri, din câte-mi dau eu seama. Holm a fost acolo chiar ieri. Dar de ieri nu mai ştie nimeni nimic de el. M-am dus la casa lui de aici din Ystad, însă e încuiat peste tot.

Wallander se gândi puțin.

— Deci nu prea-i stă în fire lui Holm să dispară aşa?

— Cei din casă păreau destul de îngrijorați.

— Cu alte cuvinte, ar putea exista o legătură, spuse Wallander.

— Mă gândeam că poate Holm intenționa să plece cu avionul care s-a prăbuşit.

— Nu prea cred, spuse Wallander. Asta ar presupune că avionul a avut o pistă de aterizare ca să poată să-l ia şi pe Holm. Dar poliția din Şiobo nu a găsit un astfel de loc, nu-i aşa? O pistă de aterizare improvizată. Şi nici nu s-ar mai încadra în timp.

— Un avion uşor, condus de un pilot bun, are nevoie doar de o bucată de pământ dreaptă ca să aterizeze şi să decoleze iar.

Wallander ezită. Martinsson ar fi putut avea dreptate.

— Trebuie să mai lucrăm la asta, zise el. Din păcate, ai să te ocupi cam singur, noi trebuie să ne

concentrăm asupra surorilor ucise.

— Ați găsit mobilul posibil?

— N-am găsit decât o execuție de neînțeles şi un incendiu provocat de o explozie, răspunse Wallander. Dar dacă se mai poate găsi ceva în ceea ce a rămas după incendiu, cu siguranță Nyberg îl va găsi.

Martinsson plecă. Wallander observă că în minte i se amestecau gândurile legate de avionul căzut cu cele legate de incendiu. Era deja ora două. Taică-su probabil aterizase deja la Cairo, dacă avionul plecase la timp de la Kastrup. Apoi se gândi la comportamentul ciudat al lui Bjork. Simți că se enervează iar şi, în acelaşi timp, era satisfăcut că-i spusese vreo două şefului. Şi dacă tot nu reuşea să se concentreze la hârțogăraie, se duse la locul incendiului. Nyberg era tot în genunchi, între ruine, împreună cu restul echipei de criminalişti. Mirosul de fum era încă puternic. Îl văzu pe Wallander şi ieşi pe stradă, să vorbească.

— Din ce zic oamenii lui Edler, a fost un incendiu cu flacără intensă, spuse el. Totul pare să se fi topit. Şi asta, desigur, ne întăreşte teoria unei

mâini criminale. Suspectăm că focul a izbucnit în mai multe puncte în acelaşi timp. Probabil şi cu ajutorul benzinei.

— Trebuie să punem mâna pe cei ce au făcut aşa ceva, zise Wallander.

— Da, ar fi bine, spuse Nyberg. Ai zice că e opera unui nebun.

— Sau dimpotrivă, îl completă Wallander, a unuia care ştia foarte bine ce face.

— Într-o mercerie? Condusă de două fete bătrâne?

Nyberg îşi clătină capul a neîncredere şi se întoarse la ruine. Wallander se duse în port. Avea nevoie de o gură de aer. Erau câteva grade sub zero şi nu se simțea decât o briză foarte, foarte uşoară. Se duse pe chei până în portul unde erau ancorate iahturile. Un feribot spre Polonia tocmai ieşea din terminalul din apropiere. Distrat, se întrebă câte maşini erau scoase ilegal din Suedia de data asta.

Se întoarse la secție pe la trei şi jumătate. Se întreba dacă tatăl său ajunsese la hotel şi se instalase. Şi dacă avea să fie iar chemat la Bjork,

să-i mai frece o dată ridichea pentru absență nemotivată.

La ora patru se întâlni cu colegii săi în sala de şedințe. Trecură în revistă informațiile pe care le aflaseră în cursul zilei. Încă nu aveau mare lucru de pe teren.

— Dar nimic, nimic, spuse Rydberg. Arde o casă în plin Ystad. Şi nimeni n-a observat nimic ieşit din comun...

Svedberg şi Hansson raportară şi ei ce aflaseră. Niciuna dintre surori nu fusese măritată. Mai aveau ceva rude îndepărtate, veri de gradul unu şi doi. Dar niciunul din ei nu trăia în Ystad. Merceria obținea profituri neglijabile. Nu găsiseră nici măcar vreun cont de economii cu sume fabuloase în el. Hansson aflase că aveau o cutie de valori la Handelsbanken. Dar neavând cheile, Per Åkeson trebuia să emită un mandat pentru a fi deschisă acea cutie. Hansson estima că asta ar fi fost posibil să se întâmple a doua zi.

Apoi se lăsă o tăcere grea peste întreaga încăpere.

— Trebuie să existe un motiv, spuse Wallander.

Mai devreme sau mai târziu îl vom afla. Trebuie doar să avem răbdare.

— Cine le cunoştea pe cele două surori? întrebă Rydberg. Trebuie să fi avut prieteni şi ceva timp liber din când în când, când nu erau la magazin. Erau membre în vreo organizație? Aveau cumva o căsuță de vară? Mergeau în vacanță? Eu tot am impresia că n-am trecut de suprafața lucrurilor.

Wallander se gândi că Rydberg părea iritat. Probabil suferă, îşi zise Wallander. Mă întreb oare ce e cu el de-adevăratelea. Dacă nu cumva nu e doar reumatismul la mijloc. Nimeni nu mai avu nimic de adăugat la ce spusese Rydberg. Trebuiau să sape în continuare.

Wallander rămase la birou până aproape de ora opt. Îşi făcu propria listă cu toate informațiile aflate despre surorile Eberhardsson. Citind ceea ce scrisese, îşi dădu seama cât de puține ştia. Nu avea nicio pistă.

Înainte să plece de la birou, îl sună acasă pe Martinsson. Acesta îi spuse că Holm încă nu apăruse. Wallander se duse la maşină. Îi luă mult până reuşi să aducă motorul la viață. Se hotărî să

ceară un împrumut de la bancă şi să-şi cumpere altă maşină, imediat ce avea puțin timp.

Când ajunse acasă, îşi rezervă un loc la spălătorie şi apoi îşi încălzi o conservă cu tocană. Tocmai când se pregătea să se aşeze în fața televizorului cu farfuria pe genunchi, sună telefonul. Era Emma. Îl întrebă dacă putea să treacă pe la el.

— Nu în seara asta, îi răspunse Wallander. Probabil, ai auzit de incendiu şi de cele două surori care au murit. Muncim de-acum douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Ea înțelese. După ce închise telefonul, se întrebă de ce oare nu-i putea spune adevărul: că nu mai voia să fie cu ea. Dar, desigur, era o dovadă de laşitate de neiertat să-i spună aşa ceva la telefon. De aceea trebuia să-şi facă puțin curaj şi să treacă pe la ea într-o seară. Îşi promise că va face asta imediat ce va avea puțin timp.

Se apucă să mănânce din tocana deja răcită. Era ora nouă. Telefonul sună din nou. Enervat, Wallander puse jos farfuria şi răspunse. Era Nyberg care-l suna dintr-o maşină de patrulă, aflat încă la

locul incendiului.

— Cred că am găsit ceva de data asta, zise el. Un seif, din cele scumpe, care rezistă la temperaturi extreme.

— De ce nu l-ai găsit până acum?

— E o întrebare bună, răspunse Nyberg, fără să se supere. Seiful era îngropat în temelia casei. Am găsit o uşă izolată sub toate dărâmăturile alea. Am reuşit s-o forțăm şi sub ea am dat de un spațiu. Acolo era seiful.

— L-ați deschis?

— Cu ce? N-avem chei. Şi e greu să-l deschizi cu forța.

Wallander se uită la ceas. Era nouă şi cinci.

— Plec spre voi, zise el. Mă întreb dacă nu cumva tocmai ați descoperit pista pe care o căutam.

Când Wallander ajunse în stradă, nu mai reuşi să-şi pornească maşina. Renunță şi o luă pe jos spre Hamngatan. La zece fără douăzeci, era lângă Nyberg şi studia seiful la lumina unei lanterne. Chiar atunci se lăsă frigul şi un vânt tăios începu

să bată dinspre est.

CAPITOLUL 4

Imediat după miezul nopții de 15 decembrie, Nyberg şi oamenii lui reuşiseră să scoată la suprafață seiful cu ajutorul unei macarale. Fu încărcat într-un camion şi dus imediat la secție. Dar înainte ca Nyberg şi Wallander să părăsească locul incendiului, Nyberg examină spațiul de sub fundație.

— Asta a apărut aici după ce a fost construită casă, zise el. Presupun că nişa a fost gândită special ca să ascundă seiful.

Wallander nu-i răspunse, dar îi făcu semn că înțelege. Se gândea la surorile Eberhardsson. Poliția căuta un motiv. Acum, probabil că îl găsiseră, deşi nu ştiau încă exact ce era în seif. Dar era posibil ca altcineva să fi ştiut de existența seifului. Şi de conținutul său. Părăsiră locul incendiului şi ieşiră

pe stradă.

— E posibil să găurim seiful? întrebă Wallander.

— Desigur, îi răspunse Nyberg. Dar e nevoie de echipament special. Ăsta e genul de seif pe care un lăcătuş obişnuit nici n-ar îndrăzni să viseze să-l deschidă.

— Trebuie să-l deschidem cât mai curând posibil.

Nyberg îşi scoase costumul de protecție. Îl privi sceptic pe Wallander.

— Adică vrei să zici că trebuie deschis în noaptea asta?

— Aşa ar fi cel mai bine, zise Wallander. E totuşi vorba de o crimă dublă.

— Imposibil, zise Nyberg. N-am cum să găsesc oameni cu instrumente potrivite decât cel mai devreme mâine dimineață.

— Sunt de aici, din oraş?

Nyberg se gândi puțin.

— E pe aici o firmă care lucrează pentru armată, zise el. Probabil că ei au ce ne trebuie nouă. Cred că se numesc Fabricius. Au sediul pe Industrigatan.

Nyberg părea extenuat. Ar fi fost o nebunie să mai tragă de el acum.

— Atunci o lăsăm pe mâine la şapte, zise Wallander.

Nyberg încuviinţă.

Wallander îşi căută maşina din priviri. Apoi îşi aminti că nu pornise. Nyberg putea să-l ducă până acasă, dar preferă să o ia pe jos. Vântul era rece. Trecu pe lângă un termometru pus în vitrina unui magazin de pe Stora Ostergatan. Minus şase grade. Vine iarna, îşi zise Wallander. În curând va fi aici.

La şapte şi un minut, în dimineaţa zilei de 15 decembrie, Nyberg intră în biroul lui Wallander. Îl găsi cu nasul în agenda de telefoane, deschisă pe masă. Inspectase deja seiful, care fusese pus într-o cameră goală de lângă recepţie. Unul dintre ofiţerii ce tocmai terminau tura de noapte îi spuse că fusese nevoie de o macara mică să îl aducă în clădire. Wallander remarcase urmele pe uşile de

sticlă de la intrare şi văzuse că una dintre balamale se îndoise. Bjork n-o să se bucure prea tare, îşi zise el. Dar va trebui să se obişnuiască şi cu asta.

Nyberg sunase la firma cu sediul pe Industrigatan. Wallander se duse să-şi ia cafea. Rydberg sosi şi el. Wallander îi spuse despre seif.

— E exact cum am presupus, spuse Rydberg. Nu ştim mai nimic despre cele două surori.

— Căutăm un lăcătuş care să poată deschide un astfel de seif, zise Wallander.

— Sper să mă chemaţi şi pe mine înainte să-l descuiaţi, zise Rydberg. Aş vrea să fiu acolo.

Wallander se întoarse în birou şi o sună pe Ebba s-o întrebe cine mai venise la serviciu.

— A sunat Martinsson şi a zis că se duce la Şiobo, îi răspunse ea. Svedberg încă n-a ajuns. Hansson face duş. Din câte se pare, i s-a spart o ţeavă acasă.

— Vom deschide seiful în curând, zise Wallander. O să fie puţin zgomot.

— M-am uitat şi eu la el, zise Ebba. Credeam

că e mai mare.

— Încap destule într-un seif de dimensiunile alea.

Hansson apăra în uşă. Încă avea părul ud.

— Tocmai am vorbit cu Bjork, zise el, vesel. Mi-a arătat că s-au stricat uşile de la intrare azi-noapte.

Hansson încă nu auzise nimic despre seif. Wallander îi explică.

— Ăsta ar putea fi un bun motiv, zise Hansson.

— Dacă avem noroc, zise Wallander. În cel mai rău caz, seiful e gol şi asta o să ne bage şi mai tare în ceață.

— E posibil să fi fost golit de cei ce le-au împuşcat pe cele două surori, ripostă Hansson. Poate că au ucis-o pe una din ele şi pe cealaltă au forțat-o să deschidă seiful.

Se gândise şi Wallander la asta. Dar ceva îi spunea că nu se întâmplase aşa.

La ora opt, la indicațiile lui Ruben Fabricius, doi lăcătuşi începură să taie seiful. Era, aşa cum

prevăzuse şi Nyberg, o treabă dificilă.

— E dintr-un oțel special, zise Fabricius.

— Nu putem să aruncăm seiful în aer? întrebă Wallander.

— Există riscul să sară în aer întreaga clădire, răspunse Fabricius. Dacă vreți să facem aşa, ar trebui întâi să ducem seiful undeva în câmp deschis. Dar uneori, e nevoie de atât de mult explozibil, încât e distrus şi seiful în sine. Iar conținutul fie ia foc, fie se face praf.

Fabricius era un tip masiv, care-şi puncta propozițiile cu câte un scurt hohot de râs.

— Un astfel de seif costă în jur de o sută de mii de coroane, spuse el, şi râse.

Wallander păru uimit.

— Atât de mult?

— Pe puțin!

Un singur lucru e sigur, îşi zise Wallander, amintindu-şi discuția de ieri despre starea financiară a celor două victime. Surorile Eberhardsson aveau mult mai mulți bani decât

declaraseră la fisc. Probabil că aveau şi surse de venit nedeclarate. Dar ce anume poți vinde într-o mercerie, încât să te îmbogățeşti? Fir de aur? Butoni cu diamante?

Freza lăcătuşilor se opri la nouă şi un sfert. Fabricius îi făcu semn lui Wallander şi chicoti.

— Gataaa! zise el.

Rydberg, Hansson şi Svedberg sosiră şi ei în cameră. Nyberg îi urmărise pe lăcătuşi de la prima oră. Cu o rangă, scoase spatele seifului ce fusese decupat cu un arzător. Se îngrămădiră toți în jurul cutiei. Wallander văzu câteva pachete învelite în plastic. Nyberg luă primul pachet din teanc. Plasticul era alb şi lipit cu scotch. Nyberg puse pachetul pe un scaun şi tăie scotch-ul. Înăuntru era un teanc gros de bancnote de o sută de dolari. Era împărțit în teancuri mai mici, fiecare de câte zece mii de dolari.

— O grămadă de bani, zise Wallander.

Trase cu atenție o bancnotă şi o ridică la lumină. Nu părea să fie falsă.

Nyberg scoase şi celelalte pachete, unul după

altul, şi le desfăcu.

— Să mergem în sala de şedinţe, zise Wallander.

Apoi îi mulţumi lui Fabricius şi celor doi lăcătuşi care deschiseseră seiful.

— O să vă rog să ne trimiteţi nota de plată, spuse Wallander. Fără dumneavoastră n-am fi putut să deschidem seiful ăsta.

— Facem cinste de data asta, zise Fabricius. A fost o experienţă pentru meseriaşii mei. Şi o ocazie nemaipomenită pentru a mai învăţa ceva.

— Desigur, v-aş ruga să nu pomeniţi nimănui ce era înăuntru, spuse Wallander.

Fabricius râse din nou şi-l salută. Wallander înţelese că nu fusese un râs ironic.

Când toate pachetele au fost deschise şi teancurile de bancnote numărate.

Wallander făcu o scurtă socoteală. Erau în majoritate dolari americani. Dar mai erau acolo şi franci elveţieni şi lire sterline.

— Estimez că aici sunt cam cinci milioane de

coroane, zise el. Nu e deloc o sumă neglijabilă.

— Seiful era plin-ochi, zise Rydberg, n-ar mai fi încăput nimic în el.

— Şi asta înseamnă că, dacă banii au fost mobilul crimei, atunci cel sau cei ce le-au împuşcat pe surori nu au găsit ce căutau.

— Ei, măcar acum avem un mobil, spuse Wallander. Acest seif a fost ascuns. După câte am înțeles de la Nyberg, se pare că era acolo de câțiva ani. Înseamnă că, la un moment dat, surorile au simțit nevoia să şi-l cumpere, pentru că aveau de depozitat şi de ascuns sume mari de bani. Cele mai multe bancnote sunt nou-nouțe. De aceea e posibil să le putem identifica. Au intrat în Suedia legal sau nu? De asemenea, trebuie să găsim rapid răspunsuri şi la celelalte întrebări care ne-au rămas. Cu cine îşi petreceau timpul liber? Ce obiceiuri aveau?

— Şi ce slăbiciuni, adăugă Rydberg. Să nu uităm de asta.

Bjork intră în cameră chiar înainte de finalul şedinței. Când văzu banii de pe masă, tresări.

— Trebuie să-i înregistrați cu atenție, îi spuse el lui Wallander când acesta îi explică pe scurt ce se întâmplase. Să nu se piardă nimic. Şi cu uşile de la intrare ce s-a întâmplat?

— A fost un accident în câmpul muncii, zise Wallander. S-au zgâriat când motostivuitorul a ridicat seiful, explică el, pe un ton care nu-i mai lăsă lui Bjork loc de alte comentarii.

Căzuse în sarcina lui Wallander să sune la o asociație pentru protecția animalelor, a cărei membru activ fusese cel puțin una dintre surori, Emilia. Aflaseră asta de prin vecini. Wallander primise un nume şi o adresă de la Svedberg. Tyra Olofsson, Käringgatan numărul 11.

Înainte de a părăsi secția de poliție, îl sună pe Arne Hurtig, dealerul auto cu care făcea afaceri de obicei. Îi explică situația cu Peugeotul. Hurtig îi sugeră câteva maşini, dar lui Wallander i se părură toate prea scumpe. Însă când Hurtig îi promise un târg bun în schimbul vechii sale maşini, Wallander se hotărî să cumpere un alt Peugeot la mâna a doua. Închise telefonul şi sună la bancă. Fu obligat să aştepte câteva minute până reuşi să stea de vorbă cu persoana de contact. Wallander ceru un

împrumut de douăzeci de mii de coroane. Fu informat că îl va obține fără nicio problemă. Putea să treacă a doua zi, să semneze hârtiile şi să ridice banii.

Gândul unei maşini noi îl bine dispuse pe loc. Se opri şi inspectă cu atenție balamaua stricată de la uşa de la intrare în secție. Fiindcă nu-l vedea nimeni, profită de ocazie şi trase un şut în cadrul uşii. Acum, stricăciunea era şi mai vizibilă. Se îndepărtă rapid, încovoindu-se din pricina vântului înghețat.

Ar fi trebuit, desigur, să sune înainte, să se asigure că Tyra Olofsson chiar era acasă. Dar, din moment ce era pensionară, Wallander se hotărî să rişte. Când răsună soneria de la intrare, uşa se deschise aproape imediat. Tyra Olofsson era micuță şi purta ochelari cu lentile groase, care spuneau multe despre gradul ei de miopie. Wallander se prezentă şi îi arătă legitimația pe care ea o ridică până aproape de ochi şi o studie cu atenție.

— Aaa, sunteți polițist, zise ea. Deci de biata Emilia trebuie să fie vorba.

— Exact, zise Wallander. Sper că nu vă

deranjez.

Femeia îl invită înăuntru. În hol mirosea puternic a câine. Îl conduse în bucătărie. Wallander numără paisprezece castroane pentru câini întinse pe podea. Mai rău ca la Haverberg, gândi el.

— Îi țin afară, zise Tyra Olofsson, observându-i privirea.

Wallander se întrebă în treacăt dacă era legal să deții atât de mulți câini în oraş. Se aşează la masă şi căută în van ceva cu care să noteze. De data asta, nu mai uitase să-şi pună un carnețel în buzunar. Dar acum n-avea pix. Pe marginea ferestrei, văzu un căpețel de creion pe care-l luă.

— Aveți dreptate, doamnă Olofsson, începu el, despre Emilia Eberhardsson am venit să discutăm. Unul dintre vecini ne-a spus că era membru într-o asociație de protecția animalelor. Şi că dumneavoastră o cunoşteați bine.

— N-aş zice că o cunoşteam bine pe Emilia. Cred că nimeni n-o cunoştea bine.

— Sora ei, Anna, a fost vreodată implicată în asociație?

— Nu.

— Şi nu vi se pare ciudat? Adică două surori, necăsătorite, care locuiesc împreună, ar fi normal să aibă preocupări comune.

— Asta e doar o idee preconceptă, spuse hotărâtă Tyra Olofsson. Din câte îmi imaginez eu, Emilia şi Anna erau foarte diferite una de cealaltă. Am fost profesoară o viaţă întreagă. Cu timpul, înveţi să vezi diferenţele între oameni. Se vede încă de la vârste mici.

— Cum aţi descrie-o pe Emilia?

Răspunsul ei îl surprinse.

— O îngâmfată. Genul care mereu ştie totul mai bine ca tine. Putea fi foarte neplăcută. Dar din moment ce dona bani pentru asociaţie, nu puteam scăpa de ea. Nici să fi vrut, nu puteam.

Tyra Olofsson îi povesti despre grupul pentru protecţia animalelor pe care îl organizase prin anii 1960, împreună cu câteva persoane care-i împărtăşeau vederile. Lucraseră mereu pe plan local şi principala lor problemă fusese înmulţirea pisicilor vagabonde. Nu era o asociaţie mare, avea

doar câțiva membri. Într-o zi, pe la începutul anilor 1970, Emilia Eberhardsson citise despre activitățile lor în ziarul local, *Ystads Allehanda*, şi luase legătura cu ei. De atunci, le dăduse bani lunar şi participa constant la întâlniri şi la evenimente.

— Dar eu nu cred că-i plăceau animalele, zise Tyra pe neaşteptate. Cred că o făcea doar aşa, ca să lase impresia că e o persoană bună.

— Asta nu e o descriere prea flatantă.

Femeia din fața lui îl privi cu tupeu.

— Credeam că polițiştilor trebuie să le spui mereu adevărul, zise ea. Sau mă înşel?

Wallander schimbă subiectul şi o întrebă despre bani.

— Ne dădea o mie de coroane pe lună. Pentru noi, e o sumă mare.

— V-a lăsat vreodată impresia că este bogată?

— Nu se îmbrăca în haine scumpe. Dar sunt sigură că avea bani.

— Probabil că v-ați întrebat şi de unde avea bani. Dintr-o mercerie nu poți face prea mulți bani.

— Eu nu sunt o persoană curioasă. Habar nu am de unde avea bani sau cât de bine le mergea magazinul.

Wallander ezită un moment şi apoi îi spuse adevărul.

— A scris în ziare că surorile au murit din cauza incendiului, zise el, dar nu s-a scris şi că au fost mai întâi împuşcate. Muriseră deja când a izbucnit focul.

Femeia se ridică de pe scaun.

— Dar cine ar împuşca două doamne în vârstă? E ca şi cum ar vrea cineva să mă omoare pe mine.

— Exact asta încercăm şi noi să înţelegem, zise Wallander. Şi de aceea am venit la dumneavoastră. V-a pomenit vreodată Emilia că ar avea duşmani? Părea să se teamă de ceva?

Tyra Olofsson nu stătu deloc pe gânduri.

— Era mereu foarte sigură pe ea, îi răspunse. Nu scotea o vorbă despre viaţa ei şi a surorii sale. Iar când plecau în vacanţă, nu obişnuiau să trimită cărţi poştale. Nici măcar o dată, deşi în ziua de azi găseşti peste tot cărţi poştale cu animale.

Wallander ridică din sprâncene.

— Vreți să spuneți că surorile călătoreau des?

— Câte două luni pe an. Noiembrie şi martie. Uneori, şi vara.

— Unde se duceau?

— Am auzit că în Spania.

— Şi cine avea grijă de mercerie?

— Plecau pe rând. Probabil, le făcea bine să mai stea şi despărțite din când în când.

— Spania? Şi ce se mai spune? De unde provin zvonurile astea?

— Nu-mi aduc aminte, nu-mi plec urechea la zvonuri. Poate că se duceau în Marbella. Dar nu sunt sigură.

Wallander se întrebă dacă doamna Olofsson era chiar atât de puțin interesată de bârfe precum spunea. Îi mulțumi şi se întoarse la secție. Se gândi la ce îi spusese bătrâna. Nu simțise răutate în vocea ei, dar descrierea pe care i-o făcuse Emiliei Eberhardsson nu era deloc flatantă.

Când Wallander ajunse înapoi la secție, Ebba îl informă că-l căutase Rydberg. Wallander se duse direct în biroul acestuia.

— Începe să se mai clarifice situația, zise Rydberg. Cred că ar trebui să-i adunăm şi pe ceilalți să facem o scurtă şedință. Ştiu sigur că sunt la birou.

— Ce s-a întâmplat?

Rydberg îi flutură un teanc de hârtii pe dinaintea ochilor.

— VPC-uri, zise el. Şi genul ăsta de hârtii e la mare căutare.

Lui Wallander îi trebuiră câteva clipe să-şi amintească exact ce însemna VPC – era vorba de bursa suedeză, care, între altele, păstra datele tuturor celor care dețineau acțiuni.

— Eu, unul, am reuşit să stabilesc că măcar una din ele era o persoană nesuferită din naştere, zise Wallander.

— Nu mă surprinde deloc, chicoti Rydberg. Aşa-s bogații.

— Bogații? făcu Wallander.

Dar Rydberg nu-i mai răspunse până nu se adunară toți în sala de conferințe. Apoi, explică în detaliu.

— Din câte am aflat de la Registrul Bursei Suedeze, surorile Eberhardsson dețineau acțiuni şi bonuri în valoare de aproape zece milioane de coroane. Cum au reuşit să scape neprinse de fisc e un mister. Se pare că nici nu au plătit impozite pe dividende. Dar am alertat deja autoritățile de la poliția economică. Se pare că, de fapt, Anna Eberhardsson era înregistrată ca rezident al Spaniei. Dar încă nu am mai multe amănunte despre asta. În orice caz, aveau un portofoliu impresionant de investiții atât în Suedia, cât şi în străinătate.

Rydberg puse documentele pe masă.

— Nu putem exclude posibilitatea ca acesta să fie doar vârful aisbergului. Cinci milioane într-un seif şi zece milioane în acțiuni şi bonuri. Atât am descoperit în numai câteva ore. Ce-o să mai aflăm dacă lăsăm să mai treacă o săptămână? Poate că suma va ajunge la o sută de milioane?

Wallander le povesti despre întâlnirea sa cu Tyra Olofsson.

— Nici descrierea Annei nu e mai roz, zise Svedberg, când Wallander termină de vorbit. Am discutat cu omul de la care surorile au cumpărat casa în urmă cu cinci ani. Era exact în perioada în care scăzuseră prețurile caselor. Până atunci se mulțumiseră să închirieze. Se pare că Anna a fost cea care a negociat prețul. Emilia n-a fost deloc de față la discuții. Şi agentul imobiliar a zis că Anna a fost cel mai dificil client din viața lui. Se pare că descoperise că firma lui avea ceva probleme în acel moment, atât în ce priveşte stabilitatea, cât şi din punctul de vedere al lichidităților. A zis că femeia a fost rece ca gheața şi că s-a simțit mai mult sau mai puțin şantajat.

Svedberg clătină din cap.

— Nu e deloc ce-mi imaginasem eu despre două bătrâne care vindeau nasturi, zise el.

Liniştea se pogorî peste încăpere.

Wallander fu cel care sparse tăcerea.

— Ei, asta e de fapt ceea ce aşteptam, zise el.

Încă nu avem nicio pistă în ceea ce priveşte identitatea ucigaşului. Dar acum, avem un motiv plauzibil. Şi e cel mai des întâlnit dintre toate motivele din lume: banii. Mai mult, ştim acum că doamnele comiteau fraude fiscale şi că ascundeau mari sume de bani. Ştim că erau bogate. Nu m-ar mira să descoperim o casă şi prin Spania. Şi, probabil, şi alte proprietăți, în alte părți ale lumii.

Wallander îşi turnă un pahar cu apă minerală înainte să continue.

— Tot ceea ce ştim acum poate fi rezumat în două idei. Două întrebări. De unde aveau bani? Şi cine ştia că sunt bogate?

Wallander era gata să ridice paharul, când îl văzu pe Rydberg tresărind ca şi cum ar fi fost electrocutat. Apoi căzu cu fața înainte şi se prăbuşi pe masă. Ca mort.

Mai târziu, Wallander avea să-şi aducă aminte că, pentru câteva secunde, chiar crezuse că Rydberg a murit. Toți cei aflați în încăpere în clipa în care Rydberg se prăbuşise se gândiseră la acelaşi lucru: că inima lui Rydberg încetase să mai bată. Svedberg reacționă primul. Era aşezat chiar lângă

Rydberg şi îşi dădu seama că acesta era încă în viaţă. Apucă telefonul şi chemă o ambulanţă. Wallander şi Hansson îl întinseseră pe Rydberg pe podea şi-i descheiaseră cămaşa. Wallander îi ascultase inima şi o auzise bătând foarte repede.

Apoi sosise ambulanţa şi Wallander o însoţise pe scurtul drum până la spital. Rydberg primise imediat îngrijiri medicale de urgenţă şi, după mai puţin de jumătate de oră, Wallander fusese informat că nu era vorba despre un atac de cord. Nu se ştia însă de ce intrase Rydberg în colaps, motivul rămăsese încă necunoscut. Era deja conştient, dar nu dorise să stea de vorbă cu Wallander. Medicii spuseseră că starea lui era acum stabilă şi îl opriseră în spital pentru observaţie. Wallander nu mai avea niciun motiv să rămână la spital. În faţă îl aştepta o maşină de patrulă ca să-l ducă înapoi la birou.

Colegii lui rămăseseră în sala de şedinţe. Până şi Bjork era acolo. Wallander le spuse că totul era sub control.

— Muncim prea mult, zise el, privindu-l pe Bjork. Avem din ce în ce mai multă treabă, dar am rămas tot o mână de oameni. Mai devreme sau mai

târziu, ceea ce i s-a întâmplat lui Rydberg i se poate întâmpla oricăruia dintre noi.

— Desigur, situația e îngrijorătoare, recunoscu Bjork. Dar resursele noastre sunt limitate.

În următoarea jumătate de oră, nimănui nu-i mai păsă de anchetă. Toți erau marcați de ce se întâmplase şi discutau despre condițiile de muncă. După ce Bjork ieşise din cameră, discuțiile deveniră din ce în ce mai aprinse. Criticau planul draconic de lucru, logica de-a dreptul ciudată a priorităților şi lipsa constantă de informații.

Pe la ora două, Wallander înțelese că trebuiau totuşi să-şi vadă mai departe de treabă. Era bine şi pentru ei, şi pentru el. Când văzuse ce se întâmplase cu Rydberg, se gândise şi la ce i se putea întâmpla lui însuşi. Cât mai putea inima lui face față stresului? Toată mâncarea asta nesănătoasă, nopțile pierdute, orele puține de somn. Şi pe deasupra, durerea pricinuită de divorț.

— Rydberg n-ar fi de acord cu asta, zise el. Să stăm şi să pierdem timpul, plângându-ne de ceea ce ni se întâmplă. Trebuie să amânăm discuțiile astea pentru mai târziu. Acum trebuie să prindem

un criminal care a comis două crime.

Încheiară şedinţa. Wallander se duse în biroul lui şi sună la spital. I se spuse că Rydberg dormea. Era încă prea devreme să ceară explicații pentru cele întâmplate.

Wallander închise telefonul şi, exact în clipa aceea, intră în biroul său Martinsson.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Eu am fost la Şiobo. Ebba tremură toată.

Wallander îi povesti.

Martinsson se prăbuşi pe scaunul din fața biroului.

— Ne dăm duhul la serviciu, zise el. Şi cine apreciază chestia asta?

Wallander se enervă. Nu mai voia să se gândească la Rydberg, cel puțin nu acum.

— Zi cum e cu Şiobo, spuse el. Ce-ai aflat?

— Am bătut tot felul de câmpuri noroioase, zise Martinsson. Am reuşit să descoperim cu destul de mare exactitate locația luminilor ălora. Dar nu era nicio urmă de reflectoare pe-acolo sau că ar fi

aterizat vreun avion sau ar fi decolat. Pe de altă parte, am primit o informație care explică de ce nu am putut identifica avionul.

— Anume?

— Avionul pur şi simplu nu există.

— Ce vrei să spui?

Martinsson scotoci printre hârtiile pe care le scosese din servietă.

— Potrivit registrelor de la fabrica de avioane Piper, acest avion s-a prăbuşit în Vientiane, în 1986. Pe atunci, proprietarul era un consorțiu din Laos care îl folosea ca să-şi transporte directorii până la diferite centre agricole din țară. Cauza oficială a prăbuşirii e lipsa de combustibil. Nimeni nu a fost rănit sau ucis, dar avionul a fost distrus şi şters din registrele de active şi de la compania de asigurări. Asta am aflat verificându-i seria de pe motor.

— Şi până la urmă ce n-a fost corect?

— Fabrica de avioane Piper este, desigur, foarte interesată să afle exact ce s-a întâmplat. Nu le prieşte la reputație dacă un avion care nu mai

există începe brusc să zboare din nou. Asta poate însemna o încercare de înşelăciune la adresa companiei de asigurări şi multe alte lucruri care acum nouă ne scapă.

— Şi cei din avion?

— Încă aşteptăm să fie identificați. Am eu câteva contacte la Interpol. Mi-au promis că vor urgenta lucrurile.

— Avionul ăla trebuie să fi venit de undeva, zise Wallander.

Martinsson îl aprobă.

— Asta nu face decât să ridice încă o problemă. Nyberg crede că a identificat ceea ce par a fi rămăşițele unui al doilea rezervor de combustibil. Dar încă nu ştim sigur. Dacă e adevărat, avionul ăla e posibil să fi venit de oriunde. Chiar şi din Marea Britanie sau chiar dintr-o țară din Europa continentală.

— Dar trebuie să fi fost văzut de cineva, insistă Wallander. N-ai cum să treci granițele aşa, complet invizibil.

— De acord cu tine, spuse Martinsson. De

aceea, cred că Germania e o presupunere corectă, pentru că zbori pe deasupra apei până ajungi la granița suedeză.

— Autoritățile aviației germane ce zic de asta?

— Mai durează ceva, zise Martinsson. Dar mă ocup.

Wallander rămase puțin pe gânduri.

— De fapt, avem nevoie de tine la crima asta dublă, zise el. Nu poți să pui pe altcineva să se ocupe de asta? Măcar până sunt identificați piloții, să afle dacă avionul a venit dinspre Germania?

— Da, şi eu voiam să-ți propun asta, zise Martinsson.

Wallander se uită la ceas.

— Roagă-l pe Hansson sau pe Svedberg să te pună rapid la curent cu cazul.

Martinsson se ridică de pe scaun.

— Cu tatăl tău ai vorbit?

— Nu mă sună decât dacă are un motiv bun.

— Tatăl meu a murit când avea cincizeci şi

cinci de ani, zise Martinsson brusc. Avea propria lui afacere: un atelier mecanic. A trebuit să muncească mereu ca să ne poată întreţine. Şi exact când treburile păreau să se aşeze, a murit. Ar fi avut doar şaizeci şi şapte de ani acum.

Martinsson ieşi. Wallander se strădui să nu se mai gândească la Rydberg. Se apucă din nou să treacă în revistă informaţiile despre cele două surori. Acum aveau un posibil mobil al crimei – banii – dar nu era nici urmă de ucigaş. Wallander îşi notă câteva cuvinte în carneţel.

„Viaţa dublă a surorilor Eberhardsson?”

Apoi împinse carneţelul cât colo. Când Rydberg nu era la serviciu, le lipsea cel mai bun instrument. Dacă e să luăm o echipă de investigaţie ca pe o orchestră, îşi zise Wallander, tocmai ne-am pierdut vioara întâi. Şi orchestra nu mai are cum să sune la fel de bine.

În acel moment se hotărî să stea şi el de vorbă cu una dintre vecine, de la care aflaseră ceva informaţii despre Anna Eberhardsson. Simţea că Svedberg, cel care discutase cu ea, n-avea răbdare când interoga martorii despre ce văzuseră sau

auziseră. Mai trebuie să afli şi ce gândesc oamenii, îşi zise Wallander.

Găsi numele vecinei, Linnea Gunner. Numai de femei dau în cazul ăsta, îşi spuse.

Îi formă numărul şi o auzi ridicând receptorul. Linnea Gunner era acasă şi se bucura să-l primească în vizită. Îi dădu codul interfonului, iar el şi-l notă pe hârtie. Ieşi din secţia de poliţie la trei şi ceva, şi mai trase un şut în balamaua stricată. Crăpătura se făcea din ce în ce mai mare.

Când ajunse la locul incendiului, văzu că ruinele clădirii erau deja îndepărtate cu un excavator. Curioşii stăteau încă adunaţi în jurul ei.

Linnea Gunner locuia pe Mollegatan. Wallander deschise uşa de la intrare şi urcă pe scări până la etajul unu. Imobilul data de la începutul secolului; pereţii din casa scării erau frumos decoraţi. Femeia care îi deschise uşa era exact opusul Tyrei Olafsson, din toate punctele de vedere. Era înaltă, cu o privire limpede şi o voce autoritară. Îl invită în apartamentul ei, înţesat de suvenire din întreaga lume. În camera de zi avea până şi o statuetă din cele ce ornau corăbiile. Wallander o studie

îndelung.

— E de pe bricul *Felicia*, care s-a scufundat în Marea Irlandei, zise Linnea Gunner. Am cumpărat-o pe o sumă de nimic în Middlesbrough.

— Deci, ați fost pe mare? întrebă el.

— Toată viața mea. Mai întâi ca bucătar, apoi ca steward.

Nu avea accent de Skâne. Wallander se gândi că accentul ei părea să fie mai degrabă cel de Smâland sau de Ostergotland.

— De unde sunteți? întrebă el.

— Din Skannige, în Ostergotland. În cel mai îndepărtat loc față de mare.

— Şi acum locuiți în Ystad?

— Am moştenit apartamentul de la o mătuşă. Am şi vedere la mare.

Puse de cafea. Wallander se gândi că numai asta îi mai lipsea stomacului său. Dar n-o refuză. Simțise imediat că poate avea încredere în Linnea Gunner. Citise în notițele lui Svedberg că avea şaizeci şi şase de ani. Dar părea mult mai tânără.

— Colegul meu Svedberg a fost la dumneavoastră, începu el.

— Da, i-am spus impresiile mele despre Anna.

— Şi Emilia?

— Nu prea semănau. Anna vorbea repezit, în fraze abrupte. Emilia era mai tăcută. Dar amândouă erau la fel de dezagreabile. La fel de introvertite.

— Cât de bine le cunoşteaţi?

— Nu le cunoşteam. Ne mai întâlneam pe stradă. Schimbam câteva cuvinte, dar niciodată nu stăteam la taclale. Îmi place să brodez, aşa că mergeam des pe la ele pe la magazin. Am găsit mereu ce-mi trebuia. Dacă era nevoie să comande ceva, primeam marfa foarte rapid. Dar nu erau amabile.

— Ei, uneori e nevoie de timp, zise Wallander. Timp, ca să laşi memoria să scoată la suprafaţă detalii pe care altfel le uităm.

— La ce vă referiţi?

— Nu ştiu. Dumneavoastră ştiţi. Un eveniment

surprinzător. Ceva ce ieşea din obiceiurile lor.

Femeia se gândi o vreme. Wallander studie un compas din bronz încrustat, de pe biroul ei.

— Memoria mea nu a fost niciodată foarte bună, zise ea. Dar acum, că aţi adus vorba, îmi amintesc ceva ce s-a întâmplat anul trecut. Cred că era prin primăvară. Dar nu-mi dau seama dacă e important sau nu.

— Orice poate fi important, zise Wallander.

— Într-o după-amiază, aveam nevoie de nişte aţe. M-am dus până la magazin. Atât Emilia, cât şi Anna erau la tejghea. Exact când mă pregăteam să plătesc aţele, în magazin a intrat un bărbat. Mi-amintesc că a început să vorbească de parcă se aştepta să nu mai fie nimeni altcineva în magazin. Şi Anna s-a enervat. I-a aruncat o privire ucigătoare Emiliei. Omul a plecat. Avea în mână o geantă. Mi-am plătit aţa şi am ieşit şi eu.

— Mi-l puteţi descrie?

— Nu părea să fie suedez. Era mic de statură şi cu mustaţă neagră.

— Cum era îmbrăcat?

— La costum. Şi cred că era un costum de calitate.

— Şi geanta?

— Era o servietă neagră, obişnuită.

— Nimic altceva?

Femeia se concentră.

— Nu, doar atât mi-aduc aminte.

— Şi nu l-aţi văzut decât în acea zi?

— Da.

Wallander ştiu că tocmai aflase ceva important. Încă nu ştia ce însemna asta. Dar îi întărea impresia că surorile duceau o viaţă dublă. Începuse să treacă dincolo de aparenţe. Îi mulţumi pentru cafea.

— Dar ce li s-a întâmplat de fapt? întrebă ea pe hol, când îl conduse. M-am trezit cu camera în flăcări. Lumina flăcărilor era atât de strălucitoare, încât am crezut că mie îmi arde casa.

— Anna şi Emilia au fost ucise, răspunse Wallander. Erau deja moarte când a izbucnit

incendiul.

— Dar cine ar face aşa ceva?

— Cred că n-aş mai fi aici dacă aş şti răspunsul la această întrebare, zise Wallander şi se întoarse să plece.

Când ajunse pe stradă, o luă înapoi spre Hamngattan. Chiar în clădirea de lângă casa Lineei Gunner era o agenție de voiaj. Se opri când observă în vitrină un afiş cu piramidele. Tatăl său avea să se întoarcă acasă în mai puțin de o săptămână. Wallander simți că fusese nedrept. De ce nu putuse să se bucure că tatăl lui îşi vedea în sfârşit un vechi vis cu ochii? Wallander se uită la celelalte afişe din vitrină. Majorca, Creta, Spania.

Dintr-odată îi veni o idee. Deschise uşa şi intră. Ambii agenți erau ocupați. Se aşează şi aşteptă să-i vină rândul. Când primul dintre ei, o femeie ce părea să nu aibă mai mult de douăzeci de ani, se eliberă, el se ridică şi se aşează la biroul ei. Mai aşteptă câteva minute cât răspunse ea la telefon. Văzu tăblița pe care era scris numele femeii: o chema Anette Bengtsson. Anette puse receptorul jos şi-i zâmbi.

— Vreți să fugiți de-acasă? întrebă ea. Încă mai avem ceva locuri şi pentru Crăciun şi pentru Revelion.

— Am altă treabă cu dumneavoastră, zise Wallander şi-i arătă legitimația. Sunt sigur că ați auzit de cele două doamne care au ars de vii peste drum de dumneavoastră.

— Da, ce oroare!

— Le cunoşteați?

Wallander primi exact răspunsul la care spera.

— Da, noi le făceam rezervările la avion. Ce păcat că au murit! Emilia plănuia să plece în ianuarie, iar Anna avea bilete pentru aprilie.

Wallander dădu încet din cap.

— Şi unde se duceau? întrebă el.

— Mergeau mereu în acelaşi loc. Spania.

— Mai exact?

— În Marbella. Aveau o casă acolo.

Ceea ce îi spuse apoi îl surprinse şi mai tare.

— Le-am văzut şi eu casa. Am fost acolo anul trecut. Facem călătorii de formare profesională. Competiția este acerbă între agențiile de voiaj în ziua de azi. Odată, când am avut timp, m-am dus cu maşina şi le-am văzut casa. Ştiam adresa.

— Era mare?

— Era un adevărat palat. Cu o grădină uriaşă şi ziduri mari de jur-împrejur.

— V-aş fi recunoscător dacă mi-ați scrie şi mie adresa pe ceva, zise Wallander, incapabil să-şi ascundă nerăbdarea.

Ea caută ceva într-un dosar şi apoi scrise adresa.

— Ați zis că Emilia urma să plece în ianuarie?

Femeia tastă ceva la computer.

— Pe data de 7, zise ea. De la Kastrup, la nouă şi cinci dimineața, cu escală la Madrid.

Wallander luă un creion de pe biroul ei şi-şi notă detaliile în carnețel.

— Deci nu mergeau cu zboruri ieftine?

— Niciuna din ele. Doar cu clasa întâi.

Aşa e, îşi zise Wallander. Doar erau putred de bogate.

Îi spuse şi cu ce companie aeriană zbura Emilia: Iberia. Wallander îşi notă.

— Nu ştiu ce-o să se întâmple acum, zise ea. Biletul e achitat deja.

— Sunt sigur că se vor aranja lucrurile, zise Wallander. Apropo, cum plăteau pentru bilete?

— Mereu, cu banii jos. În bancnote de o mie de coroane.

Wallander îşi puse carneţelul în buzunar şi se ridică.

— Mi-aţi fost de mare ajutor, zise el. Data viitoare când mai plec pe undeva, am să vin şi am să-mi fac rezervările aici. Dar pentru mine, vor fi la un zbor charter.

Wallander ajunse înapoi la secţie pe la patru şi douăzeci. Mai trase un şut în balama (devenise deja un ritual). Ebba îi spuse că Hansson şi Svedberg ieşiseră. Dar mai important decât atât, sunase la

spital şi reuşise să stea de vorbă cu Rydberg. Îi spusese că se simte bine. Totuşi, îl țineau acolo peste noapte.

— Mă duc să-i fac o vizită.

— Da, exact asta a zis înainte să închid, răspunse Ebba. Că n-are chef nici de vizite, nici de telefoane. Şi că nu primeşte niciun fel de flori.

— Nu mă surprinde deloc, zise Wallander, dacă te gândeşti la firea lui, era de aşteptat.

— Toți munciți prea mult, mâncați aiurea şi nu faceți deloc mişcare.

Wallander se aplecă spre ea.

— E valabil şi pentru tine, zise el. Nici tu nu mai eşti ca trasă prin inel, ca pe vremuri, să ştii.

Ebba izbucni în râs. Wallander se duse în camera de recreere şi găsi o jumătate de pâine lăsată de cineva pe masă. Îşi făcu nişte sandviciuri şi le luă cu el în birou. Se aşează la masa de lucru şi se apucă să scrie un raport despre conversațiile avute cu Linnea Gunner şi cu Anette Bengtsson. La cinci fără un sfert, terminase. Îşi reciti notițele şi se întrebă cum trebuiau să procedeze în cazul acesta

de-aici înainte. Banii vin de undeva, se gândi el. Un bărbat dă să intre în magazin, dar face cale întoarsă în prag. Probabil, au stabilit între ei nişte semne, întrebarea este, pur şi simplu, ce se ascunde în spatele acestor fapte? Şi de ce au fost cele două femei ucise aşa, dintr-odată? Ceva funcționase o vreme şi apoi totul se dusese de râpă.

Tocmai îşi pusese haina să plece, când intră Martinsson în birou.

— Cred că ar trebui să stai jos, îi zise el.

— Stau şi-n picioare, răspunse Wallander, morocănos. Ce mai e?

Martinsson părea confuz. Ținea în mână un mesaj primit prin telex.

— Tocmai am primit mesajul acesta de la Ministerul Afacerilor Externe din Stockholm, zise el.

Îi întinse bucata de hârtie lui Wallander, care citi mesajul fără să înțeleagă nimic din ce scria. Se aşează la birou şi mai citi o dată, cuvânt cu cuvânt. Acum înțelegea ce scria pe hârtie, dar nu-i venea să creadă.

— Aici scrie că tata a fost arestat de poliția din

Cairo şi că va ajunge în instanță dacă nu plătește imediat o amendă de aproximativ zece mii de coroane. A fost acuzat de intrare ilegală şi ascensiune interzisă. Ce dracu' înseamnă „ascensiune interzisă"?

— Am sunat eu la minister, zise Martinsson. Şi mie mi s-a părut ciudat. Se pare că a încercat să se cațere pe piramida lui Keops. Deşi e ilegal.

Wallander se uită neajutorat la Martinsson.

— Cred că trebuie să te urci în avion şi să-l aduci acasă, zise Martinsson. Au şi autoritățile suedeze limitele lor.

Wallander clătină din cap, uluit.

CAPITOLUL 5

La unu şi zece, a doua zi, Wallander se cufundă în scaunul său rezervat în avionul DC 9 numit Agne, al Liniilor Aeriene Scandinave. Stătea pe locul

19C, chiar lângă coridor, şi înţelesese oarecum că avionul, după ce se oprea la Frankfurt şi la Roma, avea să-l ducă la Cairo. Ora sosirii era 22.15. Wallander încă nu ştia dacă e vreo diferenţă de fus orar între Suedia şi Egipt. De fapt, ştia foarte puţine despre ceea ce îl smulsese din viaţa lui din Ystad, din mijlocul unei anchete pe marginea prăbuşirii unui avion şi o dublă crimă de o brutalitate incredibilă, şi-l aruncase în avionul ce se pregătea să decoleze de pe aeroportul Kastrup, cu destinaţia Africa de Nord.

Cu o seară înainte, când reuşise să înţeleagă conţinutul telexului primit de la Ministerul Afacerilor Externe, se pierduse cu firea. Ieşise din secţie fără să mai spună un cuvânt. Deşi Martinsson îl însoţise până în parcare şi se oferise să-l ajute, Wallander nici nu-l băgase în seamă. Ajuns acasă, în Mariagatan, îşi turnase două pahare mari de whisky. Apoi citise din nou conţinutul telexului pe care-l mototolise, îl recitise de câteva ori în speranţa că poate e un mesaj codificat din care reieşea că fusese doar o invenţie, o glumă, una pe care poate chiar tatăl lui o făcuse. Dar apoi înţelesese că Ministerul Afacerilor Externe de la Stockholm nu se juca. Trebuise să accepte

realitatea: dementul său tată se apucase să se cocoațe pe piramidă, ca urmare, fusese reținut şi acum se afla în custodia poliției din Cairo.

Pe la ora opt, Wallander sună la Malmö. Spre norocul lui, îi răspunse Linda la telefon. Îi povesti ce se întâmplase şi îi ceru părerea. Ce trebuia să facă? Sfatul ei fusese foarte ferm. N-avea de ales, trebuia să se ducă în Egipt a doua zi şi să se asigure că bunicul ei avea să fie eliberat. În cele din urmă, admise că fata avea dreptate. Se oferise să se intereseze ce zboruri erau disponibile spre Cairo, a doua zi.

Încet, încet, Wallander se calmă. A doua zi trebuia oricum să se ducă la bancă, să-şi ridice împrumutul de douăzeci de mii de coroane pentru maşină. Nimeni n-avea să-l întrebe ce face cu banii. Avea destui bani ca să-şi cumpere biletul, iar suma rămasă avea s-o schimbe în dolari sau în lire sterline ca să plătească amenda tatălui său. La ora zece, Linda îl sună şi zise că avea un zbor a doua zi la unu şi zece. Se hotărî să o roage pe Anette Bengtsson să-l ajute. Ceva mai devreme, când îi promisese să apeleze la serviciile agenției ei, nici nu visase că se va întâmpla atât de curând.

Pe la miezul nopții încercă să-şi facă bagajul şi realiză că nu ştia nimic despre Cairo. Taică-său se dusese acolo cu şapca pe cap. Dar lui oricum îi lipsea o doagă, aşa că nu putea fi luat în serios. În cele din urmă, Wallander aruncă într-o geantă câteva cămăşi şi nişte lenjerie de corp şi îşi spuse că asta ar trebui să fie de-ajuns. N-avea de gând să stea mai mult decât era necesar. Apoi mai bău câteva pahare de whisky, îşi puse ceasul să sune şi încercă să adoarmă. Noaptea trecu în ritm de melc şi se trezi mai obosit decât se culcase.

Când banca se deschise a doua zi dimineață, el fu primul client care îi trecu pragul. Îi luă cam douăzeci de minute să semneze cererea de împrumut, să-şi ia banii şi să schimbe jumătate din sumă în lire sterline. Spera că nimeni n-o să-l întrebe de ce jumătate din prețul maşinii sale trebuia plătit în lire sterline. De la bancă se duse direct la agenția de voiaj. Anettei Bengtsson nu-i veni să-şi creadă ochilor când îl văzu intrând pe uşă. Dar fu dispusă să-l ajute pe loc să-şi rezerve biletul. Fără dată de întoarcere, însă. Când auzi cât îl costă biletul, fu îngrozit. Dar scoase teancul de bancnote de câte o mie de coroane, îşi luă biletele şi plecă.

Apoi luă un taxi până în Malmö. Îi era clar că nu mai avea cum să-şi permită o maşină nouă. Se gândea chiar să ia în considerare posibilitatea de a-şi cumpăra un scuter sau o bicicletă. Linda îl aştepta la terminalul feribotului. Nu avură decât câteva minute împreună, dar fuseseră de-ajuns ca fata să-l convingă că făcea ceea ce trebuie. Îl întrebă şi dacă şi-a luat paşaportul.

— O să ai nevoie de viză, zise ea. Dar îți poți cumpăra una la aeroportul din Cairo.

Acum şedea pe locul 19C şi simțea cum avionul prinde viteză şi se ridică spre nori, pe invizibilul coridor de aer, în direcția sud. Din aeroportul din Frankfurt nu-i rămăsese decât amintirea unui lung şir de scări şi coridoare. Se aşează din nou pe scaunul de lângă coridor şi când ajunse la Roma pentru ultima conexiune, îşi scoase haina pentru că se făcuse brusc foarte cald. Avionul ateriză pe aeroportul de lângă Cairo cu o întârziere de o jumătate de oră.

Ca să mai uite de griji şi de teama lui de zbor cu avionul, de îngrijorarea față de ceea ce-l aştepta, Wallander băuse prea mult în timpul călătoriei. Nu era beat când păşi în noaptea egipteană sufocantă,

dar nici treaz nu era. Îşi pusese banii într-o pungă de pânză, pe care şi-o îndesase pe sub cămaşă. Un controlor de paşapoarte obosit îi arătă de unde să-şi cumpere o viză turistică. Se trezi cu o grămadă de bancnote murdare în mână, dar scăpă rapid şi de controlul de paşapoarte şi de vamă.

O mulțime de taximetrişti îl înconjurară, gata să-l ducă oriunde în lume. Dar Wallander avu prezența de spirit să caute un vehicul al hotelului Mena House, care, îşi imagina el, era destul de mare. Atât avea în plan. Să se cazeze la acelaşi hotel ca şi tatăl său. Traversă oraşul într-un microbuz, strivit între două americance gălăgioase, dar ajunse în cele din urmă la hotel. Simți aerul cald al nopții scăldându-i fața, realiză că traversau un râu ce ar fi putut fi chiar Nilul şi apoi gata, ajunseră la hotel.

Când ieşi din microbuz era din nou treaz. De-aici încolo nu mai ştia ce să facă. Un polițist suedez în Egipt se poate simți insignifiant, îşi zise el, intrând în holul luxos al hotelului. Se duse la recepție, unde un tânăr care vorbea perfect limba engleză îl întrebă dacă îi poate fi de folos. Wallander îi explică situația şi îi spuse că nu avea rezervare.

Tânărul amabil păru puțin îngrijorat, preț de o clipă, şi clătină din cap. Dar reuşi până la urmă să-i găsească o cameră.

— Cred că mai aveți un oaspete pe nume Wallander.

Tânărul căută ceva în baza de date şi făcu semn că da, mai aveau.

— E tatăl meu, zise Wallander, blestemându-şi în gând pronunția îngrozitoare în limba engleză.

— Din păcate, nu vă pot da o cameră lângă a dânsului, zise tânărul. Nu mai avem decât camere simple, fără vedere la piramide.

— Nu-i nimic, zise Wallander.

Nici nu voia să-şi amintească de piramide mai mult decât era nevoie.

Se înregistra, primi o cheie şi o hartă mică şi apoi o luă spre camera lui, prin labirinturile hotelului. O găsi şi se aşeză pe pat. Aerul condiționat era rece. Îşi scoase cămaşa udă de transpirație. Se privi în oglinda de la baie.

— Am ajuns deci, zise el cu glas tare. E noapte

târziu. Trebuie să mănânc ceva. Şi să dorm. Mai presus de orice, trebuie să dorm. Dar nu pot, pentru că nebunul de taică-meu e în arest într-una din secţiile de poliţie din acest oraş.

Îşi puse o cămaşă curată, se spălă pe dinţi şi se întoarse la recepţia de la parter. Tânărul care-l servise mai devreme nu se vedea nicăieri. Sau nu-l mai recunoştea el. Se apropie de un recepţioner ceva mai în vârstă, care stătea nemişcat şi părea să supravegheze orice mişcare din hol. Când îl văzu pe Wallander, îi zâmbi.

— Sunt aici pentru că tatăl meu are nişte probleme, zise el. Se numeşte Wallander şi e un bătrân care a ajuns în urmă cu câteva zile.

— Ce fel de probleme? întrebă recepţionerul. S-a îmbolnăvit?

— Se pare că a încercat să se urce pe o piramidă, zise Wallander. Dacă nu mă înşel, pe cea mai înaltă dintre ele.

Recepţionerul clătină încet din cap.

— Am auzit de asta, zise el. Ce ghinion! Poliţia şi Ministerul de Turism nu permit aşa ceva.

Se duse într-un birou şi se întoarse cu un alt bărbat, tot în vârstă. Schimbară câteva vorbe în viteză, între ei. Apoi se întoarseră spre Wallander.

— Sunteți fiul bătrânului? întrebă unul dintre ei.

Wallander făcu semn că da.

— Nu numai atât, zise el, sunt şi polițist.

Îşi arătă insigna pe care scria clar „poliție”.

Dar cei doi părură să nu înțeleagă ce spunea el.

— Deci nu sunteți fiul lui, sunteți polițist?

— Sunt ambele, zise Wallander, sunt şi fiul lui, sunt şi polițist.

Se gândiră o vreme la ceea ce le spusese. Apoi îl rugară să aştepte. Îi făcură semn să ia loc pe una din canapelele din hol. Wallander se aşeză. O femeie înfăşurată în văluri trecu pe lângă el. Şeherezada, îşi zise el. Ea m-ar fi putut ajuta. Sau Aladdin. Cineva din branşa asta mi-ar fi fost de mare folos. Aşteptă. Trecu o oră. Ceasul bătuse de mult miezul nopții. Wallander închise ochii.

Sări imediat ce simți că-l atinge cineva pe

umăr. Când deschise ochii, văzu că recepționerul era însoțit de o mulțime de polițiști îmbrăcați în uniforme impresionante. Wallander se ridică de pe canapea. Ceasul de pe perete arăta două și jumătate.

Unul dintre polițiști, care părea să fie cam de vârsta lui și avea cele mai multe trese, îl salută.

— Am înțeles că sunteți trimisul poliției suedeze, zise el.

— Nu, spuse Wallander. Sunt polițist, dar în primul rând, sunt fiul domnului Wallander.

Polițistul care îl salutase izbucni într-o ploaie de cuvinte de neînțeles, adresate recepționerului. Wallander se gândi că era cel mai bine să se așeze la loc pe canapea. După un sfert de oră, polițistul se mai înseninã.

— Eu sunt Hassaneyh Radwan, zise el. Acum am înțeles despre ce e vorba. E o plăcere să cunosc un coleg suedez. Veniți cu mine.

Ieșiră din hotel. Înconjurat de atâția polițiști înarmați, Wallander se simți ca un criminal. Era o noapte foarte caldă. Se așează lângă Radwan, într-o

maşină de poliție, care demară în mare viteză şi porni sirenele. Chiar când ieşeau din curtea hotelului, Wallander văzu piramidele, luminate de reflectoare uriaşe. Se întâmplă atât de repede că nu-i veni să-şi creadă ochilor. Dar erau chiar piramidele pe care le văzuse de atâtea ori în poze. Şi se gândi cu groază că taică-său încercase să se cocoațe pe una dintre ele.

O luară spre est, pe drumul pe care venise de la aeroport.

— Ce face tata?

— E un om foarte încăpățânat, răspunse Radwan. Dar, din păcate, engleza lui e greu de înțeles.

Nu vorbeşte deloc engleză, se gândi Wallander, disperat. Traversară oraşul în mare viteză. Wallander văzu cu coada ochiului câteva cămile încărcate până la refuz, ce mergeau încet, dar cu un aer de mare demnitate. Trecură Nilul. Curând, maşina de poliție încetini. Wallander văzu că numele străzii era Sadei Barrani. Erau în fața unei secții de poliție păzite de gărzi înarmate, postate în gherete de santinelă, lângă nişte uşi înalte.

Wallander îl urmă pe Radwan într-o cameră luminată cu tuburi de neon. Radwan îi făcu semn să se aşeze pe un scaun. Wallander se aşează şi se întrebă cât avea să aştepte. Înainte ca Radwan să iasă din cameră, îl întrebă dacă era posibil să cumpere de undeva o băutură răcoritoare. Radwan îl chemă pe un tânăr poliţist.

— V-ajută el, zise Radwan şi ieşi.

Wallander, care nu cunoştea valoarea bancnotelor pe care le avea la el, îi dădu un teanc tânărului.

— Coca-cola, zise el.

Poliţistul îl privi cu ochi mari. Dar nu zise nimic, luă banii şi plecă. Ceva mai târziu, se întoarse cu o ladă întreagă de sticle de cola. Wallander numără paisprezece în total. Deschise două dintre ele cu un briceag şi restul i le lăsă poliţistului, care le împărţi cu colegii lui. Era deja ora patru şi jumătate. Wallander se uită la o muscă aşezată pe una din sticlele goale. De undeva se auzea un radio.

Radwan se întoarse şi îi făcu semn lui Wallander să-l urmeze. Merseră pe coridoare ce i se

părură nesfârşite, ba în sus, ba în jos pe scări şi se opriră, în cele din urmă, în faţa unei uşi păzite de un poliţist. Radwan făcu un semn şi uşa se deschise. Apoi îl invită pe Wallander să intre.

— Mă întorc în jumătate de oră, anunţă el şi plecă.

Wallander intră în camera luminată de omniprezentele neoane. Era mobilată doar cu o masă şi două scaune. Tatăl lui şedea pe unul dintre scaune, îmbrăcat în cămaşă şi pantaloni, dar desculţ. Avea părul zburlit. Lui Wallander i se făcu dintr-odată milă de el.

— Salut, bătrâne, zise el, ce mai faci?

Tatăl lui îl privi deloc surprins.

— Intenţionez să protestez, zise el.

— De ce protestezi?

— Că nu lasă oamenii să se urce pe piramide.

— Cred că trebuie să mai amânăm puţin protestul, zise Wallander. Acum, important e să te scot de aici.

— Nu plătesc nicio amendă, răspunse tatăl

său, supărat. Vreau să-mi aştept pedeapsa. Au zis că-mi dau doi ani. Trec repede.

Wallander fu cât pe-aci să se enerveze, dar asta n-avea decât să-l irite şi mai tare pe bătrân.

— Cred că închisorile egiptene nu-s foarte confortabile, zise el, precaut. Nicio închisoare nu e confortabilă. Şi cred că nici n-or să te lase să pictezi în celulă.

Tatăl său îl privi tăcut. Părea că la asta nu se gândise. Apoi se ridică în picioare.

— Atunci, să mergem, zise el. Ai bani să plăteşti amenda?

— Stai jos, zise Wallander. Nu cred că e aşa de simplu, te ridici şi pleci.

— De ce nu? N-am făcut nimic rău.

— Din câte înțeleg eu, ai încercat să te urci pe piramida lui Keops.

— De aia am venit aici. Turiştii obişnuiți n-au decât să stea printre cămile şi să se uite la piramide. Eu am vrut să le văd de sus.

— Dar nu e voie. E şi foarte periculos. Şi ce s-ar

întâmpla dacă s-ar apuca toată lumea să se urce pe piramide?

— Pe mine nu mă interesează toată lumea, pe mine mă interesează de mine.

Wallander realiză că era inutil să încerce să discute cu tatăl său. În acelaşi timp, fermitatea bătrânului îl impresiona.

— Acum sunt aici, zise Wallander. Am să încerc să te scot mâine din închisoare. Sau azi, mai târziu. Plătesc amenda şi gata. O să plecăm de-aici, mergem la hotel şi-ți luăm bagajele. Pe urmă, plecăm acasă.

— Am camera plătită până pe 21.

Wallander răspunse cu răbdare:

— Bine. Eu plec acasă, tu mai rămâi. Dar dacă te mai urci pe piramide, n-ai decât să te descurci.

— Dar nici n-am apucat, zise tatăl lui. E foarte dificil. Şi abrupt.

— Dar de ce ai vrut să te urci în vârful piramidei?

Tatăl său ezită înainte să răspundă.

— Era un vis mai vechi, din tinerețe. Atâta tot. Cred că oamenii trebuie să îşi urmeze visele.

Conversația se stinse. După încă vreo câteva minute, Radwan se întoarse. Wallander se răsuci spre el.

— Presupun că nu am cum să-l iau pe tata cu mine acum?

— Are proces azi la ora zece. E foarte probabil ca judecătorul să accepte să-i dea doar o amendă.

— Foarte posibil?

— Nimic nu e sigur, zise Radwan. Dar trebuie să sperăm că va fi bine.

Wallander îşi luă la revedere de la tatăl său. Radwan îl conduse la o maşină de patrulă care aştepta să-l ducă înapoi la hotel. Era deja şase dimineața.

— Am să trimit o maşină să vă ia pe la nouă, zise Radwan la plecare. Trebuie să ne ajutăm, doar suntem colegi.

Wallander îi mulțumi şi se urcă în maşină. Încă o dată fu lipit de bancheta din pricina vitezei cu

care maşina o luă din loc, cu sirenele urlând.

La şase şi jumătate, Wallander ceru să fie trezit la ora nouă şi se prăbuşi dezbrăcat pe pat. Trebuie să îl scot de-acolo, îşi zise el. Dacă ajunge-n închisoare, moare.

Wallander căzu într-un somn Eră vise, dar fu trezit de soarele ce răsărea. Făcu un duş şi se îmbrăcă. Ajunsese deja la ultima cămaşă curată.

Păşi afară din hotel. Era mai răcoare dimineața. Se opri pe loc când dădu cu ochii de piramide. Rămase nemişcat. Grandoarea lor era copleşitoare. Se îndepărtă de hotel şi urcă dealul ce ducea spre intrarea în platoul Gizeh. Pe drum, primi oferte de transport şi cu măgari, şi cu cămile. Dar preferă să meargă pe jos. În adâncul sufletului său, îşi înțelegea tatăl. Oamenii trebuie să îşi urmeze visele. Cât de fidel fusese el propriului său vis?

Se opri la intrare şi se uită la piramide. Şi-l închipui pe tatăl său urcându-se pe zidurile înclinate şi abrupte. Rămase mult timp pe loc, apoi se întoarse la hotel şi luă micul dejun. La ora nouă era afară, la intrare. Maşina de poliție apăru la nouă şi câteva minute. Traficul era aglomerat, dar

mergeau cu sirenele pornite, ca de obicei. Wallander trecu Nilul pentru a patra oară. Văzu acum că era într-o metropolă uriaşă, greu de cuprins cu privirea, zgomotoasă.

Tribunalul era pe strada Al Azhar. Radwan îl aştepta pe trepte, fumând.

— Sper că aţi prins măcar câteva ore de somn, zise el. Oamenii trebuie să mai şi doarmă.

Intrară în clădire.

— Tatăl dumneavoastră e deja aici.

— Are un avocat să-l apere? întrebă Wallander.

— I-a fost desemnat un avocat din oficiu. E un tribunal pentru delicte minore.

— Şi cu toate astea, pedeapsa poate fi de doi ani de închisoare?

— E o diferenţă uriaşă între pedeapsa cu moartea şi doi ani de închisoare, zise Radwan, gânditor.

Apoi, tatăl său fu adus în sala de judecată. Wallander îl privi îngrozit. Bătrânul avea cătuşe la mâini. Ochii i se umplură de lacrimi când îl văzu.

Radwan observă şi îi puse o mână pe umăr.

Un singur judecător intră în sală şi se aşeză. Un procuror păru să se materializeze din neant şi turui rapid o interminabilă tiradă. Wallander presupuse că erau acuzațiile. Radwan se aplecă spre el.

— E bine, şopti el. A zis că tatăl dumneavoastră e bătrân şi confuz.

Da, e bine, câtă vreme nu-i traduce nimeni asta şi tatii, îşi zise Wallander. Să vezi atunci nebunie!

Procurorul se aşeză. Avocatul tatălui său făcu şi el o scurtă declarație.

— Pledează pentru amendă, şopti Radwan. Am informat curtea că sunteți fiul domnului şi că sunteți polițist.

Avocatul se aşeză. Wallander văzu că tatăl său voia să spună ceva, dar avocatul îi făcu semn să tacă.

Judecătorul bătu cu ciocănelul în masă şi spuse câteva cuvinte. Apoi bătu iar cu ciocănelul, se ridică şi plecă.

— Amendă, zise Radwan şi-l bătu pe Wallander pe umăr. O puteți plăti aici, la judecătorie. Pe urmă, tatăl dumneavoastră e liber să plece.

Wallander scoase punguța de pânză de la gât. Radwan îl duse la o masă unde cineva calculă câte lire trebuia să dea ca să acopere amenda. Aproape toți banii lui Wallander dispărură. Primi o chitanță ilizibilă pentru suma plătită. Radwan se asigură că bătrânului i se scoseseră cătuşele.

— Sper că restul şederii dumneavoastră aici va fi plăcut, zise Radwan şi le strânse mâinile amândurora. Dar nu e deloc recomandabil ca tatăl dumneavoastră să mai încerce să se urce pe piramide.

Radwan îi trimise la hotel cu o maşină de poliție. Wallander îşi notă adresa lui Radwan. Îşi dădea seama că fără ajutorul lui nu ar fi mers lucrurile atât de uşor. Voia să-i mulțumească pentru asta, cumva. Probabil că ar fi fost cel mai nimerit să-i trimită unul dintre tablourile tatălui său.

Bătrânul era într-o dispoziție de zile mari şi comenta despre tot ce vedeau pe fereastră.

Wallander era mort de oboseală.

— Acum, hai să-ți arăt piramidele, zise tatăl său fericit, când ajunseră la hotel.

— Nu chiar în clipa asta, spuse Wallander. Trebuie să dorm câteva ore. Şi tu trebuie să dormi. Ne uităm pe urmă la piramide, după ce-mi iau biletul de avion spre casă.

Tatăl său îl privi intens.

— Trebuie să recunosc că m-ai luat prin surprindere. Nici nu te-ai uitat la bani, ai sărit în avion şi m-ai scos din arest. Nu mă aşteptam.

Wallander nu răspunse. Apoi zise:

— Merg la culcare. Ne vedem aici, la două.

Wallander nu reuşi să adoarmă. După ce se perpeli în pat vreo oră, coborî la recepție şi ceru indicații pentru rezervarea biletului spre casă. Fu îndrumat spre o agenție de voiaj care avea sediul în altă parte din hotel. O femeie care vorbea perfect limba engleză îi rezolvă problema. Reuşi să-i facă rost de un bilet la o cursă ce pleca din Cairo a doua zi dimineață, la ora nouă. După ce îşi confirmă rezervarea, văzu că e abia ora unu. Se aşează într-o

cafenea aproape de holul central şi bău o ceaşcă de cafea foarte fierbinte. La două fix, tatăl său apăru, cu şapca pe cap. Împreună, explorară platoul Gizeh, în ciuda căldurii ucigătoare. De câteva ori, pe Wallander îl luă cu leşin. Dar tatăl său părea să nu fie deloc afectat de căldură. Lângă Sfinx, Wallander găsi în sfârşit un petic de umbră. Tatăl său vorbea şi Wallander realiză cât de multe ştia bătrânul despre Egiptul antic, când fuseseră construite piramidele şi Sfinxul.

Era ora şase când reveniră la hotel. Pentru că avea avionul dimineața devreme, se hotărâră să ia masa în hotel; erau acolo destule restaurante, aveau de unde alege. La sugestia tatălui său, rezervară o masă la un restaurant indian şi Wallander îşi spuse mai târziu că rar îi fusese dat să mănânce ceva mai bun. Tatăl său fusese o companie foarte plăcută pe durata întregii cine şi Wallander îşi dădu seama că renunțase la ideea de a se mai urca pe piramide.

Se despărțiră la ora unsprezece. Wallander avea să plece de la hotel la ora şase.

— Sigur că mă trezesc să te conduc, zise bătrânul.

— Mai bine lasă, spuse Wallander. Nici mie, nici ție nu ne plac despărțirile.

— Îți mulțumesc că ai venit, zise tatăl său. Probabil că ai dreptate, doi ani în închisoare, iară să am voie să pictez, ar fi fost greu de suportat.

— Vino acasă pe 21 şi uităm de povestea asta, răspunse Wallander.

— Data viitoare mergem în Italia, zise tatăl său şi o luă spre camera lui.

În seara aceea, Wallander dormi buştean.

La şase dimineața se urcă în taxi şi trecu Nilul pentru ultima oară. Avionul plecă la timp şi, la patru fără un sfert, era deja la Malmö. Fugi la gară şi prinse trenul de Ystad. O luă pe jos până acasă, îşi schimbă hainele şi la şase şi jumătate ajunse la secție. Balamaua stricată fusese deja înlocuită. Birourile lui Martinsson şi al lui Svedberg erau goale, dar Hansson încă nu plecase. Wallander îi povesti pe scurt despre călătoria sa. Dar mai întâi, întrebă cum se simțea Rydberg.

— Vine mâine la muncă, zise Hansson. Aşa a zis Martinsson.

Wallander răsuflă uşurat.

— Şi pe-aici ce mai e? întrebă el. Cum merge ancheta?

— A, s-a întâmplat o chestie importantă, zise Hansson. Dar are de-a face cu avionul prăbuşit.

— Ce s-a întâmplat?

— Yngve Leonard Holm a fost găsit mort. În pădurile de lângă Şiobo.

Wallander se aşează.

— Dar stai, că asta nu e tot, continuă Hansson. N-a fost omorât, pur şi simplu. A fost împuşcat în ceafa, exact ca surorile Eberhardsson.

Wallander îşi ţinu respiraţia. Nu se aşteptase la una ca asta. Că vă apărea o conexiune între avionul prăbuşit şi cele două femei găsite moarte printre rămăşiţele unui incendiu devastator. Îl privi pe Hansson. Ce poate să însemne asta? se întrebă el. Ce semnificaţie au cele aflate de la Hansson?

Dintr-odată, călătoria lui la Cairo i se păru un eveniment petrecut foarte demult.

CAPITOLUL 6

La ora zece, în dimineața zilei de 19 decembrie, Wallander sună la bancă şi întrebă dacă mai are posibilitatea să ceară încă douăzeci de mii de coroane împrumut. Minți, spuse că nu auzise corect prețul maşinii pe care intenționa să o cumpere. Ofițerul de credit îi spuse că nu era nicio problemă. Wallander putea veni să semneze cererea de împrumut şi să ridice banii în după-amiaza aceea. După aceea, Wallander îl sună pe Arne, cel de la care cumpăra maşina, şi îi ceru să i-o trimită acasă la ora unu. De maşina veche avea să se ocupe tot Arne, să încerce s-o pornească sau să o tracteze la el la atelier.

Wallander dădu aceste două telefoane imediat după şedința de dimineață. Stătuseră două ore în şedință, de la opt fără un sfert. Dar Wallander ajunsese la secție încă de la şapte. Când sosise, îl găsise pe Rydberg în birou. Se duseseră în camera de recreere, unde mai erau câțiva ofițeri cu ochii roşii de nesomn, din tura de noapte. Rydberg îşi

băuse ceaiul şi îşi mâncase biscuiții. Wallander se aşezase în fața lui la masă.

— Am auzit că te-ai dus în Egipt, zise Rydberg. Cum erau piramidele?

— Înalte, zise Wallander. Foarte ciudate.

— Şi tatăl tău?

— Era cât pe ce să fie trimis la închisoare. Dar l-am scos, după ce am plătit o amendă de vreo zece mii de coroane. Tu cum te simți?

— Ceva e în neregulă, zise Rydberg hotărât. Nu cazi aşa, din picioare, de la reumatism. E ceva în neregulă, dar nu ştiu ce. Şi în momentul acesta mă interesează mai mult cum de a luat şi Holm un glonț în ceafă.

— Mi-a zis şi mie Hansson ieri.

Rydberg împinse ceaşca din fața lui.

— E, desigur, un gând copleşitor acela că surorile Eberhardsson ar fi fost implicate în traficul de droguri. Aşa ceva ar zgudui din temelie industria suedeză de comerț cu ațe şi nasturi. Lăsați-vă de broderie, apucați-vă de heroină.

— Da, mi-a trecut şi mie prin minte, zise Wallander. Ne vedem mai târziu.

Pe drum spre biroul său, se gândi că Rydberg n-ar fi vorbit atât de deschis despre starea lui de sănătate dacă nu ar fi fost cu adevărat convins că era ceva în neregulă. Wallander simți cum îl cuprinde îngrijorarea.

Până la opt fără un sfert, trecuse prin câteva rapoarte ce se adunaseră în lipsa lui pe birou. Vorbise cu Linda cu o zi în urmă, imediat ce intrase în casă şi-şi pusese jos valiza. Îi promisese să se ducă ea la aeroport după bunicu-său şi să îl ducă acasă, în Loderup. Wallander nu îndrăznise să spere că i se va acorda un nou împrumut, ca să-şi poată lua maşina cea nouă şi să-l ia pe tatăl său din Malmö.

Şedința de lucru începu cu Wallander care-şi descrise pe scurt aventurile din Cairo şi le povesti despre cât de mult îl ajutase polițistul Radwan. Apoi vorbiră despre Holm. Cadavrul fusese găsit în circumscripția poliției din Şiobo, dar la numai câteva sute de metri de strada desfundată unde începea jurisdicția poliției din Ystad.

— Colegii din Şiobo au zis că ni-l lasă cu plăcere, spuse Martinsson. N-avem decât să cărăm cadavrul peste graniță, în mod simbolic, şi e al nostru. Mai ales că noi deja aveam o istorie cu Holm.

Wallander întrebă care fusese cronologia evenimentelor şi Martinsson îl lămuri. Holm dispăruse la puțin timp după ce fusese adus pentru anchetă, în ziua în care se prăbuşise avionul. Cât timp fusese Wallander în Cairo, cineva care se plimba prin pădure descoperise cadavrul. Zăcea la capătul unui drum forestier. Erau şi nişte urme de maşină. Dar Holm încă mai avea portofelul în buzunar, deci nu fusese un caz de jaf, urmat de omor. Nimeni nu anunțase nimic la poliție. Zona era pustie. Martinsson tocmai terminase de vorbit, când uşa sălii de şedințe se deschise. Un ofițer băgă capul pe uşă şi spuse că venise un comunicat de la Interpol. Martinsson se duse să-l ia. În lipsa lui, Svedberg îi povesti lui Wallander cât de preocupat fusese Bjork de reparația uşii de la intrare. Apoi, Martinsson se întoarse.

— A fost identificat unul dintre piloți, zise el. Pedro Espinosa. Treizeci şi trei de ani. Născut la

Madrid. A făcut închisoare în Spania pentru delapidare şi în Franța pentru contrabandă.

— Contrabandă, zise Wallander. Se potriveşte perfect.

— Mai e ceva interesant, zise Martinsson. Ultima lui adresă cunoscută e în Marbella. Unde aveau casă şi surorile Eberhardsson.

Liniştea se lăsă în încăpere. Wallander încă tindea să creadă că nu era decât o coincidență. O casă în Marbella şi un pilot mort care, întâmplător, locuia în acelaşi loc. Dar în adâncul sufletului, ştia deja că erau pe punctul de a face o conexiune esențială.

— Celălalt pasager încă nu a putut fi identificat, continuă Martinsson. Dar se lucrează la asta.

Wallander se uită la toți cei prezenți.

— Avem nevoie de ajutor de la poliția spaniolă, zise el. Dacă sunt la fel de amabili ca Radwan din Cairo, ar putea să facă o percheziție acasă la surorile Eberhardsson, cât mai curând. Ar trebui să se uite după un seif. Şi după droguri. Pe cine mai

cunoşteau surorile acolo? Asta trebuie să aflăm. Şi repede.

— N-ar trebui să meargă unul din noi acolo? întrebă Hansson.

— Încă nu, zise Wallander. Dacă vrei să te bronzezi, mai aşteaptă până la vară.

Revăzură toate datele şi împărţiră sarcinile. Mai presus de toate, aveau să se concentreze pe Yngve Leonard Holm. Wallander observă că ritmul de lucru în echipă crescuse. Încheiară şedinţa la zece Eră un sfert.

După ce Wallander îşi dădu telefoanele, puse jos receptorul şi închise uşa. Reciti minuţios tot ce aflaseră până acum, atât în privinţa avionului prăbuşit, cât şi despre Yngve Leonard Holm şi surorile Eberhardsson. Desenă pe carnet un triunghi. Fiecare dintre elementele pe care le ancheta acum reprezenta un vârf. Cinci oameni morţi, îşi zise el. Doi piloţi, unul provenea din Spania. Într-un avion care a fost, literalmente, Olandezul zburător, din moment ce aparatul a fost radiat după un accident în Laos. Un avion care a trecut graniţa suedeză noaptea, s-a întors chiar la

sud de Şiobo şi s-a prăbuşit lângă plaja Mossby. Au fost observate lumini la sol, ceea ce însemna că era posibil ca avionul să fi aruncat încărcătura pe care o transportase. Acesta este primul punct din triunghi.

Al doilea punct, cele două surori care țineau merceria din Ystad. Sunt ucise cu câte un glonț în ceafa, apoi, casa lor arde din temelie. Se dovedeşte că erau foarte bogate, atât de bogate încât aveau un seif îngropat în pivniță şi o vilă în Spania. Trebuie să fie o legătură aici. Marbella.

Al treilea punct era Yngve Leonard Holm, care a fost şi el executat pe un drum forestier, în apropiere de Şiobo. Despre el se ştia că e un traficant de droguri notoriu, care avea abilitatea neobişnuită de a-şi acoperi urmele.

Dar cineva tot l-a prins lângă Şiobo, îşi zise Wallander.

Se ridică de la birou şi studie triunghiul. Ce însemna? făcu un punct în mijlocul triunghiului. Un centru, îşi zise el. Unde e centrul, punctul de legătură? continuă să îşi studieze schița. Şi apoi, dintr-odată, îşi dădu seama că desenul lui putea fi

interpretat şi ca o piramidă. De la distanță, şi piramidele păreau triunghiuri.

Wallander se aşează din nou la birou. Tot ceea ce am sub ochi spune ceva. Că s-a întâmplat ceva care a tulburat un sistem. Probabil că prăbuşirea avionului. Asta a pus în mişcare un întreg şir de reacții în lanț, care s-au terminat cu trei crime, trei execuții.

O luă de la capăt. Nu-i ieşea din cap piramida. Oare era posibil să existe un plan criminal? Un plan în care să fie implicați atât surorile Eberhardsson, cât şi Yngve Leonard Holm şi avionul căzut? Dar exista încă un punct central necunoscut.

Încet, metodic, reluă toate faptele cunoscute. Din când în când, îşi nota câte o întrebare. Nici nu simți cum trecu timpul şi se trezi că era ora douăsprezece. Puse jos pixul, îşi luă haina şi merse la bancă. Erau câteva grade peste zero şi burnița uşor. Semnă cererea de împrumut şi primi alte douăzeci de mii de coroane. Nu voia să se gândească acum la toți banii pe care îi pierduse în Egipt. La unu fix, vânzătorul de maşini sosi cu „noul” său Peugeot. Cel vechi refuză să pornească.

Wallander nu mai aşteptă maşina de tractare. Plecă să se plimbe cu maşina sa bleumarin. Era ponosită şi mirosea a fum, dar motorul era bun. Asta conta cel mai mult. Se duse spre Hedeskoga şi era gata să facă iar cale întoarsă, când se hotărî să-şi continue drumul. Era pe şoseaua spre Şiobo. Martinsson îi explicase în detaliu unde fusese găsit cadavrul lui Holm. Voia să vadă locul cu propriii lui ochi. Şi poate chiar să treacă pe la casa în care locuise Holm.

Locul unde fusese găsit Holm era încă încercuit cu bandă galbenă. Dar nu era niciun poliţist acolo. Wallander ieşi din maşină. Înjur era linişte. Păşi peste banda galbenă şi se uită de jur-împrejur. Dacă voiai să omori pe cineva, acesta era locul potrivit. Încercă să-şi imagineze ce se întâmplase. Holm venise aici, probabil, cu cineva. După spusele lui Martinsson, nu existau decât urmele unei singure maşini.

A avut loc o confruntare, îşi zise Wallander. Sunt înmânate anumite bunuri, e o plată de încasat. Apoi, ceva se întâmplă. Holm e împuşcat în ceafă. Moare înainte să atingă pământul. Cel care a comis crima dispare Eră urmă.

Un bărbat, gândi Wallander. Sau mai mulți bărbați. Acelaşi sau aceiaşi care le-au ucis şi pe surorile Eberhardsson cu câteva zile înainte.

Dintr-odată simți că se apropie de o pistă. Acum vedea fără efort o nouă conexiune. Că era vorba despre droguri era deja clar, deşi încă îi venea greu să accepte că două surori care țineau o mercerie puteau fi implicate în aşa ceva. Dar prima observație a lui Rydberg fusese corectă: ce ştiau de fapt despre cele două surori?

Wallander ieşi de pe drumul forestier şi continuă să conducă. Avea clar trasată în minte harta desenată de Martinsson. Trebuia să o ia la dreapta la sensul giratoriu de la sud de Şiobo. Apoi, trebuia să o apuce pe un alt drum, pietruit, la stânga, până la ultima casă de pe dreapta, cu un hambar roşu. O cutie poştală albastră atârna gata, gata să cadă la pământ. Pe câmpul de lângă hambar erau două maşini vechi şi un tractor ruginit. Un câine de rasă nedefinită lătra, legat de cuşcă. Nu-i fu greu să găsească locul. Auzise câinele încă înainte să coboare din maşină.

Vopseaua de pe zidurile casei începuse să se coşcovească. Jgheaburile atârnau şi ele pe la

colțuri. Câinele lătra disperat şi zgâria gardul.

Wallander se întreba ce-avea să se întâmple dacă gardul ceda şi câinele scăpa de-acolo. Se duse la uşă şi sună la sonerie. Apoi văzu că soneria avea firul tăiat. Ciocăni şi aşteptă. Apoi bătu cu pumnul în uşă atât de tare, că uşa se deschise. Strigă, să vadă dacă era cineva acasă. Nu primi niciun răspuns.

N-ar trebui să intru, zise el. Încalc o mulțime de legi care li se aplică nu doar polițiştilor, ci şi cetățenilor, în general. Apoi împinse uşa şi mai mult şi intră. Tapet care se cojea, aer închis, dezastru. Canapele rupte şi saltele pe jos. Dar şi un televizor cu ecran lat şi un aparat videorecorder, relativ nou. Un CD-player cu boxe mari. Strigă iar, pe urmă ascultă. Niciun răspuns. În bucătărie era un haos de nedescris. Un morman de farfurii în chiuvetă. Pungi de hârtie, pungi de plastic, cutii goale de pizza aruncate pe podea, spre care mărşăluiau şiruri-şiruri de furnici.

Un şoarece trecu iute printr-un colț al camerei. Locul mirosea cumplit. Wallander continuă să meargă. Se opri în fața unei uşi pe care cineva scrisese cu spray de vopsea: Biserica lui Yngve.

Împinse uşa. În această cameră era un pat adevărat, cu aşternut şi cu o pătură pe el, dar fără perne. Un dulap cu sertare, două scaune. Un radio pe pervaz. Yngve Leonard Holm trăise aici. Deşi îşi construia o vilă uriaşă în Ystad. Pe podea era o bluză de trening. O purtase în ziua în care fusese anchetat de Wallander. Wallander se aşează pe marginea patului, temându-se să nu se prăbuşească sub el, şi aruncă încă o privire în jur. Cineva a locuit aici, gândi el. Cineva care trăia din câştigurile obținute de pe urma celor pe care îi arunca în iadul drogurilor. Clătină dezgustat din cap. Apoi se aplecă şi se uită sub pat. Praf. Un papuc şi câteva reviste porno. Se ridică şi trase sertarele. Alte reviste cu femei goale, crăcănate. Chiloți, sedative, plasturi. Următorul sertar. Teancuri de foi. Câteva fotografii. Holm, la un bar, cu câte un pahar de bere în fiecare mână. Beat. Cu ochii roşii. Altă fotografie: Holm, gol, pe plajă. Privind drept în cameră. Wallander continuă să scotocească printre hârtii. Se opri la un bilet de avion. Îl duse la geam. Copenhaga-Marbella şi retur. 12 august 1989. Data întoarcerii: 17 august. Cinci zile în Spania, şi nu cu un zbor charter. Îl bagă în buzunar şi, după ce scotoci încă vreo

câteva minute, închise sertarul. În şifonier nu mai era nimic interesant. Haine de-a valma, haos. Wallander se aşează din nou pe pat. Se întrebă unde erau oare locatarii acelei case. Intră în camera de zi. Pe masă era un telefon. Sună la secție şi vorbi cu Ebba. O rugă să caute numărul agenției de voiaj la care lucra Anette Bengtsson. Încercă să-l reție, încheie conversația cu Ebba şi sună la agenție. Anette răspunse la telefon.

— Cum a fost la Cairo? întrebă ea.

— Foarte frumos. Piramidele sunt foarte înalte. Serios, remarcabile.

— Trebuia să mai stați.

— Ei, am să mai stau eu altă dată.

Apoi o întrebă dacă îi putea spune cumva dacă Anna sau Emilia Eberhardsson fuseseră în Spania între 12 şi 17 august.

— Da, dar o să dureze puțin, zise ea.

— Aştept, spuse Wallander.

Anette puse jos receptorul. Wallander mai văzu un şoarece trecând prin cameră. Vine iarna, îşi zise

el. Până şi şoarecii intră în casă. Anette Bengtsson se întoarse la telefon.

— Anna Eberhardsson a plecat din Ystad pe 10 august, zise ea. S-a întors la începutul lui septembrie.

— Mulțumesc pentru ajutor, răspunse Wallander. Tare mi-ar plăcea să-mi dați o listă cu toate călătoriile surorilor de anul trecut. Pentru anchetă, adăugă el. Am să trec mâine pe-acolo.

Anette îi promise că îl va ajuta. Apoi închise. Wallander se gândi că dacă ar fi fost cu zece ani mai tânăr, probabil s-ar fi îndrăgostit de această femeie. Acum ar fi fost lipsit de sens. Părăsi casă, iar câinele reîncepu să latre. Wallander se duse spre câine şi acesta tăcu brusc. Imediat ce dădu colțul, reîncepu lătratul. Ar trebui să fiu recunoscător, îşi zise el, că Linda nu stă într-o casă ca asta. Oare câtor suedezi, câtora dintre cetățenii normali, cărora nici nu le trece prin minte că aşa ceva există, le sunt familiare astfel de case? Case în care oamenii trăiesc în vrie, în mizerie şi disperare continuă?

Ajunse înapoi la secție la ora patru. Îi povesti

lui Martinsson despre excursia întreprinsă şi despre discuţia avută cu Anette Bengtsson. Îi arătă biletul.

— Acum mai avem o legătură, zise Wallander. Nimeni nu mai poate spune că e o simplă coincidenţă.

Exact acelaşi lucru îl declară şi la şedinţa de la ora cinci. Pe urmă, fiecare se întoarse la treburile lui. Wallander o sună pe Linda şi îi spuse că acum avea o maşină care chiar mergea şi că putea să-l ia pe bunicul de la Malmö. Ajunse acasă cu puţin timp înainte de ora şapte. Îl sună Emma Lundin. De această dată, Wallander spuse „da”. Femeia rămase la el până puţin după miezul nopţii, ca de obicei. Wallander se gândi la Anette Bengtsson.

A doua zi, trecu pe la agenţia de voiaj şi luă lista pe care o ceruse. Erau mulţi clienţi care îşi căutau un loc de vacanţă pentru Crăciun. Lui Wallander i-ar fi plăcut să mai stea de vorbă cu Anette Bengtsson, dar ea nu avea timp de discuţii. Se opri lângă fosta mercerie. Dărâmăturile fuseseră de-acum curăţate. Merse în oraş. Realiză brusc că mai era doar o săptămână până la Crăciun. Primul Crăciun de când divorţase.

În acea zi nu se mai întâmplă nimic care să ajute ancheta să avanseze. Wallander se tot uită la piramida lui. Singura adăugire pe care o făcuse fusese o linie groasă între Anna Eberhardsson şi Yngve Leonard Holm.

A doua zi, pe 21 decembrie, Wallander se duse la Malmö să-şi întâmpine tatăl. Se simți uşurat când îl văzu ieşind din terminalul de la feribot. Îl duse la Loderup. Bătrânul vorbi continuu despre minunata sa călătorie. Părea să fi uitat complet că fusese la închisoare şi că şi Wallander însuşi fusese la Cairo.

În acea seară, Wallander se duse la petrecerea anuală de Crăciun, organizată pentru polițişti. Evită să se aşeze la aceeaşi masă cu Bjork. Dar toastul ținut de şeful poliției se bucură de un succes neaşteptat. Citise despre istoria poliției din Ystad. Prezentarea lui fusese atât amuzantă, cât şi bine construită. Wallander se surprinse chicotind în mai multe rânduri.

Era beat când ajunse acasă. Înainte să adoarmă, se gândi iar la Anette Bengtsson. Se hotărî, în clipa următoare, să înceteze imediat să se mai gândească la ea.

Pe 22 decembrie, trecură în revistă stadiul anchetei. Nu se mai întâmplase nimic nou. Poliția spaniolă nu găsise nimic demn de interes în vila surorilor. Niciun bun de valoare ascuns, nimic. Încă aşteptau să fie identificat cel de-al doilea pilot. Dar a doua zi reuşiră să mai adauge câteva date la cele existente. Nyberg îi informă că Holm fusese împuşcat cu aceeaşi armă ca şi surorile Eberhardsson. Dar încă nu se găsise arma. Wallander mai trase câteva linii pe schița lui. Conexiunile erau din ce în ce mai multe, dar vârful piramidei lipsea.

N-ar fi trebuit să se oprească în timpul Crăciunului, dar Wallander ştia că avea să scadă ritmul. Fie şi doar fiindcă oamenii aveau să fie mai greu de găsit, iar informațiile, mai greu de obținut.

În Ajunul Crăciunului plouă. Wallander o luă pe Linda de la gară şi merseră la Loderup. Îi cumpărase o eşarfă nouă bunicului. Wallander îi luase o sticlă de coniac. Pregătiră împreună cina, cu bătrânul aşezat la masa din bucătărie, povestindu-le despre piramide. Seara decurse neaşteptat de bine, poate şi pentru că Linda avea o relație minunată cu bunicul ei.

Wallander se simțea din când în când lăsat pe dinafară. Dar asta nu-l deranja. Gândurile îi mai fugeau la surorile moarte, la Holm şi la avionul ce se prăbuşise în câmp.

După ce se întoarseră la Ystad, Wallander şi Linda rămaseră treji şi vorbiră mult timp. A doua zi dimineață, Wallander dormi până târziu. De fiecare dată când Linda era acasă, dormea bine. În ziua de Crăciun fu senin, dar frig. Se plimbară câteva ore prin pădurea Sand. Ea-i povesti despre planurile ei. Wallander îi făcuse o promisiune de Crăciun. Îi promisese că va acoperi o parte din costuri, atât cât îşi permitea, dacă avea de gând să plece la ucenicie în Franța. După-amiază o duse la gară. Se oferise să o ducă la Malmö cu maşina, dar ea insistase să ia trenul.

Seara, Wallander se simți singur. Urmări un film vechi la televizor şi ascultă *Rigoletto*. Se gândi că ar fi trebuit să-l sune pe Rydberg, să-i ureze Crăciun fericit, dar acum era prea târziu.

Când Wallander privi pe fereastră, în a doua zi de Crăciun, imediat după şapte dimineața, un amestec apăsător de zăpadă şi ploaie cădea peste Ystad. Îşi aminti de noaptea caldă din Cairo. Îşi

aminti că nu trebuie să uite să-i mulțumească lui Radwan pentru ajutor. Îşi scrise pe o foaie de hârtie de pe masa din bucătărie. Apoi, pentru prima oară după mult timp, îşi pregăti un mic dejun copios.

Era aproape nouă când ajunse, în sfârşit, la secție. Vorbi cu câțiva dintre colegii din tura de noapte. Anul acesta fusese neobişnuit de linişte în Ystad, de Crăciun. Acum avea să se reapuce de anchetarea crimelor. Încă erau două cazuri distincte, deşi acum era convins că aceeaşi persoană sau aceleaşi persoane care le omorâseră pe surorile Eberhardsson îl uciseseră şi pe Yngve Leonard Holm. Nu era vorba doar că fusese folosită aceeaşi armă şi era vorba de acelaşi mod de operare. Mai era şi un motiv comun la mijloc.

Se aşează la masă şi îşi privi notițele. Piramida şi baza ei. Făcu un mare semn de întrebare în mijloc. Era acum sarcina lui să găsească vârful, cel spre care linsese tatăl său.

După două ore de gândire, era deja sigur. Trebuia să-şi concentreze eforturile pe legătura lipsă. Un sistem, poate chiar o organizație, se prăbuşise când avionul căzuse. Apoi, unul sau mai mulți indivizi ieşiseră din umbră şi acționaseră. Trei

oameni fuseseră uciși.

Liniște, își zise Wallander. Poate despre asta e vorba? Să nu cumva să scape vreo informație? Morții nu vorbesc.

Asta ar fi putut fi cauza. Dar era posibil să fie cu totul altceva. Se duse la fereastră și privi afară. Ninsoarea era acum mai consistentă.

O să dureze, își zise. Asta o să le spun la prima ședință. Trebuie să înțelegem că va mai dura până vom rezolva acest caz.

CAPITOLUL 7

În acea noapte, Wallander avu un coșmar. Se făcea că era din nou în Cairo, în sala de judecată. Radwan nu mai era lângă el. Dar acum era în stare să înțeleagă tot ceea ce spuneau procurorul și judecătorul. Tatăl său stătea lângă el, cu cătușe la mâini. Wallander asculta îngrozit cum este condamnat la moarte. Se ridică în picioare să

protesteze, dar se părea că nu-l aude nimeni. În acel moment reuşi să se trezească şi să scape de coşmar. Era lac de sudoare. Rămase nemişcat în întuneric, cu ochii în tavan. Visul îl neliniştise atât de tare, că se dădu jos din pat şi se duse la bucătărie. Încă ningea. Felinarul stradal se mişca încet în vânt. Era patru şi jumătate. Bău un pahar cu apă, apoi stătu câteva clipe cu o sticlă de whisky în mână. Dar nu-şi turnă. Se gândi la ceva ce îi spusese Linda mai demult: că visele erau de fapt mesageri. Chiar dacă visele erau despre alţi oameni, erau mai mult mesaje pentru cel care visa. Wallander se îndoise mereu de povestea asta cu interpretarea viselor. Ce putea să însemne visul ăsta cu taică-su, condamnat la moarte? Oare visul îl condamnase pe el însuşi la moarte?

Poate că avea ceva de-a face cu grijile pe care şi le făcea pentru sănătatea lui Rydberg. Mai bău un pahar cu apă şi se duse înapoi în pat.

Dar nu mai reuşi să adoarmă. Gândurile îi fugiră la Mona, la tatăl său, la Linda, la Rydberg. Şi apoi se întoarse la obsesia lui permanentă. Munca. Se gândi la schiţa pe care o făcuse. Triunghiul cu un semn de întrebare în mijloc. Dar o piramidă mai

are şi alte colțuri, se gândi el, în întuneric.

Se suci de pe o parte pe cealaltă până pe la şase dimineața. Atunci se trezi, lăsă apa să curgă în cadă şi îşi puse şi de cafea. Îşi luă cana de cafea cu el în baie. Rămase cufundat în apa caldă, aproape ațipit până spre ora şase şi jumătate. Numai gândul că trebuia să iasă în vremea de afară îl făcea să se înfioare. Mocirla fără de sfârşit... Dar măcar acum avea o maşină care şi pornea.

Băgă cheia în contact la şapte fără un sfert. Motorul porni din prima. Se duse la secție şi parcă aproape de intrare, cât mai lângă uşă. Apoi o luă la fugă prin zăpadă şi noroi şi aproape că alunecă pe treptele de la intrare.

Martinsson era la recepție, frunzărea revista Poliției. Când îl văzu pe Wallander, îl salută scurt, din cap.

— Zice aici că ar trebui să ne îmbunătățim întreaga activitate, zise el pe un ton dezaprobator. Mai presus de orice, zice că trebuie să ne punem la punct în privința relațiilor cu publicul.

— Sună minunat, zise Wallander.

Îl obseda o amintire, ceva ce se întâmplase în Malmö, în urmă cu mai bine de douăzeci de ani. Într-o cafenea, fusese acostat de o fetişcană care-l acuzase că o lovise cu bastonul la o demonstrație împotriva Războiului din Vietnam. Nu uitase niciodată incidentul. Nu fiindcă, din pricina ei, aproape că fusese înjunghiat mortal, puțin mai târziu. Ci era vorba de expresia ei, siguranța cu care îl acuza, pe acestea nu le putuse uita niciodată.

Martinsson aruncă revista pe masă.

— Ție nu-ți vine niciodată să te laşi de meserie? întrebă el. Să te apuci de altceva?

— În fiecare zi mă gândesc la asta. Dar nu ştiu de ce m-aş putea apuca.

— Poți să te angajezi la o companie de securitate, zise Martinsson.

Asta îl surprinse pe Wallander. Întotdeauna îşi închipuise că Martinsson visa să devină şeful poliției. Apoi îi povesti despre vizita sa la casa în care locuise Holm. Martinsson se arătă îngrijorat când auzi că doar câinele era acasă.

— Acolo stau cel puțin doi oameni, zise el. O fată de vreo douăzeci şi cinci de ani. Pe ea n-am văzut-o. Dar sigur era acolo un bărbat. Rolf îl cheamă. Rolf Nyman, cred. Numele ei nu mi-l amintesc.

— Nu era decât un câine, repetă Wallander, afară, într-o curticică.

Căzură de acord să aştepte până la nouă pentru şedință. Martinsson nu era convins că Svedberg avea să vină la serviciu. Îl sunase cu o seară în urmă şi-i spusese că îl luase răceala şi că avea temperatură.

Wallander se duse în biroul lui. Ca de obicei, se afla la douăzeci şi trei de paşi distanță față de capătul coridorului. Uneori, îşi dorea să se schimbe ceva, pe neaşteptate. Să se lungească sau să se scurteze coridorul. Dar totul era normal. Îşi atârnă haina în cuier şi curăță câteva fire de păr ce se lipiseră de spătarul scaunului. Îşi trecu o mână şi prin păr. Din an în an, era din ce în ce mai îngrijorat că avea să chelească.

Auzi paşi grăbiți pe coridor. Era Martinsson, cu o hârtie în mână.

— L-au identificat şi pe al doilea pilot, zise el. Tocmai a venit anunțul de la Interpol. Ayrton McKenna, citi Martinsson. Născut în 1945 în Rhodesia de Sud, pilot de elicopter din 1964 în ceea ce pe atunci se numea Armata Rhodesiei de Sud. Decorat de mai multe ori în anii ’60. Mă întreb pentru ce. Că a bombardat mulți africani de culoare?

Wallander avea doar vagi cunoştințe despre ce se întâmplase în fostele colonii britanice din Africa. Martinsson continuă să citească.

— La un moment dat, cândva după 1980, Ayrton McKenna s-a mutat în Anglia. Între 1983 şi 1985 a fost închis la Birmingham pentru contrabandă cu droguri. Din 1985 încolo nu mai există date despre el, până când apare brusc în Hong Kong, în 1987. Acolo este suspectat că transporta ilegal, peste graniță, oameni din Republica Populară Chineză. Scapă dintr-o închisoare din Hong Kong după ce împuşcă doi gardieni. De atunci e dat în urmărire. Dar identitatea lui este stabilită cu certitudine. El este cel care s-a prăbuşit cu Espinosa, lângă Mossby.

Wallander se gândi la ce auzise.

— Deci, ce-avem aici? Doi piloți, amândoi cu antecedente de contrabandă, într-un avion care nu există. Trec ilegal granița în Suedia pentru câteva minute şi probabil se îndreaptă din nou spre graniță când avionul cade. Asta nu ne lasă decât cu două posibilități. Fie aveau ceva de lăsat aici, fie aveau ceva de ridicat. Din moment ce n-am găsit semne că avionul ar fi aterizat, asta poate să însemne că au aruncat ceva din avion. Şi ce se aruncă de obicei din avioane? în afară de bombe?

— Droguri.

Wallander aprobă. Apoi se aplecă peste masă.

— Comisia de anchetă a accidentului şi-a început treaba?

— Lucrurile au mers foarte lent. Dar nimic nu indică faptul că avionul ar fi fost doborât, dacă la asta te referi.

— Nu, zise Wallander. Mă interesează doar două aspecte. Avea avionul un rezervor în plus, şi deci, de cât de departe ar fi putut veni el? Şi, a fost accident?

— Dacă nu a fost doborât, ce altceva ar fi putut

fi decât un accident?

— Mai există şi posibilitatea ca avionul să fi fost sabotat. Dar poate că mergem prea departe cu supozițiile.

— Era un avion vechi, spuse Martinsson. Doar ştim asta. S-a prăbuşit pe dealurile de lângă Vientiane în 1986. Şi a fost reparat. Cu alte cuvinte, e posibil să nu fi fost tocmai în formă.

— Când se-apucă ăia din comisie de treabă de-adevăratelea?

— Mâine. Avionul o să fie dus într-un hangar de la Sturup.

— Ar trebui să fii acolo, zise Wallander. Treaba asta cu al doilea rezervor e importantă.

— Cred că ar fi nevoie de cam multe rezerve de benzină ca să zbori din Spania până aici fără să mai aterizezi pe drum, zise Martinsson, ezitând.

— Nici eu nu cred asta. Dar vreau să ştiu dacă zborul putea porni de peste mare. Din Germania, de exemplu. Sau dintr-una din țările baltice.

Martinsson ieşi. Wallander îşi notă câteva idei.

Lângă numele lui Espinosa trecu numele lui McKenna, nesigur de felul cum se scria exact.

Detectivii se întâlniră la opt şi jumătate.

— Azi-noapte s-au înjunghiat unii între ei. Doi fraţi s-au luat la ceartă cu tatăl lor. Erau beţi, evident. Unul dintre fraţi şi tatăl simt în spital.

— Da, o să ne ocupăm de asta când o să avem timp, zise Wallander. Acum avem trei crime pe tavă. Sau două, dacă e să luăm moartea surorilor ca pe un singur caz.

— Nu înţeleg de ce nu se ocupă cei de la Şiobo de cazul lui Holm, zise Hansson iritat.

— Pentru că Holm e al nostru, răspunse Wallander, la fel de nervos. Dacă ne-apucăm să anchetăm fiecare de capul lui acelaşi *caz*, nu mai ajungem nicăieri.

Hansson nu se lăsă.

— Avem noi certitudinea că Holm era în legătură cu surorile Eberhardsson?

— Nu, răspunse Wallander. Dar ştim că toate indiciile arată că au fost ucise de aceeaşi persoană.

Cred că asta înseamnă că avem destule motive să considerăm cele două cazuri ca având legătură unul cu altul şi ancheta să ne revină nouă, celor din Ystad.

Wallander încheie discuția cu Hansson, întorcându-se spre Rydberg.

— Se-aude ceva cu traficul de droguri? întrebă el. S-a întâmplat ceva în Malmö? S-au schimbat prețurile? Au scăzut stocurile?

— Am sunat, zise Rydberg, dar se pare că nimeni nu lucrează acolo de Crăciun.

— Atunci trebuie să ne ocupăm de Holm în continuare, hotărî Hansson. Trebuie să săpăm mai adânc. Cine era Holm? Cu cine se asocia? Care era poziția lui în ierarhia traficului de droguri? Avea o poziție? Dar surorile? Avem prea puține date.

— Absolut corect, zise Rydberg. Dacă săpăm mai adânc, sigur vom afla mai multe, aşa se întâmplă de obicei.

Cu aceste cuvinte în minte, încheiară şedința. Wallander se duse până la agenția de voiaj să stea de vorbă cu Anette Bengtsson. Dar, spre

dezamăgirea lui, îşi luase liber de Crăciun. Colega ei găsi însă un plic care îi era adresat.

Pe drumul înapoi spre secţie, Wallander îşi aminti dintr-odată că îşi făcuse rezervare la spălătorie în acea dimineaţă. Trecu pe acasă, urcă în apartament şi îşi luă toate hainele murdare ce se strânseseră în şifonierul lui. Când ajunse la spălătorie, găsi un bileţel lipit pe maşina de spălat, pe care scria că e defectă. Furios, Wallander îşi duse înapoi rufele la maşină şi le aruncă în portbagaj. Era o maşină de spălat şi la secţie. Când întoarse pe Regementsgatan, fu cât pe ce să fie lovit în plin de un motociclist care circula cu mare viteză. Trase pe dreapta, opri motorul şi închise ochii.

Sunt prea stresat, îşi zise el. Dacă o maşină de spălat defectă mă face să-mi pierd controlul, e ceva în neregulă cu viaţa mea.

Ştia exact despre ce era vorba. Singurătatea îl măcina. Nopţile din ce în ce mai scurte cu Emma Lundin îl deranjau. În loc să se întoarcă la secţie, se hotărî să-i facă o vizită tatălui său, la Loderup. Bătrânul nu agrea vizitele neanunţate. Dar în acel moment, Wallander simţea nevoia să îşi umple

nările cu mirosul vopselelor de ulei din atelier. Visul din noaptea trecută încă îl bântuia. Conduse prin peisajul cernit şi se întrebă cu ce trebuia să înceapă ca să-şi schimbe viaţa. Poate Martinsson avea dreptate, ar fi trebuit să se gândească serios dacă să rămână poliţist pentru tot restul vieţii. Până şi tata are ceva ce eu nu am, zise el, intrând pe alee. Visurile cărora le rămâne fidel. Chiar dacă acestea îl costă pe fiu-său o mică avere.

Ieşi din maşină. O pisică se strecură pe uşa întredeschisă a atelierului şi-l privi cu suspiciune. Wallander bătu şi intră.

Tatăl său era aplecat deasupra şevaletului.

— Ce-i cu tine aici? zise el. Nu mă aşteptam să vii.

— Eram prin apropiere, zise Wallander. Te deranjez?

Tatăl său se prefăcu că nu aude întrebarea. În loc să-i răspundă, îi povesti din nou despre Egipt. De parcă era o amintire încă vie, dar îndepărtată. Wallander se aşeză într-un fotoliu vechi şi-l ascultă.

— Acum nu mai rămâne decât Italia, zise tatăl

său în încheiere. Pe urmă pot să şi mor.

— Cred că acea călătorie trebuie să mai aştepte, zise Wallander. Cel puțin câteva luni.

Tatăl său continuă să picteze. Wallander rămase tăcut, privindu-l. Din când în când mai schimbau câte un cuvânt. Apoi tăceau iarăşi. Wallander se simți ceva mai relaxat. Nici capul nu-l mai durea atât de tare. După vreo jumătate de oră, se ridică să plece.

— Trec pe la tine de revelion, zise el.

— S-aduci o sticlă de coniac, îi răspunse tatăl său.

Wallander se întoarse la secție, se aşează la birou şi trecu în revistă călătoriile surorilor Eberhardsson de anul trecut. Încercă să vadă dacă exista vreun model repetitiv, fără să fie sigur ce anume căuta. Nu ştiu nimic despre Holm, îşi zise el. N-am de ce să mă agăț, decât de această călătorie unică pe care Holm a făcut-o în Spania în acelaşi timp cu A.E.

Puse toate hârtiile la loc într-un plic şi pe acesta într-un dosar unde îşi ținea toate

documentele legate de crimele pe care le ancheta. Apoi îşi scrise pe ceva să nu uite să cumpere o sticlă de coniac. Era deja trecut de ora douăsprezece. I se făcuse foame. Ca să nu se mai îndoape iar cu crenvurşti de la tarabă, se duse pe jos până la spital şi îşi luă un sandvici de la cafenea. Apoi frunzări o revistă pe care o găsise uitată pe masa de lângă el. Un star al muzicii era pe moarte din pricina cancerului. Un actor leşinase în timpul spectacolului. Câteva poze de la petrecerile celor bogaţi. Aruncă revista cât colo şi o luă spre secţie. Se simţea ca un elefant închis în cuşcă, aşa de tare îl apăsa Ystad-ul. Ceva trebuie să se întâmple în curând, îşi zise el. Cine i-a executat pe aceşti trei oameni şi de ce?

Când ajunse înapoi la secţie îl găsi pe Rydberg la recepţie, îl aştepta. Wallander se aşează lângă el pe canapea. Ca de obicei, Rydberg trecu direct la subiect.

— E un surplus de heroină în Malmö, zise el. Şi în Lund, în Eslov, Landskrona, Helsinborg. Am discutat cu un coleg din Malmö. A zis că sunt semne clare că a intrat o cantitate mare de heroină pe piaţă, de curând. Cu alte cuvinte, asta ar putea

coincide cu o încărcătură aruncată din avion. În acest caz, nu mai există decât o singură întrebare importantă.

Wallander înțelese.

— Cine a preluat-o de la avion?

— Dacă despre asta este vorba, putem deja să ne închipuim mai multe scenarii, continuă Rydberg. Nimeni nu conta pe faptul că avionul s-ar putea prăbuşi. Până la urmă, e vorba de o epavă din Asia care ar fi trebuit să fie casată cu mult timp în urmă. Ceva trebuie să se fi întâmplat la sol. Fie pachetul pe care l-au aruncat în beznă a fost ridicat de cine nu trebuia, fie au fost mai mulți care pândeau prada.

Wallander îl aprobă. Se gândise şi el la asta.

— Ceva a mers cum nu trebuia, zise Rydberg. Şi asta a dus la executarea surorilor Eberhardsson şi apoi la cea a lui Holm. Cu aceeaşi armă, de către aceeaşi persoană.

— Mie tot nu îmi vine să cred, zise Wallander. Ştim deja că Anna şi Emilia nu erau nişte doamne cumsecade. Şi totuşi, de aici până la a spune că

erau implicate în traficul de narcotice, mi se pare un pas prea mare.

— Şi mie mi se pare la fel, zise Rydberg, dar nu mă mai surprinde nimic. Lăcomia nu are margini când îşi înfige ghearele în sufletul omului. Poate merceria mergea din ce în ce mai prost. Poate visau să-şi ducă zilele într-un paradis însorit. N-aveau cum să-şi permită asta din vânzarea de capse şi aţă de mătase. Dintr-odată se întâmplă ceva. Şi ele pică în plasă.

— Putem s-o luăm şi altfel, zise Wallander. Ce acoperire mai bună vezi decât două bătrâne într-o mercerie? Cu greu îţi poţi imagina ceva mai bun. Erau personificarea inocenţei.

Rydberg îl aprobă.

— Cine a preluat pachetul? repetă el. Şi încă o întrebare: cine a fost în spatele acţiunii? Mai precis, cine este încă în spatele întregii poveşti?

— Încă mai căutăm un punct de mijloc, zise Wallander. Vârful piramidei.

Rydberg căscă şi se ridică de pe canapea cu mare greutate.

— O să aflăm noi, mai devreme sau mai târziu, zise el.

În seara aceea, Wallander dormi un somn greu, fără vise. A doua zi, observă că cerul era însorit, iar temperatura urcase la cinci grade Celsius. Lăsă maşina acasă şi o luă pe jos până la secție. Dar la jumătatea drumului, se răzgândi, îşi aminti ce-i spusese Martinsson despre cei doi care locuiau în casa lui Holm. Era doar şapte şi un sfert. Avea destul timp să tragă o fugă până acolo şi să vadă dacă era cineva acasă, înainte de şedința zilnică. La opt iară un sfert, era la poartă. Câinele era în curticica lui, lătra ca de obicei. Wallander se uită de jur-împrejur. Casa părea la fel de părăsită ca şi ultima dată când o văzuse. Se duse la uşă şi bătu. Nu primi niciun răspuns. Încercă mânerul clanței. Era încuiat. Cineva era precis înăuntru. Se îndepărtă, hotărât să dea un ocol casei. Apoi auzi uşa de la intrare deschizându-se în spatele lui. Sări cât colo, fără să vrea. Un bărbat îmbrăcat în pantaloni largi şi cu vestă stătea în prag privindu-l fix. Wallander se duse la el şi se prezentă.

— Sunteți Rolf Nyman? întrebă el.

— Da, eu sunt.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Omul păru să ezite.

— E cam deranj în casă, zise el, şi fata cu care locuiesc doarme.

— Şi la mine e deranj, zise Wallander. Şi nu trebuie să stăm de vorbă lângă patul ei.

Nyman îi făcu loc să intre şi îl duse în bucătăria înghesuită. Se aşezară. Nu-i oferi nimic, dar părea prietenos. Wallander presupuse că era jenat din pricina dezordinii.

— Fata are probleme mari cu drogurile, zise Nyman. Acum încearcă să se lase. O ajut cât pot, dar e tare greu.

— Şi tu?

— Eu nici nu mă ating de droguri.

— Dar nu e ciudat să trăiţi în aceeaşi casă cu Holm? Dacă vrei să se lase de droguri?

Răspunsul lui Nyman fu scurt şi convingător:

— Habar n-am avut că se ocupa de droguri. Aici am găsit o casă ieftină. A fost drăguţ cu noi. Nu

ştiam cu ce se ocupă. Mie mi-a spus că studiază astronomia. Stăteam mereu afară în grădină seara. Ştia numele tuturor stelelor de pe cer.

— Tu cu ce te ocupi?

— N-am cum să am o slujbă permanentă până nu se face fata bine. Lucrez la o discotecă din când în când.

— Eşti DJ?

— Da.

Îi făcuse o bună impresie lui Wallander. Nu părea să aibă vreo altă teamă decât aceea că ar fi putut-o trezi fată.

— Şi cu Holm? întrebă Wallander. Cum v-aţi cunoscut? Şi când?

— La o discotecă din Landskrona. Am început să vorbim. El mi-a zis de casa asta. După vreo două săptămâni, ne-am mutat aici. Din păcate, nu am destulă energie să fac curat. Am mai făcut eu. A făcut şi Holm. Dar acum nu mă ocup decât de îngrijirea ei.

— Nu l-ai suspectat niciodată pe Holm, nu ţi-ai

dat seama ce făcea?

— Nu.

— Primea musafiri?

— Niciodată. De obicei, era plecat ziua. Dar mereu ne spunea când se întoarce. Numai ultima oară, când nici nu s-a mai întors, ne-a spus unde se duce.

— Ți s-a părut nervos în ziua aia?

Rolf Nyman căzu pe gânduri.

— Nu, s-a purtat perfect normal.

— Şi cum era când se purta normal?

— Fericit. Dar uneori, retras.

Wallander se gândi cum era mai bine să procedeze.

— Avea mulți bani?

— Nu trăia în lux. Pot să-ți arăt camera lui.

— Nu e nevoie. Eşti sigur că nu-l vizita nimeni niciodată?

— Niciodată.

— Dar trebuie să-l fi căutat măcar la telefon cineva, din când în când.

Nyman încuviință.

— Dar era ca şi cum ar fi ştiut mereu când urma să îl sune cineva. Se aşeza lângă telefon şi atunci suna. Dacă nu era acasă, nu suna nici telefonul. Asta era cel mai ciudat lucru în ce-l privea.

Wallander nu mai avea ce să-l întrebe, aşa că se ridică.

— Şi-acum ce-o să faci? îl întrebă.

— Nu ştiu. Holm a închiriat casa asta de la cineva din Orebro. Presupun că va trebui să ne mutăm.

Rolf Nyman îl conduse până la uşă.

— L-ai auzit vreodată pe Holm pomenindu-le pe surorile Eberhardsson?

— Cele care au fost ucise? Nu, niciodată.

Wallander mai avea o singură întrebare.

— Holm sigur avea o maşină, zise el. Unde e?

Rolf Nyman clătină din cap.

— Nu ştiu.

— Ce maşină era?

— Un VW Golf, negru.

Wallander îi întinse mâna şi spuse la revedere. Câinele nu lătra deloc până ajunse la maşină.

Probabil că Holm îşi ascundea foarte bine ocupația reală, îşi zise el, pe drum spre Ystad.

Parcă în fața secției la nouă fără un sfert. Ebba era la birou şi-i spuse că Martinsson şi ceilalți îl aşteptau în sala de şedințe. Se grăbi. Sosise şi Nyberg.

— Ce se întâmplă? zise Wallander înainte să se aşeze.

— Veşti mari, zise Martinsson. Colegii din Malmö au făcut o percheziție de rutină la unul din traficanții de droguri cunoscuți. În casa lui au găsit un pistol de calibrul 38.

Martinsson se întoarse spre Nyberg.

— Criminaliştii au lucrat repede, zise el. Atât

surorile Eberhardsson, cât şi Holm au fost împuşcați cu o armă de acel calibru.

Wallander îşi ținu respirația.

— Cum îl cheamă pe traficant?

— Nilsmark. Dar este cunoscut drept Hilton.

— E aceeaşi armă?

— Încă nu putem răspunde la această întrebare. Dar e posibil. Wallander încuviință.

— Bun, zise el. Poate că asta e piesa care ne lipsea ca să rezolvăm puzzle-ul. Dacă e aşa, poate avem o şansă să terminăm ancheta înainte de Revelion.

CAPITOLUL 8

Lucrară din greu vreme de trei zile, până în ajunul Anului Nou. Wallander şi Nyberg se duseră la Malmö în dimineața zilei de 28 decembrie.

Nyberg vorbi cu criminaliştii de la poliția din Malmö, Wallander participă la anchetarea unui traficant de droguri cunoscut sub numele de Hilton. Acesta se dovedi a fi un tip pe la vreo cincizeci de ani, supraponderal şi, cu toate acestea, capabil să se mişte cu o agilitate surprinzătoare. Era îmbrăcat la costum cu cravată şi părea foarte plictisit. Înainte de a începe ancheta, Wallander fusese pus la curent cu istoricul omului, de către un detectiv numit Hyttner.

Hilton fusese în puşcărie la începutul anilor 1980 pentru trafic de droguri. Dar Hyttner era convins că poliția şi procuratura nu reuşiseră atunci să vadă decât vârful aisbergului şi îl aruncaseră în închisoare doar pentru o mică parte din crimele sale. Fusese clar că şi din închisoare reuşise să păstreze controlul asupra afacerilor sale. În absența lui, poliția din Malmö nu detectă nicio luptă pentru putere între cei care controlau traficul de droguri în partea de sud a Suediei.

Când Hilton ieşi din închisoare, sărbători evenimentul divorțând de nevastă şi recăsătorindu-se cu o tânără frumusețe boli vi ană. După căsătorie, se mută la nord de Trelleborg, pe o

proprietate uriaşă, extinzându-şi astfel zona de influenţă până în apropiere de Ystad. Pe 28 decembrie, poliţiştii considerară că au destule dovezi împotriva lui pentru a solicita un mandat de percheziţie. Atunci găsiseră arma. Hilton recunoscuse imediat că nu avea permis de portarmă. Le spuse că o cumpărase ca să se apere, căci proprietatea sa era foarte izolată. Dar negase orice implicare în uciderea surorilor Eberhardsson şi a lui Yngve Leonard Holm. Wallander asistă la interogatoriul lui Hilton. Spre final, puse şi el câteva întrebări, printre care, ceruse detalii exacte privind programul lui Hilton în cele două zile aflate în discuţie. În cazul surorilor Eberhardsson, momentul comiterii crimei era foarte precis stabilit. Erau mai puţin siguri de ora la care fusese împuşcat Holm. Hilton pretinse că era la Copenhaga când surorile Eberhardsson fuseseră ucise. Dar, călătorind singur, avea să dureze până când această afirmaţie putea fi verificată. În timpul ce trecuse de la dispariţia lui Holm până când fusese găsit mort, Hilton se ocupase cu o mulţime de lucruri.

După interogatoriu, Wallander ieşi la o cafea cu Hyttner.

— N-am reuşit niciodată să demonstrăm că ar fi avut de-a face cu incidente violente, până acum, zise Hyttner. Întotdeauna s-a folosit de altcineva când a avut nevoie. Şi nici n-au fost de fiecare dată aceleaşi persoane. Din câte ne-am dat noi seama, a adus chiar oameni de pe continent când a trebuit să-i rupă picioarele unuia care i-a înşelat aşteptările.

— Va trebui să le luăm urma tuturor, zise Wallander, dacă se dovedeşte că arma aceasta a fost folosită pentru a comite cele trei crime.

— Mi-e greu să cred că el a făcut-o, zise Hyttner. Nu e genul. N-are nicio problemă să le vândă heroină copiilor de şcoală. Dar e şi genul care leşină când trebuie să i se ia sânge.

Wallander se întoarse la Ystad la începutul după-amiezii. Nyberg rămase la Malmö. Wallander observă că era cam prea optimist în ceea ce privea rezolvarea cazului. În acelaşi timp, însă, un alt gând nu-i dădea pace. Ceva îi scăpase. O concluzie pe care ar fi trebuit s-o tragă, sau o presupunere pe care ar fi trebuit să o facă. Îşi cercetă adânc mintea, pentru a găsi un răspuns. Când Wallander ajunse înapoi la secție, dădu nas în nas cu Bjork la

recepție.

— Am auzit că ai rezolvat crimele alea, zise Bjork.

— Nu, răspunse Wallander hotărât. N-am rezolvat nimic.

— Atunci nu ne rămâne decât să sperăm în continuare.

Bjork ieşi pe uşa din față. Se poartă de parcă nici nu am fi avut vreo discuție, gândi Wallander. Sau dimpotrivă, se teme mai mult ca mine de un nou conflict. Sau pur şi simplu nu-mi mai poartă pică.

Wallander adună echipa şi trecu în revistă ce aflase la Malmö.

— Crezi că el e? întrebă Rydberg când Wallander termină de vorbit.

— Nu ştiu, răspunse Wallander.

— Cu alte cuvinte, vrei să spui că nu crezi că e el?

Wallander nu răspunse. Ridică doar din umeri. Nu se mai întâmplă nimic important până la

sfârşitul zilei. Toată lumea aştepta. Nyberg se întoarse şi el de la Malmö. Criminaliştii lucrau cât de repede puteau la analiza armei. Wallander se fâțâi de colo, colo, pe coridor. Tot căuta gândul acela care îi scăpa şi continua să-i macine subconştientul. Ştia destule încât să realizeze că era vorba doar de un detaliu minor care-i scăpase. Poate un singur cuvânt pe care ar fi trebuit să-l rețină şi să-l analizeze mai îndeaproape.

Era deja şase. Împreună cu Martinsson, mai revăzu o dată tot ce ştiau despre Yngve Leonard Holm. Se născuse în Broşarp şi, din câte îşi dădeau seama, nu avusese niciodată o slujbă reală în toată viața sa. De la mici furtişaguri din tinerețe, trecuse la infracțiuni din ce în ce mai grave. Dar niciuna nu implica violență. Ca şi Nilsmark/Hilton. La şapte, Wallander sună la Malmö şi vorbi cu Hyttner. Nu apărase nimic nou, nici la ei.

Wallander se duse acasă. Maşina de spălat încă nu fusese reparată. Rufele lui murdare erau în portbagaj. Se întoarse furios la secție şi îşi îndesă toate rufele în maşina de spălat de acolo. Apoi se aşează pe un scaun şi începu să mâzgălească în carnețel. Se gândi la Radwan şi la piramide. Până i

se uscară rufele, trecu de ora nouă. Se duse acasă, îşi încălzi o conservă de tocăniță şi mâncă în fața televizorului, uitându-se la un film suedez.

Înainte să se culce, o sună pe Linda. De această dată, însă, răspunse Mona la telefon. Îşi dădu seama din vocea ei că nu nimerise într-un moment bun. Linda nu era acasă. Wallander o ragă pe Mona să fi transmită salutări Lindei. Conversația se încheie înainte să înceapă de fapt.

În ziua următoare, pe 29 decembrie, Wallander se apucă din nou de dosarele din teancul de pe birou. După-amiază, Per Ăkeson intră în biroul lui şi-l ragă să-l pună la curent cu ce se mai întâmplase. Wallander îi spuse adevărul, că sperau să fie pe o pistă bună. Dar că mai era multă muncă de teren de făcut.

Era ultima zi de lucru a lui Ăkeson, înainte de a intra în concediu fără plată.

— Înlocuitoarea mea este o femeie, zise el. Ar trebui să te bucuri. O cheamă Anette Brolin şi vine de la Stockholm. E mult mai atrăgătoare decât mine.

— Vedem noi, zise Wallander. Dar cred că o să

ne lipseşti.

Îşi urară un an nou fericit şi promiseră să păstreze legătura.

În acea seară, Wallander vorbi cu Linda la telefon mult timp. Plănuia să facă Revelionul cu nişte prieteni din Lund. Wallander fu dezamăgit. Crezuse, sau cel puțin sperase, că va veni şi ea la Loderup.

— Doi moşi, zise ea cu blândețe, nici nu pot să-mi închipui un mod mai plăcut de a-mi petrece seara.

După ce închise telefonul, Wallander realiză că uitase să cumpere sticla de coniac pe care i-o ceruse taică-său. Trebuia să ia şi o sticlă de şampanie. Îşi scrise două bilețele. Puse unul pe masa din bucătărie şi pe celălalt şi-l vârî în pantof. În seara aceea rămase treaz până târziu, ascultând o înregistrare cu Maria Callas, în *Turandot*. Abia pe la trei dimineața îl luă somnul.

În dimineața zilei de 30 decembrie, zăpada acoperise Ystad-ul şi ninsoarea încă nu se oprise. Revelionul avea toate şansele să fie haotic dacă nu se îndrepta vremea. Dar pe la ora zece, cerul se

limpezi şi zăpada începu să se topească. Wallander se întrebă de ce băieților de la balistică le lua atât de mult timp să stabilească dacă arma lui Hilton era arma crimei. Nyberg se enervă şi-i zise că ei, la criminalistică, nu-şi câştigau salariile mizere lucrând sub standarde de calitate. Wallander îşi ceru imediat scuze. Se împăcară şi se mai plânseră câtva timp de salariile mici din poliție.

După-amiază, echipa de investigație se întâlni pentru o nouă şedință ce li se păru interminabilă, din moment ce nu mai apărase nimic nou. Poliția din Marbella le trimisese un raport impresionant de detaliat despre percheziția de la vila surorilor Eberhardsson. Induseseră chiar şi o fotografie, care acum trecea din mână în mână. Casa era într-adevăr un mic palat. Cu toate acestea, raportul nu aducea nimic nou în investigație. Nu se mai întâmpla nimic. Nu puteau decât să aştepte.

Speranțele li se spulberară definitiv a doua zi. Specialiştii de la balistică stabiliră că arma găsită în casa lui Nilsmark nu fusese folosită pentru a le ucide pe surorile Eberhardsson şi nici pentru a-l omorî pe Holm. Pe moment, echipa de investigație se dezumflă total. Doar Rydberg şi Wallander se

aşteptaseră ca răspunsul să fie negativ. Poliția din Malmö reuşise, de asemenea, să confirme şi călătoria lui Nilsmark la Copenhaga. N-ar fi avut cum să fie în Ystad în seara când surorile fuseseră executate şi magazinul lor, incendiat.

— Deci, o luăm iar de la zero, zise Wallander. În ianuarie va trebui s-o luăm de la capăt, cu toată viteza. Să revedem datele şi să săpăm mai adânc.

Nimeni nu comentă. În zilele libere de Revelion, ancheta trebuia să fie sistată. Cum nu mai existau piste de urmat, Wallander simți că toți aveau nevoie de odihnă, mai mult decât orice. Îşi urară un an nou fericit. În cele din urmă, doar Rydberg şi Wallander mai rămaseră în încăpere.

— Ştiam asta, zise Rydberg. Amândoi ştiam. Ar fi fost prea simplu ca Nilsmark să fie făptaşul. De ce mama naibii să fi păstrat arma? A fost o pistă greşită de la început.

— Dar tot trebuia verificată.

— Munca poliției înseamnă de multe ori să faci şi chestii despre care ştii de la început că sunt inutile, zise Rydberg. Dar aşa cum ai zis şi tu, trebuie să scotocim sub fiecare piatră.

Mai discutară puțin despre Revelion, apoi îşi strânseră mâinile, ca să marcheze cumva că ziua nu era una obişnuită. Apoi, Wallander se întoarse la birou, scoase o agendă pentru anul 1990 şi îşi făcu ordine pe masa de lucru. Ajunul Anului Nou era mereu un bun prilej să-şi golească sertarele de hârtii vechi.

La ora şapte se duse acasă, făcu duş şi se schimbă de haine. Pe la opt ajunse la Loderup. Tatăl său făcuse un peşte la grătar surprinzător de gustos. Wallander reuşise să cumpere coniac şi taică-său se bucură când văzu că era Hennessy. Sticla de şampanie fu pusă la rece. Băură bere la masă. Taică-său se îmbrăcase şi el într-un vechi costum şi-şi pusese şi cravată pentru această ocazie.

Pe la nouă şi ceva se apucară să joace poker. Wallander fu servit cu trei bucăți de două ori la rând, dar renunță de fiecare dată la una dintre cărțile sale, ca să câştige taică-su partida. Pe la unsprezece, Wallander ieşi să ia o gură de aer. Cerul era senin şi se făcuse şi mai frig. Stelele străluceau. Wallander se gândi la piramide. Din cauza reflectoarelor puternice care le luminau, nu

văzuse nimic din cerul Egiptului. Intră din nou în casă. Taică-su băuse deja câteva pahare de coniac şi începea să se îmbete. Wallander luase numai câteva guri, căci venise cu maşina. La unsprezece şi jumătate sună Linda. Vorbiră cu ea pe rând. Pe fundal se auzea muzică dată foarte tare. Ca să se înțeleagă trebuiră să strige.

— Cu noi te-ai fi distrat mai bine, țipă Wallander.

— Habar n-ai ce vorbeşti, răspunse ea, la fel de tare.

Îşi urară un an nou fericit. Taică-su mai bău un pahar de coniac. Turnă şi pe lângă, când încercă să-şi umple iar paharul. Dar se simțea bine. Şi asta era tot ce conta pentru Wallander. Se aşezară la televizor aproape de miezul nopții şi aşteptară numărătoarea inversă.

Plecă spre casă pe la unu fără ceva. Dar mai întâi îl băgă pe bătrân în pat. Îi scoase pantofii şi puse o pătură peste el.

— În curând mergem în Italia, zise el.

Wallander făcu ordine în bucătărie. Casa

răsuna de sforăitul tatălui său.

În dimineața de Anul Nou, Wallander se trezi cu o durere de cap şi cu gâtul inflamat. Şi exact asta îi şi spuse Emmei Lundin când aceasta trecu pe la el, pe la ora prânzului. Emma era asistentă medicală. Wallander avea febră şi era palid, deci femeia îl crezu pe cuvânt. Îi verifică gâtul.

— Ai răcit, zise ea. Trei zile stai acasă.

Emma făcu ceai şi-l băură în camera de zi, apoi, pe la trei, plecă. Wallander îşi petrecu restul zilei în pat. Perioade lungi de timp şi le petrecu într-o stare de semileşin. Piramidele îi tot bântuiau gândurile. Taică-su se urca pe ele şi cădea.

Sau el se trezea pe un coridor îngust, cu pietre enorme atârnându-i deasupra capului.

În ziua următoare se simțea încă bolnav. Îl sună pe Martinsson şi îi zise că plănuia să stea în pat toată ziua. I se spuse că Revelionul fusese liniştit în Ystad, dar neaşteptat de plin de evenimente în alte părți ale țării.

Pe la zece ieşi după cumpărături, frigiderul şi cămara erau goale. Se duse şi la farmacie şi-şi luă

nişte pastile pentru dureri de cap. Era mai bine cu gâtul, dar încă îi curgea nasul. Exact când plătea pentru antinevralgice, îl apucă strănutul. Casierul îl privi dezaprobator. Se duse acasă, se băgă în pat şi adormi din nou. Se trezi brusc, tremurând. Iar visase piramidele. Dar altceva îl trezise de data asta. Ceva legat de gândul acela care-i tot scăpase.

Ce anume îmi scapă din vedere? se întrebă el. Rămase întins în întuneric, cu ochii în tavan. E ceva ce are de-a face cu piramidele. Şi cu Anul Nou petrecut la tatăl său, la Loderup. Când ieşise în grădină şi se uitase spre cer, văzuse stelele. Pentru că era întuneric peste tot. Piramidele din Cairo erau luminate de reflectoare puternice, care acopereau lumina stelelor.

În cele din urmă, reuşi să înțeleagă ce anume nu-i dădea pace.

Avionul care se strecurase dincolo de graniţa suedeză lăsase un pachet. În pădure fuseseră văzute lumini. O zonă fusese marcată cu reflectoare, aşa încât avionul să o poată găsi. Reflectoarele fuseseră montate pe câmp şi apoi luate.

Deci, reflectoarele nu-i ieşeau din minte. Cine avea acces la lumini puternice de acest fel? Era o idee cam trasă de păr. Dar avea încredere în intuiția sa. Se mai gândi la asta o vreme, stând în pat.

Apoi se hotărî, se ridică, îşi puse halatul pe el şi sună la secție. Îl ceru pe Martinsson la telefon.

— Fă-mi o favoare, zise Wallander. Sună la Rolf Nyman. Tipul acela care locuia cu Holm, în casa de lângă Şiobo. Sună-l ca şi cum ar fi un telefon de rutină. Zi-i că trebuie să completezi nişte date. Nyman mi-a zis că lucrează la mai multe discoteci, ca DJ. Roagă-l aşa, în trecere, să-ți dea numele tuturor discotecilor în care a lucrat.

— Dar ce importanță au numele astea?

— Nu ştiu, răspunse Wallander. Dar, te rog, fa asta pentru mine.

Martinsson îi promise că-l sună înapoi. Wallander începuse deja să se îndoiască de idee. Era prea trasă de păr. Dar nu zisese Rydberg aşa? Trebuia să caute sub fiecare piatră.

Orele trecură una după alta. Era deja după-

amiază şi Martinsson tot nu-l sunase. Lui Wallander îi mai scăzuse febra, dar tot strănuta în rafale. Şi-i curgea nasul.

Pe la patra şi jumătate sună Martinsson.

— N-a răspuns nimeni la telefon până adineauri, zise el. Dar nu cred că suspectează nimic. Am o listă cu patru discoteci. Două sunt în Malmö, una în Lund şi alta mai încolo, spre Râă, lângă Helsingborg.

Wallander îşi notă numele.

— Bine, zise el.

— Sper că-ți dai seama că mor de curiozitate.

— E doar o idee care mi-a trecut prin minte. Îți zic eu mâine.

Wallander se îmbrăcă, dizolvă câteva aspirine într-un pahar cu apă şi bău şi o cafea. La cinci fără un sfert o luă din loc.

Prima discotecă era într-un vechi depozit din zona Malmö Frihamn. Wallander avu noroc. Chiar după ce opri maşina, ieşi un tip din discotecă. Wallander se prezentă şi află că omul din fața lui se

numea Juhanen şi era proprietarul discotecii Exodus.

— Voiam să vă pun câteva întrebări despre Rolf Nyman, zise Wallander.

— I s-a întâmplat ceva?

— Nu, sunt doar întrebări de rutină. Lucrează pentru dumneavoastră din când în când?

— E foarte bun. Poate că e nițel cam conservator când alege muzica. Dar e talentat.

— Discotecile trăiesc din muzică dată tare şi din efecte luminoase, zise Wallander, dacă nu mă înşel.

— Corect, zise Juhanen. Eu mereu am dopuri în urechi, altfel aş fi surzit demult.

— S-a întâmplat cumva ca Rolf Nyman să împrumute ceva echipament de iluminat? întrebă Wallander. Nişte reflectoare de mare putere?

— Ce să facă el cu reflectoarele?

— E o simplă întrebare.

Juhanen clătină hotărât din cap.

— Sunt cu ochii şi pe angajaţi, şi pe echipamente, zise el. Nu dispare nimic de-aici. Şi nici nu se împrumută.

— Atât voiam să aflu, zise Wallander. V-aş ruga să nu povestiţi nimănui discuţia noastră.

Juhanen zâmbi.

— Adică să nu-i zic lui Nyman?

— Exact.

— Da ce-a iacut?

— Nimic. Dar mai punem şi noi câte o întrebare discretă, pe ici, pe colo, din când în când.

Juhanen ridică din umeri.

— Nu scot o vorbă.

Wallander plecă mai departe. A doua discotecă era mai în centra. Era deschisă. Muzica era atât de tare, încât Wallander se simţi ca lovit cu parul în cap când intră. Discoteca avea doi patroni, dintre care unul era acolo. Wallander îl convinse să iasă la o discuţie pe stradă. Şi aici primi tot un răspuns negativ. Rolf Nyman nu împrumutase niciodată reflectoare. Nici nu dispăruse niciun fel de

echipament.

Wallander se întoarse la maşină şi-şi suflă nasul. N-are sens, gândi el. Ce fac acum e doar pierdere de vreme şi efort inutil. N-o să rezolv nimic, doar o să mă îmbolnăvesc şi mai tare.

Apoi se duse la Lund. Îl apucă iar strănutul în valuri. Probabil că îi crescuse şi febra din nou. Discoteca din Lund se numea Lagarn – Hambarul – şi era în partea de est a oraşului. Wallander se rătăci de câteva ori până ajunse. Firma nu era luminată şi uşile erau închise. Lagarn era într-o fostă lăptărie, citi Wallander pe fațada clădirii. Se întrebă de ce nu i-or fi zis „La lăptărie”. Se uită de jur-împrejur. De o parte şi de alta a discotecii erau firme mici. Puțin mai încolo era o casă cu grădină. Wallander se duse, deschise poarta şi sună la uşă. Îi deschise un bărbat cam de vârsta lui. Wallander auzi muzică de operă în fundal. Îi arătă legitimația de polițist. Bărbatul îl lăsă să intre în casă.

— Asta e Puccini dacă nu mă înşel, zise Wallander.

Omul îl privi mai de aproape.

— Exact, zise el, *Tosca*.

— Eu am venit să vă întreb despre un alt gen de muzică, zise Wallander. N-am să vă reţin mult. Trebuie să aflu a cui e discoteca de-alături.

— De unde, Doamne, iartă-mă, să ştiu eu?

— Păi, sunteţi vecini, zise Wallander.

— Îmi pare rău. De ce nu-i întrebaţi pe colegii dumneavoastră? îi sugeră bărbatul. Se tot bat ăştia în faţa discotecii. Poliţia ştie precis cine e proprietarul.

Îi arătă un telefon de pe masa din hol.

Wallander ştia pe dinafară numărul poliţiei din Lund. După ce fu pasat de la un birou la altul, primi în sfârşit informaţia pe care o căuta: discoteca îi aparţinea unei femei pe numele Boman. Wallander îşi notă adresa şi numărul ei de telefon.

— E uşor de găsit adresa, zise ofiţerul cu care vorbise la telefon. Locuieşte în clădirea de vizavi de gară.

Wallander închise.

— E o operă foarte frumoasă, zise el. Muzica, vreau să spun. Din păcate, nu am văzut-o niciodată

pe scenă.

— Eu nu merg niciodată la operă, răspunse bărbatul. Îmi ajunge muzica.

Wallander îi mulțumi şi pleci. Se duse la gara din Lund. Parcă lângă semnul de interzis şi traversă strada. Apăsă pe soneria în dreptul căreia scria Roman.
Uşa se deschise şi Wallander intri Apartamentul era la etajul doi. Wallander căută liftul din priviri, dar nu văzu niciunul. Deşi urcă scările încet, când ajunse sus, gâfâia.

O femeie foarte tânără, de vreo douăzeci şi cinci de ani cel mult, îl aştepta în pragul uşii. Avea părul scurt şi mai mulți cercei în urechi. Wallander se prezentă şi-i arătă legitimația de serviciu. Ea nici nu se uită la legitimație, dar îl invită în cast Wallander privi în jur, uimit. Apartamentul era aproape gol. Pere ții erau goi. Dar casa părea primitoare. Nimic nu stătea în drum. Conținea doar ceea ce era strict necesar.

— Ce treabă are poliția din Ystad cu mine? întrebă ea. Am destule probleme cu ăştia din Lund.

Era clar că nu prea îi înghițea pe polițişti. Se

aşează pe un scaun. Purta o fustă foarte scurtă. Wallander încercă să-şi mute privirile în altă parte.

— Am să trec direct la subiect, zise Wallander. Rolf Nyman.

— Ce e cu el?

— Nimic. Lucrează pentru dumneavoastră?

— E una din rezervele mele. În caz că mi se îmbolnăveşte vreun DJ.

— Poate că întrebarea mea vi se va părea ciudată, zise Wallander. Dar trebuie să vă întreb asta.

— De ce nu mă priviți în față? întrebă ea, brusc.

— Probabil pentru că fusta pe care o purtați e prea scurtă, răspunse Wallander, şi el surprins de propria sa francheţe.

Femeia izbucni în râs, se întinse după o pătură şi şi-o puse pe picioare. Wallander se uită mai întâi la pătură şi apoi la chipul ei.

— Rolf Nyman, repetă el. A împrumutat vreodată echipament de iluminai din discoteca

dumneavoastră?

— Niciodată.

Wallander însă sesiză o uşoară undă de incertitudine pe chipul ei, aproape imperceptibilă. Atenția i se ascuți imediat.

— Niciodată?

Bate muşcă buza.

— Întrebarea e ciudată, zise ea Dar adevărul e că mi-au dispărut nişte reflectoare din discotecă acum un an. Le-am reclamat la poliție, am presupus că e un jaf. Dar nu le-au mai găsit de-atunci.

— Când se întâmpla asta? După ce a început Nyman să lucreze pentru dumneavoastră?

Femeia căzu pe gânduri.

— Cu exact un an în urmă. În ianuarie. După ce începuse el, da

— N-ați suspectat niciodată că ar fi putut fi furate de cineva din interior?

— Nu, chiar nu.

Se ridică şi ieşi repede din cameră. După o absență de o clipă, se întoarse cu un calendar de buzunar în mână.

— Luminile au dispărut cândva între 9 şi 12 ianuarie. Şi-acum văd că era chiar tura lui Rolf în zilele alea.

— Ce fel de lumini? întrebă Wallander.

— Şase reflectoare. Nu erau chiar de discotecă, erau mai potrivite pentru teatru. Erau foarte puternice, de vrei două mii de waţi. Au mai dispărut şi nişte cabluri.

Wallander clătină încet din cap.

— Dar de ce mă întrebaţi despre asta?

— Acum nu vă pot spune, zise Wallander. Dar trebuie să vă rog un lucru şi aş vrea să-l luaţi ca pe un ordin. Să nu cumva să-i spuneţi vreo vorbă lui Rolf Nyman.

— Am să vă respect rugămintea, zise Boman, dacă staţi niţel de vorbă cu colegii dumneavoastră din Lund şi le ziceţi să mă lase în pace.

— Am să văd ce pot face.

Femeia îl conduse în hol.

— Nu v-am întrebat care e prenumele dumneavoastră, zise el.

— Linda.

— Aşa o cheamă şi pe fiică-mea. E un nume tare frumos.

Wallander începu să strănute iarăşi. Linda Boman se retrase câțiva paşi.

— N-am să vă strâng mâna, zise el. Dar mi-ați dat exact răspunsul la care speram.

Era gata să închidă uşa când Wallander realiză că mai avea de pus o întrebare.

— Ştiți ceva despre viața particulară a lui Rolf Nyman?

— Nu, nimic.

— Deci, nu ştiți nimic nici de prietena lui care e dependentă de droguri? Linda Boman îl privi mult înainte să răspundă.

— Eu nu ştiu dacă are vreo prietenă care ia droguri, zise ea în cele din urmă. Dar ştiu că Rolf

are probleme serioase cu heroina. Cât o să mai reuşească să se controleze, asta nu mai ştiu.

Wallander ieşi pe stradă. Era deja zece seara şi era frig. Mai avem puțin, gândi el. Rolf Nyman. Cu siguranță, el e.

CAPITOLUL 9

Wallander ajunsese aproape în Ystad, când se hotărî să nu se ducă direct acasă. La al doilea sens giratoriu de la marginea oraşului, o luă spre nord. Era unsprezece fără zece. Nasul încă îi mai curgea, dar curiozitatea îl mâna mai departe. Se gândi că iarăşi – cine mai ştie a câta oară, deja nu mai ținea cont – încălca reguli fundamentale ale muncii de polițist. Mai presus de orice, regula care le interzicea polițiştilor să se arunce singuri în situații periculoase.

Dacă era adevărat – şi acum era convins de asta – că Rolf Nyman le împuşcase pe surorile

Eberhardsson şi-l omorâse şi pe Holm, Nyman clar putea fi considerat ca potențial periculos. Mai mult decât atât, îl păcălise pe Wallander. Şi o făcuse cu atâta uşurință şi măiestrie... Pe drumul său de la Malmö, Wallander se tot întrebase ce-l motivase oare pe Nyman. Ce anume se stricase în sistem? Răspunsurile pe care le găsi se îndreptau în cel puțin două direcții diferite. Fie era vorba de o luptă pentru putere, fie de influența asupra traficului cu droguri. Ceea ce îl îngrijora cel mai tare în povestea asta era informația oferită de Linda Boman despre propria problemă cu drogurile a lui Nyman. Şi anume, că era dependent de heroină. Wallander nu mai întâlnise traficanți de droguri care să fie şi dependenți, decât la nivelul cel mai de jos. Întrebarea se tot învârtea în capul lui Wallander. Ceva nu se lega, lipsea o piesă din puzzle.

Wallander o luă pe strada ce ducea la casa în care locuia Nyman. Opri motorul şi farurile. Scoase o lanternă din compartimentul pentru mănuşi, apoi deschise cu grijă uşa, după ce stinsese şi luminile din interior. Trase cu urechea în noapte şi apoi închise uşa cât de încet putu. Mai avea vreo sută de metri până la intrarea în curte. Îşi făcu palma căuş şi îndreptă lumina lanternei în fața sa. Când ajunse

la marginea pădurii, stinse şi lanterna. Una dintre ferestrele casei era luminată. Cineva era cu siguranță acasă. Acum începe câinele să latre, îşi zise el. Se întoarse pe acelaşi dram pe care venise, vreo cincizeci de metri. Apoi intră în pădure şi aprinse din nou lanterna. Avea să se apropie de casă prin spate. Din câte îşi amintea, camera a cărei fereastră era luminată avea geamuri şi în spatele casei.

Se mişcă încet, încercând să evite să calce pe vreo crenguță. Transpirase deja când ajunse în spatele casei. Deja se întreba din ce în ce mai des ce credea că face. În cel mai rău caz, câinele avea să înceapă să latre şi îl va avertiza pe Rolf Nyman că e urmărit. Rămase pe loc şi ascultă. Nu se auzea decât freamătul copacilor. Wallander aşteptă până îşi recăpătă suflarea şi se duse din nou spre casă. Merse aplecat şi ținu lanterna la doar câțiva centimetri de pământ. Chiar înainte să intre în pata de lumină ce venea de la fereastră, stinse lanterna şi se retrase în umbrele de lângă ziduri. Câinele era liniştit. Îşi lipi urechea de zid şi ascultă. Nu se auzea nimic, nici muzică, nici voci. Apoi privi cu grijă pe fereastră. Rolf Nyman şedea la masa din mijlocul camerei. Era aplecat asupra unui obiect pe

care Wallander nu-l putea vedea. Apoi îşi dădu seama că Rolf Nyman îşi dădea o pasienţă. Wallander se întrebă oare ce se aşteptase să vadă. Că măsura o pudră albă pe cântar şi o punea în punguţe?

Greşesc, îşi zise el. A fost o greşeală, de la începutul începutului. Dar încă era convins. Omul care stătea la masă şi-şi dădea o pasienţă ucisese alţi trei oameni. Îi executase cu brutalitate. Wallander se pregătea să se îndepărteze de casă, când câinele din faţă începu să latre. Rolf Nyman tresări. Se uită fix la Wallander. Pentru o secundă, Wallander avu impresia că fusese descoperit. Nyman sări imediat în picioare şi se repezi spre uşa din faţă, dar Wallander era deja în pădure. Dacă-i dă dramul câinelui, am încurcat-o, îşi zise. Îndreptă lanterna spre pământ, ca să nu se mai împiedice. Dar alunecă şi simţi că o creangă îi brăzdează obrazul. Undeva în spatele lui, câinele încă lătra.

Când ajunse la maşină, scăpă lanterna pe jos, dar nu se mai opri să o ridice. Puse cheia în contact şi se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost cu vechea maşină. Acum putea să bage în marşarier iară probleme şi să plece. Exact când intră în

maşină, auzi un tractor venind pe şosea. Dacă reuşea să pornească maşina exact când trecea tractorul pe lângă el, era posibil să scape fără să fie auzit de Rolf Nyman. Pentru că mergea la vale, opri motorul şi lăsă maşina să alunece. Nu se vedea nimeni în oglinda retrovizoare. Nu-l urmărise nimeni. Wallander îşi mângâie obrazul şi simți sânge pe degete.

Trecuse deja de miezul nopții când ajunse acasă. Creanga îi lăsase o tăietură adâncă pe obraz. Wallander se gândi să se ducă la spital, dar se hotărî să-şi curețe singur rana şi să-şi pună un plasture mare. Apoi îşi făcu o cafea tare şi se aşează la masa din bucătărie, cu unul dintre multele lui carnețele doar pe jumătate scrise în față.

Îşi revăzu schița cu piramida în formă de triunghi şi înlocui semnul de întrebare din mijloc cu numele lui Rolf Nyman. Ştiuse de la început că nu se putea baza pe prea multe fapte. Singurul argument pe care îl avea împotriva lui Nyman era suspiciunea că furase reflectoarele pe care le folosise mai târziu ca lumini de balizaj, ca să marcheze zona în care avionul trebuia să-şi arunce încărcătura.

Dar ce alte date avea? Nimic. Ce relație fusese între Holm şi Nyman? Ce legătură aveau avionul şi surorile Eberhardsson? Aveau de făcut o anchetă mult mai serioasă dacă voiau să înainteze. Se întreba şi cum avea să-şi convingă colegii că, în ciuda aparențelor, chiar găsise pista pe care trebuiau să se concentreze cu toții. Cât de departe putea merge, bazându-se strict pe intuiția lui? Rydberg avea să înțeleagă, poate că şi Martinsson. Dar nici Svedberg, nici Hansson nu aveau să-l creadă pe cuvânt. Se făcuse deja două când se băgă în pat. Îl durea obrazul.

Dimineața era rece şi senină în Skâne. Wallander se trezi devreme şi ajunse la secție aproape de ora şapte. Se duse în birou şi-şi turnă cafea. Apoi se aşează şi se gândi la evenimentele de cu o seară în urmă. Încă mai avea dubii. Rolf Nyman putea fi o pistă falsă. Dar tot avea motive să vrea să-l investigheze cu atenție. Wallander hotărî să-i pună casa sub supraveghere discretă, măcar să ştie când pleacă Nyman. Trebuia să intre în casă. Dar mai exista o problemă. Rolf Nyman nu era singur. Mai era şi o femeie, pe care n-o văzuse nimeni şi care dormea când trecuse Wallander pe acolo. Wallander se întrebă dacă femeia exista cu

adevărat. Aproape tot ceea ce îi spusese Nyman se dovedise a fi minciună. Se uită la ceas. Şapte şi douăzeci. Era probabil prea devreme pentru o proprietară de discotecă. Dar asta nu-l împiedică să caute numărul de telefon al Lindei Boman, din Lund. Femeia răspunse imediat.

— Îmi cer scuze dacă v-am trezit, zise el.

— Eram trează.

E ca mine, îşi zise Wallander. Nu-i place să recunoască nici ei că a fost trezită. Deşi e o oră la care e normal să mai dormi.

— Mai am câteva întrebări despre Rolf Nyman. Aţi spus că e dependent de heroină. De unde ştiţi?

— Mi-a zis el. M-a luat prin surprindere. Nici n-a încercat să se ascundă şi asta m-a impresionat.

— Asta înseamnă că nu s-a văzut că are probleme?

— Treaba şi-a făcut-o mereu.

— N-a venit niciodată ameţit?

— Nu, din câte mi-am dat eu seama.

— Nici nu a părut nervos sau neliniştit?

— Nu mai mult decât oricine altcineva. Şi eu pot fi nervoasă şi neliniştită. Mai ales când mă deranjează poliția din Lund, la discotecă.

Wallander tăcu o clipă.

— Dați-mi voie să repet, zise el. Nu l-ați văzut niciodată drogat. Doar v-a spus că e dependent de heroină.

— Mi-e greu să cred că există persoane care ar mințI pe tema asta.

— Aşa e, zise Wallander. Mai am o întrebare, continuă el. Ați zis că n-ați auzit niciodată nimic de vreo prietenă.

— Nu, n-am auzit.

— Nici nu l-ați văzut cu vreo femeie?

— Nu, niciodată.

— Deci dacă presupunem că a zis că are o prietenă, nu puteți nici să confirmați, nici să infirmați?

— Puneți întrebări din ce în ce mai ciudate. De

ce nu ar avea o prietenă? Nu e mai urât ca alții.

— Atunci nu mai am nicio întrebare, pe moment, încheie Wallander. Ce am spus ieri rămâne valabil.

— N-am să spun nimic. Mă duc să mă culc.

— E posibil să vă mai caut cât de curând, spuse Wallander. Ştiți cumva, apropo, dacă Rolf are vreun prieten apropiat?

— Nu.

Conversația se încheie.

La opt şi jumătate, Wallander îşi informă colegii despre ultimele întâmplări. Le povesti despre conversația lui cu Linda Boman şi despre luminile furate. Totuşi, nu pomeni nimic despre vizita nocturnă pe care o făcuse la casa retrasă din Şiobo. Aşa cum prevăzuse deja, lui Rydberg i se păru importantă descoperirea, dar Hansson şi Svedberg avură câteva obiecții. Martinsson nu spuse nimic.

— Ştiu că e cam trasă de păr, zise Wallander, după ce îi ascultă pe toți. Dar tot sunt de părere că trebuie să ne concentrăm pe Nyman.

Insistă că trebuia să intre în casa de lângă Şiobo, fără ştirea lui Nyman, o părere care fu întâmpinată imediat cu alte proteste.

— Nu putem face aşa ceva, zise Svedberg, e ilegal.

— Avem o crimă triplă de rezolvat, zise Wallander. Dacă nu mă înşel, Rolf

Nyman e foarte înşelător. Dacă e să găsim ceva, trebuie să-l urmărim iară să ştie. Când pleacă din casă? Ce face? Cât timp lipseşte? Dar, mai presus de toate, trebuie să aflăm dacă chiar există vreo prietenă.

— Aş putea să mă deghizez în coşar, sugeră Martinsson.

— Mai vedem noi, răspunse Wallander, ignorând ironia din vocea lui Martinsson. Eu mă gândisem să procedăm mult mai direct. Cu ajutorul poştaşului. Nu cred că există vreun poştaş în zonele rurale din ţara asta, care să nu ştie ce se întâmplă în casele de pe „tarlaua" lui. Chiar dacă n-au intrat niciodată într-o casă, ştiu cine locuieşte acolo.

Svedberg continuă să se încăpăţâneze.

— Şi dacă fata nu primeşte niciun plic?

— Dar nu e vorba doar despre plicuri, răspunse Wallander. Poştaşii ştiu, pur şi simplu. Aşa se întâmplă.

Rydberg îl aprobă, tăcut. Wallander îi simți sprijinul şi asta îi dădu din nou aripi. Hansson promise că va contacta oficiul poştal. Martinsson fu de acord să organizeze supravegherea casei, deşi încă bombănea. Wallander spuse că va sta de vorbă cu Åkeson.

— Aflați tot ce se poate despre Nyman, zise în încheiere Wallander. Dar fiți discreți. Dacă e fiara care presupun eu că e, nu vrem să-l stârnim.

Wallander îi făcu semn lui Rydberg că vrea să-i vorbească, la el în birou.

— Eşti convins? întrebă Rydberg. Că e Nyman?

— Da, răspunse Wallander. Dar îmi dau seama că e posibil să mă şi înşel. Că e posibil să îndrept toată ancheta în direcția greşită.

— Furtul echipamentului de iluminat e un indicator puternic, zise Rydberg. Pentru mine e un factor decisiv. Dar ce te-a făcut să te gândeşti la

asta?

— Piramidele, răspunse Wallander. Sunt iluminate cu reflectoare. Cu o singură excepție, o dată pe lună, când e lună plină.

— De unde ştii asta?

— Mi-a zis tata.

Rydberg îl aprobă, gânditor.

— Mă îndoiesc că transporturile de droguri țin cont de fazele lunii, zise el. Şi cred că-n Egipt nici nu au la fel de mulți nori, cum sunt la noi, în Skâne.

— Să ştii că Sfinxul e cel mai interesant, zise Wallander. Pe jumătate om, pe jumătate animal. Stă de pază, să se asigure că soarele se-ntoarce la locul lui pe cer, în fiecare dimineață. Din aceeaşi direcție.

— Cred că am auzit de o companie de securitate americană, care foloseşte Sfinxul ca simbol, zise Rydberg.

— Da, se potriveşte, spuse Wallander. Sfinxul stă de pază. Şi noi stăm de pază. Indiferent ce-am

fi, polițiști sau paznici de noapte.

Rydberg izbucni în hohote de râs.

— Dacă le zici chestii d-astea noilor recruți, or să facă un mișto crunt de noi.

— Știu, zise Wallander. Dar poate că ar trebui să le spunem totuși.

Rydberg plecă. Wallander îl sună acasă pe Per Åkeson. Acesta îi promise că o va informa pe înlocuitoarea lui, Anette Brolin.

— Cum e? întrebă Wallander. Să nu mai ai niciun caz de rezolvat?

— E bine, zise Åkeson. Mult mai bine decât mi-am imaginat.

Echipa de anchetatori se mai întâlni de două ori în acea zi. Martinsson pusese la punct supravegherea casei. Hansson plecase să discute cu poștașul. În acest timp, ceilalți continuară să-i reconstituie viața lui Nyman. Nu avea cazier, ceea ce făcea întreg procesul mult mai dificil. Se născuse în 1957, în Tranâs, și se mutase în Skâne împreună cu părinții pe la mijlocul anilor ’60. Tatăl său lucrase ca operator de sistem la o centrală

electrică, iar mama fusese casnică. Rolf fusese singurul lor copil. Taică-său murise în 1986, iar mama lui se mutase înapoi în Tranâs, unde murise în anul următor. Wallander avea senzația că Rolf Nyman dusese o viață aproape invizibilă. Era ca şi cum şi-ar fi şters deliberat orice urmă. Hansson se întoarse după ce vorbise cu poştărița, al cărei nume era Elfrida Wirmark. Ea-i spusese răspicat că în acea casă trăiau doi oameni: Holm şi Nyman. Ceea ce însemna că acum, la acea adresă, nu mai era decât o singură persoană, Holm fiind la morgă, de unde avea să plece spre cimitir.

Se întâlniră în sala de şedințe la ora şapte seara. Din rapoartele pe care le primise Martinsson reieşea că Nyman nu ieşise din casă decât ca să-i dea de mâncare câinelui. Nu venise nimeni în vizită. Wallander întrebă dacă ofițerii care stăteau cu ochii pe Nyman îşi dăduseră seama dacă se prinsese că e urmărit, dar nu primi niciun fel de raport pe tema asta. Apoi, Wallander trecu pentru ultima oară în revistă informațiile pe care le aflaseră în acea zi.

— Nimic nu indică faptul că ar fi dependent de heroină, începu el. Asta e prima lui minciună. A doua minciună e că ar avea o prietenă – de fapt e

singur în casă. Dacă vrem să intrăm acolo, avem doar două soluții. Fie aşteptăm până pleacă de-acasă, ceea ce va trebui să facă, mai devreme sau mai târziu, măcar până la cumpărături tot trebuie să se ducă. Sau găsim o metodă să-l momim afară din casă.

Hotărârâ să aştepte să iasă singur, măcar câteva zile. Dacă nu se întâmpla nimic, aveau să mai stea de vorbă pe tema asta.

Aşteptară două zile întregi. Nyman ieşi doar să-i dea câinelui de mâncare, o dată pe zi. Nu părea să fie mai atent decât de obicei. Continuară să-i studieze viața. Era ca şi cum ar fi trăit într-un pustiu straniu. De la Fisc aflară că avea venituri mici din munca sa de DJ. Îşi depusese actele pentru paşaport în 1986. Îşi luase carnetul de conducere în 1976. Părea să nu aibă prieteni deloc.

În dimineața zilei de 5 ianuarie, Wallander îl chemă la el pe Rydberg şi închise uşa. Rydberg spuse că probabil trebuiau să mai continue supravegherea încă vreo două zile, dar Wallander îi spuse cum intenționa să-l scoată din casă pe Nyman. Se hotărârâ să le prezinte şi celorlalți ideea asta, chiar în aceeaşi după-amiază.

Wallander o sună pe Linda Boman din Lund. În seara următoare, discoteca urma să fie deschisă şi în program era anunțat un DJ danez.

Wallander îi explică ideea care îi venise. Linda Boman îl întrebă cine avea să acopere costurile, din moment ce DJ-ul din Copenhaga avea un contract cu discoteca Lindei. Wallander îi spuse că poate trimite factura pe adresa poliției din Ystad, dacă nu se putea altfel. Îi promise că revine cu un telefon în câteva ore.

La ora patru, începu să bată un vânt rece. Ninsoarea cuprinsese tot estul şi se îndrepta probabil spre sudul oraşului Skâne. Wallander îşi adună echipa în sala de şedințe. Le explică foarte pe scurt ideea pe care o discutase mai devreme cu Rydberg.

— Trebuie să-l facem pe Nyman să-şi părăsească vizuina, zise el. Se pare că nu se duce nicăieri doar aşa, în plimbare. Dar nici nu dă semne că ar suspecta ceva.

— Poate că toată povestea asta e prea trasă de păr, interveni Hansson. Poate că nu are nimic de a face cu crimele.

— Există şi această posibilitate, recunoscu Wallander. Dar noi presupunem tocmai contrariul. Şi asta înseamnă că trebuie să intrăm în acea casă iară ca el să afle. Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să îl scoatem din casă, dar cu un motiv care să nu-i stârnească suspiciuni.

Apoi le prezentă planul. Linda Boman urma să-l sune pe Nyman şi să-i spună că DJ-ul care fusese programat anulase seara. Putea Rolf să-i țină locul? Dacă zicea da, casa avea să fie goală toată seara. Puteau pune pe cineva de pază la discotecă şi acesta trebuia să țină legătura cu cei din casă. Când Rolf Nyman avea să se întoarcă la Şiobo în dimineața următoare, ar fi găsit casa goală. Nimeni, cu excepția câinelui, nu va şti că au fost acolo.

— Şi ce se întâmplă dacă-şi sună colegul din Copenhaga? întrebă Svedberg.

— Ne-am gândit şi la asta. Linda Boman îi va spune danezului să nu răspundă la telefon. Poliția îi va plăti suma negociată cu discoteca. Dar nouă ne convine asta.

Wallander se aşteptase să audă mai multe obiecții. Dar nimeni nu mai protestă. Se uită la toți

cei ce stăteau la masă. Nimeni nu mai avea nimic de spus.

— Deci, ne-am înțeles? Planul e să facem asta cât mai curând, chiar mâine seară.

Wallander se întinse după telefonul de pe masă şi o sună pe Linda.

— Hai să-i dăm drumul, zise el, când aceasta îi răspunse. Sună-mă într-o oră.

Închise, se uită la ceas şi se întoarse spre Martinsson.

— Cine supraveghează casa?

— Năslund şi Peters.

— Cheamă-i prin stație şi zi-le să fie foarte atenți pe la cinci şi douăzeci. Atunci o să-l sune Linda Boman pe Nyman.

— Şi ce crezi că se poate întâmpla?

— Nu ştiu, vreau doar să fie şi mai atenți.

Apoi discutară planul pas cu pas. Linda Boman urma să-l roage pe Nyman să vină la Lund mai devreme, pe la opt, ca să se uite împreună la nişte

discuri. Asta însemna că trebuia să plece de la Şiobo pe la şapte. Discoteca era deschisă până la trei dimineața. Imediat ce persoana postată la discotecă le confirma că Nyman a intrat în clădire, ceilalți urmau să intre în casă. Wallander îl rugase pe Rydberg să meargă cu el. Dar Rydberg îi sugeră să-l ia pe Martinsson. Aşa că Martinsson rămase.

— Eu şi Martinsson o să intrăm în casă. Svedberg vine cu noi şi stă de pază. Hansson se duce la discoteca din Lund. Restul rămâneți aici, la secție, în caz că se întâmplă ceva să fiți gata să interveniți.

— Şi ce căutăm? întrebă Martinsson.

Wallander se pregătea să răspundă, când Rydberg făcu semn că vrea să răspundă el.

— Încă nu ştim, zise el. Încercăm să aflăm ce nu ştim că trebuie să căutăm. Dar până la urmă tot o să aflăm un da sau un nu. A fost Nyman cel ce i-a ucis pe Holm şi pe cele două surori?

— Droguri, zise Martinsson. Asta căutăm?

— Arme, bani, orice. Papiote de ață cumpărate de la merceria surorilor Eberhardsson. Bilete vechi

de avion. Nu ştim.

Mai rămaseră în jurul mesei încă o vreme. Martinsson plecă să ia legătura cu Năslund şi cu Peters. Se întoarse, făcu semn că le-a zis, şi se aşeză.

La cinci şi douăzeci, Wallander formă numărul Lindei Boman. Suna ocupat.

Aşteptară.

Nouă minute mai târziu, sună telefonul. Wallander ridică receptorul. Ascultă şi apoi închise.

— Nyman a fost de acord, zise el. Ne-apucăm de treabă. Hai să vedem dacă pista asta e bună sau nu.

Şedința se încheie. Wallander îl reținu pe Martinsson.

— E mai bine să fim înarmați, zise el.

Martinsson păru surprins.

— Credeam că Nyman o să fie în Lund.

— Ia-ți arma, s-o ai la tine în caz de nevoie, zise Wallander. Asta-i tot.

Furtuna de zăpadă nu ajunse la Skâne. A doua zi, cerul era acoperit de nori. Bătea un vânt slab, stătea să plouă şi afară erau patru grade Celsius. Wallander rămase nehotărât mult timp în faţa puloverelor până se hotărî pe care să-l îmbrace.

Se întâlniră la ora şase în sala de şedinţe. Hansson plecase deja spre Lund. Svedberg se ascunsese după un pâlc de copaci, de unde vedea intrarea casei lui Nyman. Rydberg dezlega cuvinte încrucişate în sala de recreere. Wallander îşi scosese arma şi îşi pusese hamul care niciodată nu-i venise tocmai bine. Martinsson îşi pusese arma în buzunarul de la haină.

La şapte şi nouă minute, primiră un mesaj de la Svedberg. *Pasărea şi-a luat ziborul.* Aşteptară. La opt fără şase minute, veni mesajul de la Hansson. *Pasărea a aterizat*. Rolf Nyman condusese destul de încet.

Martinsson şi Wallander se ridicară în picioare. Rydberg îi privi de după revistă şi le făcu semn din cap. Ajunseră la casă la opt şi jumătate. Svedberg îi salută. Câinele lătra. Dar casa era cufundată în întuneric.

— Am verificat broasca, zise Svedberg. Se descuie uşor.

Wallander şi Svedberg ţinură lanterna, iar Martinsson reuşi să descuie uşa. Svedberg se întoarse la postul său de observaţie.

Intrară. Wallander aprinse toate luminile, ceea ce îl luă prin surprindere pe Martinsson.

— Nyman pune muzică în Lund, îi zise Wallander. Hai să ne-apucăm de treabă.

O luară încet şi metodic prin toată casa. Nu găsiră nicio urmă care să demonstreze că acolo locuia şi o femeie. În afară de patul care fusese al lui Holm, mai exista doar un singur pat de o persoană.

— Trebuia să fi luat şi un câine poliţist cu noi, zise Martinsson.

— Nu cred că ţine marfa acasă, răspunse Wallander.

Percheziţionară casa vreme de trei ore. Cu puţin înainte de miezul nopţii, Martinsson îl contactă pe Hansson prin staţie.

— E multă lume aici, le zise Hansson. Şi bubuie muzica asta ca dracu'. Eu sunt afară. Dar e frig.

Continuară să caute. Wallander începuse să se îngrijoreze. Nu erau nici droguri, nici arme. Nimic care să indice orice implicare a lui Nyman în crime. Martinsson căutase şi în pivniță, şi în clădirea adiacentă. Nu era nici urmă de echipamente de iluminat. Nimic. Doar câinele, care se dădea de ceasul morții. De câteva ori, lui Wallander îi veni să-l împuşte. Dar în adâncul sufletului, iubea câinii. Chiar şi pe cei care lătrau.

La unu şi jumătate, Martinsson luă iar legătura cu Hansson. Încă nimic.

— Ce-a zis? întrebă Wallander.

— Că-s mulți care stau grămadă şi pe-afară.

La ora două încă nu găsiseră nimic. Wallander începuse să creadă că făcuse o greşeală. Nu era nicio dovadă că Rolf Nyman era mai mult decât un simplu DJ. Minciuna despre prietenă nu putea fi considerată o încălcare a legii. Şi nu găsiseră nimic care să ateste că era dependent de droguri.

— Cred că putem să ne oprim, zise Martinsson. N-am găsit nimic.

Wallander îl aprobă.

— Eu mai rămân puțin, dar tu şi Svedberg puteți pleca. Să-mi laşi stația.

Martinsson puse stația de emisie-recepție pe masă. Stația era deschisă.

— E timpul să punem punct, zise Wallander. Hansson trebuie să aştepte până îi zic eu că e liber, dar toată lumea de la secție poate să se ducă acasă.

— Şi tu ce-ți închipui că găseşti aici de unul singur?

Wallander surprinse sarcasmul din vocea lui Martinsson.

— Nimic, zise el. Cred că mai am nevoie de puțin timp ca să mă împac cu gândul că am dus ancheta în direcția greşită.

— Lasă, mâine o luăm de la capăt, zise Martinsson. Asta-i viața.

Martinsson plecă. Wallander se aşează şi privi prin cameră. Câinele continua să latre. Wallander

înjură. Era convins că nu se înşală. Rolf Nyman fusese cel ce le ucisese pe cele două surori şi pe Holm. Dar nu găsise nicio dovadă. Rămase pe scaun încă o vreme. Apoi trecu din cameră în cameră, să stingă luminile.

Câinele se opri din lătrat.

Wallander îngheță. Ascultă. Câinele se liniştise. Imediat simți că se afla în pericol. Nu ştia din ce parte venea pericolul, dar îl simțea. Discoteca trebuia să fie deschisă până la trei. Hansson nu-l contactase. Wallander nici nu realiză ce îl făcuse să reacționeze. Dar îşi dădu brusc seama că stătea în dreptul unei ferestre luminate din interior. Se aruncă într-o parte. Exact în acel moment, fereastra fu spulberată. Wallander rămase nemişcat pe podea. Gânduri contradictorii îi alergau prin minte. Cineva trăsese un foc de armă. Nu avea cum să fie Nyman. Hansson l-ar fi anunțat că plecase. Wallander se lipi de podea, încercând să scoată arma. Dădu să se tragă mai la întuneric, dar realiză că era gata să se expună din nou, în plină lumină. Cel ce trăsese ajunsese deja la fereastră.

Deasupra capului avea o lampă ce ilumina încăperea. Scoase arma şi ținti becul. Când apăsă

pe trăgaci, mâna îi tremură atât de tare, că-şi rată ținta. Ochi iarăşi, ținând pistolul cu ambele mâini de data asta. Glonțul spulberă becul. Camera se cufundă în întuneric. Rămase nemişcat, ascultând. Inima îi bătea să-i iasă din piept. Avea mare nevoie de stația de emisie-recepție. Câinele nu lătra. Ascultă cu atenție. Dintr-odată i se păru că aude pe cineva în hol. Paşii uşori erau aproape de neauzit. Ținti spre uşă. Mâinile îi tremurau. Dar nimeni nu intră. Nici nu realiză cât timp rămase aşa. Observă că masa stătea pe un covor. Cu mare grijă, fără să pună arma jos, începu să tragă de covor. Masa era grea. Dar se mişca. Apoi, exact când stația ajunsese la îndemână, răsună o a doua împuşcătură. Glonțul atinse stația care se sfărâmă în mii de bucățele. Wallander se ghemui într-un colț. Împuşcătura venise din fața casei. Wallander realiză că nu se mai putea adăposti dacă trăgătorul înconjura casa şi venea din spate. Trebuie să ies de-aici, îşi zise. Dacă rămân în casă, sunt un om mort. Încercă disperat să găsească o cale de ieşire. Nu avea cum să iasă în luminile de afară. Cel ce era acolo avea să-l împuşte.

Ştiu că nu are decât o singură soluție. Un gând care i se părea mai respingător decât orice. Trase

aer în piept de câteva ori. Apoi se ridică în picioare, alergă în hol, trase un picior în uşă, se aruncă într-o parte şi trase trei focuri de armă înspre curtea câinelui. Un urlet îi spuse că-şi atinsese ţinta. În toate secundele care urmară, Wallander se aşteptă să moară. Dar urletele câinelui îi dădură destul timp să se strecoare în întuneric. Îl văzu pe Rolf Nyman stând în mijlocul curţii, şocat de moartea câinelui. Abia apoi îl văzu şi el pe Wallander.

Wallander închise ochii şi trase două focuri de armă. Când deschise ochii iarăşi, văzu că Rolf Nyman căzuse la pământ. Încet, Wallander se duse spre el. Era încă viu. Un glonţ îl nimerise lateral. Wallander îi luă arma din mână şi se duse spre cuşca animalului. Câinele era mort.

În depărtare se auzeau sirene, din ce în ce mai tare. Îi tremura tot trapul. Se aşeză pe treptele din faţă şi aşteptă. Începu să plouă.

EPILOG

La patru şi un sfert, Wallander şedea în camera de recreere din secţia de poliţie. Bea o cafea. Mâinile încă îi tremurau. După prima oră haotică, în care nimeni nu fusese în stare să explice ce se

întâmplase, lucrurile începuseră să se mai limpezească.

Atunci când Martinsson şi Svedberg plecaseră de acasă de la Nyman, îl contactaseră pe Hansson prin dispecerat exact când poliția din Lund era în plin raid la discoteca Lindei Boman, suspectând că înăuntru se aflau mai mulți oameni decât era permis legal. În haosul general de care era înconjurat, Hansson nu înțelesese ce îi spusese Martinsson. Crezuse că toți polițiştii plecaseră de la casa lui Nyman. Apoi, îşi dăduse seama prea târziu că Nyman însuşi se strecurase pe o uşă din spate, pe care el nu o văzuse când inspectase discoteca. Îl întrebase pe unul dintre ofițerii de serviciu unde sunt angajații discotecii şi i se spusese că fuseseră luați pe sus şi duşi la secția din Lund pentru anchetare. Presupusese că Nyman făcea parte din acest grup. Se hotărâse, deci, că nu mai are niciun motiv să rămână în Lund şi se întorsese la Ystad, crezând sincer că acasă la Nyman nu mai era nimeni de mai bine de o oră.

În tot acest timp, Wallander se târâse pe podea, trăsese în lustre, fugise în curte, împuşcase un câine şi pe Rolf Nyman, pe care-l nimerise în şold.

De când se întorsese la Ystad, Wallander se gândise de câteva ori că avea toate motivele să fie furios. Dar putea să hotărască el pe cine anume să dea vina? Fusese o serie nefericită de neînțelegeri ce s-ar fi putut termina foarte prost, nu cu un singur mort, şi acela, câine. Dar asta nu se întâmplase. Fusese cât pe ce.

E o vreme să trăieşti, *e o vreme să şi mori*, gândi Wallander. Aceasta e mantra pe care şi-o repeta de când fusese înjunghiat în Malmö, cu mulți ani în urmă. Acum fusese iar cât pe ce să dea ortul popii.

Rydberg veni în camera de recreere.

— Rolf Nyman o să scape, zise el. L-ai nimerit într-un loc bun. Nu va rămâne cu sechele. Doctorii păreau să creadă că mâine putem sta deja de vorbă cu el.

— Era cât pe ce să ratez, zise Wallander. Sau să-l împuşc fix între ochi. Trag foarte prost.

— Cei mai mulți polițişti trag prost, zise Rydberg.

Wallander sorbi iar din cafeaua fierbinte.

— Am vorbit cu Nyberg, continuă Rydberg. A zis că e posibil ca arma să fie ca aceea cu care au fost uciși surorile Eberhardsson și Holm. Au găsit și mașina lui Holm. Era parcată pe o stradă în Șiobo. Probabil că Nyman a dus-o acolo.

— Deci ceva tot s-a rezolvat, zise Wallander. Dar încă nu știm ce e în spatele poveștii ăsteia.

Rydberg nu avea niciun răspuns la această afirmație.

Aveau să mai treacă încă vreo câteva săptămâni până când povestea fu lămurită. Dar când Nyman începu să vorbească, polițiștii reușiră să reconstituie o organizație construită cu măiestrie, care se ocupa cu importul a mări cantități de droguri din afara Suediei. Surorile Eberhardsson fuseseră acoperirea perfectă pentru Nyman. Ele organizaseră filiera din Spania, unde drogurile – produse atât în America Centrală, cât și în Asia – ajungeau pe vase de pescuit. Holm fusese acolitul lui Nyman. Dar la un moment dat, moment pe care nu reușiseră să-l identifice exact, Holm și surorile Eberhardsson își uniseră forțele și, în lăcomia lor, se hotărâseră să sară peste capul lui Nyman.

Când acesta realizase ce se întâmpla, lovise la rândul lui. Avionul căzuse exact în aceste momente. Drogurile erau aduse din Marbella până în nordul Germaniei. Zborurile de noapte spre Suedia decolau de pe o pistă privată din afara oraşului Kiel. Avionul se întorsese mereu acolo, cu o singură excepție: ultima dată, când se prăbuşise. Comisia însărcinată cu anchetarea accidentului nu reuşise să determine cauza exactă. Dar existau semne că avionul era în aşa o stare proastă, încât se combinaseră mai mulți factori, probabil.

Wallander însuşi condusese interogatoriul lui Nyman. Dar când alte două crime grave avură loc, fu nevoit să predea cazul. Cu toate astea, înțelese de la început că Rolf Nyman nu era vârful piramidei pe care o desenase. Erau alții deasupra lui, oameni cu bani, oameni invizibili, care, dincolo de fațada de cetățeni nepătați, aveau grijă ca drogurile să continue să intre în Suedia, fără întrerupere.

Wallander se gândi în multe seri la piramide. La vârful pe care tatăl său încercase să-l atingă. Acea ascensiune putea fi simbolul propriei sale munci. Niciodată nu ajungea până în vârf. Mereu exista câte cineva atât de sus şi de departe, încât

nimeni nu-l putea atinge.

Dar în dimineața aceea de 7 ianuarie 1990, Wallander era pur şi simplu obosit. La cinci şi jumătate, nu mai suportă. Fără să mai spună nimănui vreo vorbă, se duse acasă. Făcu duş şi se târî în pat, dar nu putu să adoarmă. Numai după ce reuşi să găsească un somnifer, într-o cutie uitată în dulapul din baie, reuşi să doarmă şi nu se mai trezi până a doua zi, la ora două după-amiaza.

Îşi petrecu restul zilei la secție şi la spital. Bjork apăru şi-l felicită pentru eforturi. Wallander nu-i răspunse. Considera că mai tot ce făcuse fusese greşit. Avuseseră noroc, nu inteligența lor îl doborâse pe Rolf Nyman. Apoi avu prima conversație cu Nyman, la spital. Omul era palid, dar părea să fie perfect lucid. Wallander se aşteptase ca Nyman să refuze să scoată vreo vorbă. Dar el îi răspunse la o mulțime de întrebări.

— Surorile Eberhardsson? întrebă Wallander înainte să încheie discuția.

Rolf Nyman zâmbi.

— Două bătrâne lacome, zise el. Care au fost tentate de faptul că a apărut cineva în viața lor şi

le-a oferit o aventură.

— Nu sună deloc plauzibil, zise Wallander. E un pas prea mare.

— Anna E. a trăit o viață destul de agitată în tinerețe. Emilia a fost mereu nevoită să stea cu ochii pe ea. Probabil că în sinea ei îşi dorea să fi trăit şi ea la fel. Ce ştim noi despre oameni? Doar că toți au slăbiciunile lor. Şi asta e ceea ce trebuie să ştii: care sunt slăbiciunile lor.

— Cum le-ai cunoscut?

Răspunsul fu surprinzător.

— Am cumpărat un fermoar. Am văzut două bătrâne şi mi-a venit o idee nebunească. Puteau să ne fie de folos. Ca acoperire.

— Şi apoi?

— Am început să le vizitez. Am cumpărat nişteață. Am vorbit cu ele despre călătoriile mele prin lume. Şi le-am povestit ce uşor e să faci bani. Şi ce scurtă e viața. Dar niciodată nu e prea târziu. Şi-am văzut că mă ascultă.

— Şi apoi?

Rolf Nyman ridică din umeri.

— Într-o zi le-am făcut o ofertă. Cum se zice? O ofertă de nerefuzat.

Wallander voia să îl întrebe mai multe. Dar dintr-odată, Nyman refuză să mai vorbească despre asta, aşa că schimbă subiectul.

— Şi Holm?

— Şi el era lacom. Şi slab. Prea prost ca să realizeze că n-are cum să mă prostească pe mine.

— Cum te-ai prins de planurile lor?

Rolf Nyman clătină din cap.

— Asta n-am să-ți spun, zise el.

Wallander plecă de la spital spre secție. Acolo avea loc o conferință de presă şi, spre uşurarea lui, reuşi s-o evite. Făcu un raport despre discuția pe care o avusese cu Nyman şi apoi se duse acasă. Îşi făcu ceva de mâncare, dormi câteva ore. Se gândi să o sune pe Unda, dar n-o sună. Seara, ascultă *La Traviata*. Se gândi să-şi ia neapărat câteva zile libere. Se duse în pat şi adormi abia pe la două.

Telefonul fu înregistrat de dispeceratul poliției

din Ystad pe 8 ianuarie la cinci şi treisprezece minute dimineața. De răspuns, răspunse un polițist extenuat care fusese de serviciu aproape Eră pauză, încă din ajunul Anului Nou. Ascultase vocea tremurândă şi, inițial, fusese convins că e o persoană în vârstă, puțin confuză. Dar ceva totuşi îi atrăsese atenția. Începu să pună întrebări. Când discuția se încheie, nu mai avu decât o clipă să reflecteze la cele auzite. Apoi puse mâna pe receptor şi formă un număr pe care îl ştia pe dinafară.

Când telefonul îl smulse pe Wallander din brațele somnului, era adânc cufundat într-un vis erotic. Când întinse mâna spre telefon se uită şi la ceas. Un accident de maşină, îşi zise el în gând. A fost polei pe jos, sau a condus vreunul prea repede. Morți. Sau iarăşi confruntări cu refugiații din Polonia, care veneau cu feribotul de dimineață. Se ridică în capul oaselor şi îşi lipi receptorul chiar de obrazul care încă îl înțepa.

— Wallander, lătră el.

— Nu te-am trezit, nu?

— Eram treaz.

De ce dracu' mint? se întrebă el. De ce nu spun

adevărul? Că nu-mi doresc nimic mai mult decât să mă culc la loc şi să-mi reiau visul cu femei goale?

— M-am gândit să te sun. A sunat un bătrân fermier din Lenarp. Zice că o vecină de-a lui e legată pe podea şi că altcineva a murit.

Wallander locajiză cu uşurință Lenarp în gând. Nu era foarte departe de Marsvinsholm, o zonă neobişnuit de deluroasă pentru Skâne.

— Pare grav. M-am gândit să te sun întâi pe tine.

— Cine mai e pe-acolo?

— Peters şi Noren sunt pe stradă, îl caută pe unul care a spart o vitrină la Continental. Vrei să-i chem la secție?

— Zi-le să se ducă la intersecția dintre Kadesjo şi Katslosa şi să mă aştepte acolo. Dă-le adresa. Când ai primit reclamația?

— Acum câteva minute.

— Eşti sigur că nu e vreun beţiv?

— Nu părea să fie beat.

Wallander se dădu jos din pat şi se îmbrăcă. Odihna de care avea atâta nevoie nu îi era acordată.

Ieşi în oraş, trecu pe lângă proaspăt construitul depozit de mobilă de lângă şoseaua principală şi simți marea întunecată ce se zbătea nu departe. Cerul era acoperit de nori.

Vin furtunile de zăpadă, îşi zise el. Mai devreme sau mai târziu, se vor năpusti asupra noastră.

Maşina de poliție îl aştepta la intersecția cu Kadesjo.

Încă nu se luminase de zi.

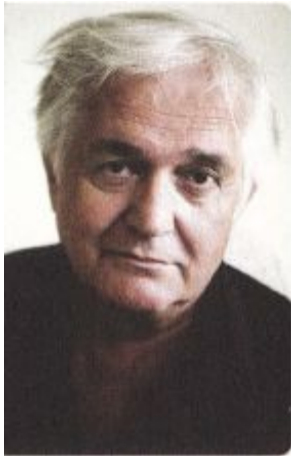

Henning Mankell a avut o copilărie grea. Mama sa a părăsit familia la un an după naşterea lui şi n-a reapărut decât când era deja adolescent. Spre norocul lui, tatăl său a mutat întreaga familie de la Stockholm într-un sat şi într-o casă în care imaginația şi talentul pentru scris al lui Henning au înflorit. În ciuda iernilor reci şi a distanței față de capitală, pădurile de brad şi peisajul neatins de țară au fost un mediu perfect pentru dezvoltarea copiilor. Bunica lui a avut o influență decisivă în primii ani de viață. Ea l-a învățat pe Henning să scrie. Deopotrivă cititor pasionat, tânărul Henning s-a îndrăgostit de operele lui Mungo Park şi ale altor exploratori ai Africii, care i-au oferit viziuni

extraordinare ale unei lumi dincolo de granițele Suediei. Africa era „cel mai exotic loc pe care mi-l puteam închipui, capătul lumii”. Şi-a jurat că într-o zi va vizita acest continent.

Pe la şaisprezece ani, dezamăgit de şcoală, s-a înrolat în marina comercială. După doi ani s-a întors în Suedia, unde s-a angajat ca maşinist la un teatru din Stockholm. Adora teatrul, deşi era plătit foarte prost. Până la douăzeci de ani, scrisese deja o piesă. Avea să mai scrie şi altele. Visul african continua să crească în imaginația sa. La sfârşitul lui 1972, strânsese destui bani pentru a-şi plăti călătoria până în Guineea-Bissau. Acolo s-a simțit ca acasă şi s-a întors de mai multe ori, stabilindu-se în cele din urmă în Mozambic, unde a fost invitat să fondeze primul teatru profesionist al țării, Teatro Avenida, şi unde locuieşte şi azi.

Toate romanele scrise de el sunt pigmentate de temerile sale în privința relelor ce bântuie societatea de astăzi. „Ştim că dacă un sistem de justiție nu funcționează corect, democrația este condamnată la moarte”, declara el într-un interviu.

Inspectorul Kurt Wallander a fost prezentat publicului suedez în 1991, în *Criminali fără chip*, o

poveste despre rasism, care a câştigat mai multe premii. Acum faima sa a devenit mondială şi în 2008, britanicii l-au putut vedea în trei dramatizări ale romanelor polițiste scrise de Mankell, realizate de BBC, cu Kenneth Branagh în rol principal.

CUPRINS

PROLOG

CAPITOLUL 1

CAPITOLUL 2

CAPITOLUL 3

CAPITOLUL 4

CAPITOLUL 5

CAPITOLUL 6

CAPITOLUL 7

CAPITOLUL 8

CAPITOLUL 9